

Bông Hồng Mất Tích

Contents

Bông Hồng Mất Tích	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	7
4. Chương 4	8
5. Chương 5	10
6. Chương 6	12
7. Chương 7	13
8. Chương 8	15
9. Chương 9	19
10. Chương 10	22
11. Chương 11	23
12. Chương 12	24
13. Chương 13	25
14. Chương 14	27
15. Chương 15	28
16. Chương 16	29
17. Chương 17	30
18. Chương 18	31
19. Chương 19	34
20. Chương 20	36
21. Chương 21	38
22. Chương 22	39
23. Chương 23	40
24. Chương 24	41
25. Chương 25	41
26. Chương 26	43
27. Chương 27	44
28. Chương 28	47
29. Chương 29	52
30. Chương 30	53
31. Chương 31	57
32. Chương 32	58
33. Chương 33	60
34. Chương 34	65
35. Chương 35	68
36. Chương 36	69
37. Chương 37	69
38. Chương 38	71
39. Chương 39	71
40. Chương 40	72
41. Chương 41	72

42. Chương 42	73
43. Chương 43	74
44. Chương 44	76
45. Chương 45	78
46. Chương 46	78
47. Chương 47	79
48. Chương 48	80
49. Chương 49	81

Bông Hồng Mất Tích

Giới thiệu

Thể loại: Lãng mạn Người dịch: Đỗ Thị Đào Cuốn sách kể về Diana, một thiếu nữ trẻ trung xinh đẹp

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bong-hong-mat-tich>

1. Chương 1

Ephesus! Thành phố của sự đối ngẫu – Là nơi có cả đền thờ nữ thần Artemis lẫn tòa thánh thờ Đức mẹ Maria. Nơi đây là hiện thân của cái tôi bản ngã lẫn chiều sâu tâm hồn. Đây cũng là hình ảnh thu nhỏ của những thứ cao khiết hư ảo lẫn những điều trần tục thấp hèn, là nơi kết hợp cả chế độ nô dịch lẫn sự tự do, phóng khoáng. Ephesus – Là sự hòa quyện của những điều đối lập. Bản thân thành phố ấy cũng có tâm hồn như mỗi con người chúng ta.

Một buổi chiều muộn tháng Mười, có hai người ngồi bên cạnh con suối Meles gần thành phố cổ Ephesus. Mặt trời đang khuất dạng dần sau ngọn núi Buldul, nhuộm hồng cả một góc trời. Với những ai am hiểu ngôn ngữ của bầu trời thì chắc hẳn sẽ sớm hân hoan đón chào cơn mưa.

“Thánh Paul đang giảng đạo cho mọi người về Mẹ Maria đấy”, cô gái trẻ nói. “Anh có nghe thấy đám đông phần nộ đang gào thét, phản đối và nguyên rủa ông ấy không? Hàng nghìn người nổi loạn chống lại tôn giáo mới - thứ tôn giáo ngăn cấm họ thờ nữ thần của mình. Hãy nghe tiếng những bước chân đang giậm trên nền đất và tiếng họ la hét kia, ‘Chúng tôi không muốn Maria! Chúng tôi tôn thờ nữ thần Artamis!’”

“Artemis ư?” Chàng trai trẻ hỏi lại. “Mọi nữ thần sao? Nữ thần Diana của La Mã?”

“Đừng quan tâm đến bà ấy làm gì”, cô gái trẻ đáp lời, “Bà ấy chẳng là gì ngoài một ảo tưởng đã được hình hài hóa và được người ta tôn thờ.”

“Em có vẻ biết nhiều về bà ấy nhỉ?”

“Em hiểu rõ bà ấy như chính bản thân mình ấy chứ.”

“Được rồi, vậy sao em không kể cho anh nghe về bà ấy nhỉ?”

“Bà ấy là nữ thần săn bắn,” cô gái bắt đầu kể. “Đó là một nữ thợ săn thực thụ - người dùng cung tên của mình để đem đến cho kẻ thù một cái chết đột ngột và ngọt ngào. Đó là một tâm hồn tự do bị cùm trói, một người phụ thuộc nhưng rất đỗi kiêu hãnh. Nhờ có cây oliu mà mẹ bà – bà Leto đã sinh ra bà cùng với...”

Sau khi đã hít một hơi sâu, cô gái nói thêm “người em song sinh của bà...”

Hai là một...

Chỉ có một. Phải rồi, phải thế chứ! Tất nhiên là chỉ có một cái chai mà thôi.

Không, Nhưng mà không, đó không phải sự thật... Mình thấy hai cái chai cơ mà.

Nhưng có thể, có thể mình đã nhìn một hóa hai, có thể chỉ có duy nhất một cái chai mà thôi...

Không, mình không thể say đến mức đó được. Mình không thể thấy nhìn một hóa hai được. Chắc chắn là có hai cái chai mà

Ừm, được rồi. Hai cái chai. Nhưng tại sao lại là hai nhỉ? Tại sao?

Ôi trời! Trông chúng giống hệt nhau. Kích cỡ, hình dạng, màu sắc, tất cả đều y hệt nhau. Thậm chí cả cái ngày sản xuất chết tiệt kia cũng giống nhau nữa mà! À đúng rồi... Chúng là hai cái chai sinh đôi.

Nhưng sao lại thế được nhỉ? Sao một cái chai đột nhiên lại biến thành hai cái?

Sao chuyện này có thể xảy ra được chứ?

Tại sao?

Thật không công bằng...

Tại một trong những ngôi nhà xinh đẹp và đồ sộ nhất của Rio de Janeiro, nằm trên một ngọn đồi trông ra vịnh, có một cảnh tượng đêm nào cũng diễn ra suốt tháng vừa qua. Giờ cảnh đó lại đang lặp lại. Vùi mình trong tấm đệm của chiếc sofa màu đen trong một góc hẹp nhất của căn phòng khách rộng lớn, Diana đang nằm đó, bên những chai rượu, cố gắng hiểu xem tại sao cuộc đời cô bỗng nhiên lại đảo lộn như thế này.

Đêm nay, cũng như các đêm khác, những thứ mà cô đã cố chịu đựng trong suốt cả ngày giờ trĩu nặng trong lòng cô như hàng tấn gạch đá đè lên người. Thân thể cô tê dại cũng như mọi tối khác; mái tóc hạt dẻ rối bù còn đôi mắt xanh thì đỏ ngầu. Đôi mắt đỏ ấy hết nhìn cái chai trên bàn uống trà lại quay nhìn tấm ảnh của mẹ cô đang được đặt trên kệ lò sưởi.

Chỉ có một điểm khác biệt rõ ràng với những tối khác, đó là ngọn lửa mà cô đã nhóm lên để đốt hai lá thư. Ánh lửa bập bùng lấp lánh trên mặt Diana vào cái đêm tháng Năm ảm áp như đang thổi bùng ngọn lửa trong lòng cô.

Cô uống nốt ngụm rượu cuối cùng từ cái ly đang cầm trong tay rồi làm nó rơi xuống sàn nhà. Trong lúc chờ đợi lấy lại sức để với tay lấy chai rượu thứ hai, cô quay qua nhìn cái chai vừa uống hết.

“Mày biết không”, cô nói với cái chai, “mày cũng giống như tao vậy; ngay cả khi mày đã cạn thì mày vẫn đứng đó mà không thấy hổ thẹn gì cả”. Cô nhếch mép cười. “Sau tất cả, rốt cuộc chúng ta vẫn là những nữ thần, đúng không? Cái gì có thể làm chúng ta gục ngã được chứ?”

Rồi cô quay sang cái chai thứ hai. “Còn mày, đồ chó cái!” cô nói. “Mẹ nói rằng ta và mày là chị em sinh đôi. Nhưng với ta mày chẳng là cái quái quỷ gì, không gì hết ngoài một ảo tưởng.”

Diana nâng người lên khỏi tấm đệm ghế sofa, ngã người về phía bàn trà, nhưng thay vì với lấy cái chai, cô lại cầm là thư của mẹ để cạnh đó lên. Lá thư đó, chỉ trong vài phút thôi đã làm một cái chai trở thành hai.

Mẹ cô đã trao cho cô lá thư hồi tháng trước, vào ngày bà mất. Bà bảo Diana chỉ được phép đọc nó sau khi bà ra đi. Bà đã nói với cô: “Đây là ước nguyện cuối cùng của mẹ, con yêu. Mẹ muốn con hứa với mẹ rằng con sẽ thực hiện nó.”

Diana đã hỏi bà rằng bà muốn cô làm gì, nhưng mẹ cô không trả lời. Thay vì thế, đôi mắt xanh da trời của bà cứ nhìn Diana trân trân, kiên nhẫn chờ đợi lời hứa của con gái. Đôi mắt ấy như không bao giờ chịu

nhượng bộ, nên cuối cùng, không thể chịu đựng thêm ánh nhìn chăm chăm của mẹ, Diana đã nhận lời hứa với bà.

Vừa nghe thấy lời hứa của Diana, mắt mẹ cô ánh lên vẻ rạng rỡ xưa, gương mặt xanh xao trở nên sống động trong một thoáng. Bà đặt tay Diana trong tay mình rồi bảo: “Mẹ biết mẹ có thể trông cậy vào con, con yêu ạ. Con hãy chăm sóc con bé, chăm sóc tốt cho nó. Nó rất khác thường.”

Cúi người lại gần mẹ, Diana hỏi. “Con bé? Con bé là ai? Mẹ đang nói về ai thế?” Nhưng câu hỏi của cô vẫn không có câu trả lời cho tới tận ngày hôm sau, sau khi an táng mẹ xong.

Lúc Diana mở lá thư ra và đọc, cô thấy đất trời như đổ sụp dưới chân cô. Đầu gối cô từ từ khuỵu xuống, cô đọc lá thư hết lần này đến lần khác, cảm thấy mọi sức lực trong cơ thể mình như dần cạn kiệt.

Kể từ hôm đó, mọi thứ đã ít nhiều thay đổi.

Trước khi cho lá thư của mẹ vào ngọn lửa, Diana đọc lại một lần nữa:

Ngày 1 tháng Tư

Diana - con yêu của mẹ,

Mẹ hy vọng con vẫn mạnh khỏe, con yêu. Con nhớ phải giữ gìn sức khỏe con nhé. Con không được nghĩ là con đã mất mẹ đâu. Mẹ biết điều đó không dễ chút nào. Nhưng mẹ xin con, hãy cố gắng làm thế...

Xin con đừng quên thường xuyên cho mẹ biết xem con thế nào. Hãy viết cho mẹ vài từ trong nhật ký của con. Hãy nói chuyện với ảnh của mẹ, hãy viết những câu chuyện cho mẹ...

Ngay khi con biết chính xác ngày tốt nghiệp của mình, hãy báo cho mẹ biết nhé. Con cũng đừng quên đi dạo mỗi tối đấy. Con sẽ đi học đều đúng không con? Đã có tin tức gì về công việc chưa con? Và, điều quan trọng nhất mẹ muốn biết là, con hãy cho mẹ biết ngay khi con lại bắt đầu viết những câu chuyện tốt đẹp mà con vẫn từng viết. Biết đâu một ngày gần đây con sẽ báo cho mẹ một tin tốt lành là cuối cùng con cũng đã quyết định trở thành một nhà văn phải không con yêu? Điều gì thực sự đang ngăn cản con theo đuổi giấc mơ lớn nhất của con chứ? Nhưng thôi, dù sao thì đó cũng là lựa chọn của con. Tất cả những gì mẹ muốn là con được hạnh phúc.

Mẹ nói “hạnh phúc”, Diana ạ. Nhưng điều mẹ nói cho con trong bức thư này có thể sẽ khiến con có đôi chút thất vọng. Xin con hãy hiểu, đây không phải ý định của mẹ. Nhưng mẹ sợ là mẹ không còn lựa chọn nào khác. Thứ lỗi cho mẹ...

Mẹ thực sự mong muốn mẹ có thể ngồi đối diện với con để nói về chuyện này. Mẹ cũng đã định nói với con. Nhưng con thấy đấy, đến viết thư mà mẹ còn run tay thế này thì chắc mẹ không đủ sức lực đối diện để nói với con điều này nữa, cũng không thể kể cho con nghe tất cả mọi chuyện được. Hy vọng duy nhất của mẹ bây giờ là Chúa sẽ giúp mẹ có đủ sức viết nốt lá thư này.

Mẹ không rõ phải bắt đầu từ đâu nữa...

Và ngay cả khi biết rõ thì mẹ cũng không thể. Vì để làm thế mẹ phải quay lại hai mươi tư năm về trước, vào cái ngày khi con mới được một tuổi - ngày cuối cùng con nhìn thấy cha con.

Diana yêu thương của mẹ... Sự thực là cha con chưa bao giờ chết. Ông ấy đã bỏ mẹ con mình. Ông ấy bỏ đi, mang theo người em song sinh của con - Maria...

Để con không cảm thấy đau đớn giống mẹ và không phải lớn lên trong cảm giác của một đứa trẻ bị cha bỏ rơi, trong suốt gần ấy năm mẹ đã khiến con tin rằng cha con đã chết. Mẹ thậm chí còn làm cả bia mộ ông ấy hỏi chúng ta sống ở Sao Paulo, để con đến viếng thăm hàng tháng với ý nghĩ đó là bia mộ cha mình. Nhưng dù thế nào thì ông ấy cũng giống như đã chết với cả hai mẹ con ta.

Khi chúng ta chuyển đến Rio de Janeiro, có vẻ như chúng ta đã bỏ lại tất cả quá khứ sau lưng mình. Mẹ đã không kể cho bất cứ ai ở đây nghe về cha con, cũng chưa từng nhắc tới Maria. Mẹ biết rằng một khi cha con đã chia cắt chúng ta và Maria thì ông ấy cũng sẽ không bao giờ để chúng ta gặp lại con bé. Ông ấy chắc cũng đã kể cho con bé câu chuyện tương tự chuyện mẹ kể cho con.

Chắc con đang băn khoăn tại sao giờ mẹ lại nói những chuyện này với con. Hãy để mẹ giải thích...

Khoảng một tháng rưỡi trước, cha con đã nghe thông tin về bệnh tình của mẹ qua một người bạn chung của cha mẹ, và chắc ông ấy muốn xoá đi mặc cảm tội lỗi của mình nên đã cho Maria địa chỉ của mẹ. Nhưng mẹ biết ông ấy không nói cho con bé biết về con hay về bệnh tình của mẹ.

Từ hôm đó, cứ tuần một lần mẹ lại nhận được thư của Maria. Tất cả là bốn lá. Nhưng những lá thư đó không bao giờ có địa chỉ người viết. Con bé viết rằng nó đang mong được đến gặp mẹ. Thế mà, một tuần trước mẹ nhận được lời nhắn này của nó:

“Mẹ ơi, con không thể chịu đựng việc thiếu mẹ thêm nữa. Nếu con không thể về lại được bên mẹ thì sống chẳng còn ý nghĩa gì nữa cả. Mẹ ơi... Con muốn tự tử... Con Maria, ngày 23 tháng Ba.”

Theo như những gì thể hiện trong các lá thư con bé viết, mẹ có thể nói với con rằng nó là một đứa tràn đầy sức sống, đến nỗi mẹ không thể tin được là nó có thể viết những dòng như thế. Hơn nữa mẹ cũng không hiểu tại sao nó đã có địa chỉ của mẹ mà lại không đến tìm mẹ.

Có vẻ như lời nhắn đó vẫn chưa đủ nên hôm qua cha con đã gọi điện. Đó là lần đầu tiên ông ấy gọi cho mẹ trong suốt hai tư năm. Ngay khi nghe thấy giọng ông ấy, mẹ biết ngay ông ấy gọi để nói về chuyện Maria. Chính xác những từ của ông ấy là thế này: “Bà có biết Maria ở đâu không?” Ông ấy tiếp tục nói chuyện về việc hai tuần trước, Maria đã mất tích, để lại một lá thư từ biệt mà con thấy mẹ để cùng trong thư này; Cha con đã fax nó sang cho mẹ sau cuộc điện thoại. Ông ấy nói rằng họ đã tìm kiếm khắp nơi, hỏi hết bạn bè của con bé nhưng không tìm ra manh mối nào về nơi nó có thể tới.

Diana ơi, chỉ còn chút thời gian ngắn ngủi nữa thôi là mẹ sẽ xa con mãi mãi. Hiện tại mẹ không thể làm được gì cả. Mẹ rất sợ... Con là hy vọng duy nhất của mẹ. Thế nên mẹ không còn cách nào khác ngoài xin con hãy tìm em của con và hãy chăm sóc nó.

Mẹ xin lỗi vì con đang đau khổ mà mẹ lại còn làm con đau đớn hơn, làm con thêm gánh nặng trách nhiệm nữa. Nhưng mẹ còn thấy có lỗi hơn nữa vì đã để đứa con gái khác của mình phải chờ đợi cả đời với hy vọng được gặp lại mẹ.

Mẹ biết con yêu mẹ nhiều. Mẹ cũng tin rằng con sẽ làm tất cả để có thể hoàn thành tâm nguyện cuối cùng này của mẹ. Nhưng mẹ biết là tìm Maria không dễ chút nào. Hoàn toàn không có bất cứ manh mối nào về nơi ở của con bé. Hy vọng duy nhất của chúng ta là trong những lá thư con bé viết đã hé lộ ít nhiều cho mẹ về một thế giới khác thường mà nó đã tự tạo ra cho mình. Thế giới của nó là một thế giới bí mật, sâu kín mà người ta chỉ có thể thấy trong những câu chuyện cổ tích; nhưng đồng thời nó lại cũng rất thật. Mẹ chắc rằng con bé chưa từng chia sẻ điều đó với ai, thậm chí là cha nó hay bạn thân nhất của nó; đó là lý do tại sao mẹ nghĩ chúng ta có cơ hội để tìm ra nó hơn bất cứ người nào khác.

Điều mà mẹ muốn là con hãy bước vào thế giới của Maria và lần theo những dấu chân em con để lại. Ai có thể làm điều này tốt hơn chị em song sinh của nó được chứ?

Tất cả các thông tin mà chúng ta có đó là ba cái tên Maria viết trong thư, “Zeynep”, “Socrate” và tên của một lâu đài. Chỉ với những cái tên này thôi có thể sẽ không đủ để tìm ra em con. Nhưng thật không may đó lại là tất cả những gì chúng ta có.

Những lá thư của Maria mẹ cất trong cái tủ cổ. Con sẽ thấy chìa khoá trong hộp đồ nữ trang của mẹ.

Diana, mẹ hy vọng con và Maria sẽ sớm được đoàn tụ, các con được ở bên nhau giống như con đã từng ở bên mẹ.

Khi điều đó đến, hãy viết cho mẹ biết nhé...

Diana, con yêu của mẹ. Đây không phải là lúc để nói lời chào tạm biệt. Chúng ta cũng không bao giờ cần dùng đến nó cả. Mẹ sẽ luôn ở bên con, con yêu. Con đừng quên nhé! Mẹ yêu con rất nhiều.

Mẹ của con.

2. Chương 2

Diana mở lá thư từ biệt mà Maria đã viết cho cha ra. Giờ đã đến lúc cho nó hoá thành tro bụi.

Ngày 17 tháng Ba

Gửi cha,

Hôm nay con phải rời nhà ra đi thôi.

Chắc cha sẽ băn khoăn tại sao con làm thế.

Hôm qua, sau rất nhiều năm, con đã đọc lại truyện Hoàng Tử Bé của St. Exupéry. Cuốn sách có vẻ đã thay đổi hoàn toàn! Chỉ một điều duy nhất không thay đổi đó là bông hồng vẫn là nhân vật yêu thích của con. Còn cả con cáo nữa, tất nhiên rồi, là vì nó đã dạy cho Hoàng Tử Bé biết trở nên có trách nhiệm với bông hồng của chàng.

Con nghĩ cuối cùng thì con cũng đã bắt đầu hiểu như thế nào là “có trách nhiệm với một bông hồng”. Đó là lý do tại sao con ra đi.

Ở phần cuối cuốn sách, St. Exupéry có hồi thúc chúng ta phải tự hỏi bản thân rằng: “Liệu có phải con cừ đã ăn mất bông hồng hay không?” Ông ấy nói câu trả lời cho câu hỏi này sẽ làm thay đổi mọi thứ.

Vậy nên con cũng đang hỏi mình câu hỏi tương tự:

“Có phải Ai đó đã ăn cắp bông hồng của con hay không?”

St. Exupéry đã đúng; câu trả lời cho câu hỏi ấy đã làm thay đổi mọi thứ. Nhưng con biết rằng không người trưởng thành nào có thể hiểu được tại sao.

Con ra đi vì câu trả lời của con là “phải.”

Con ra đi để giành lại bông hồng của mình...

Con. Maria

Diana quay sang mấy cái chai lần nữa. “Hãy nói cho tao nghe đi chai! Nói cho tao biết tất cả những thứ này nghĩa là sao... Chẳng phải chúng thật điên rồ đấy sao? Ra đi sau khi đọc xong một cuốn sách... Mất tích chỉ vì một bông hồng? Tất cả những thứ này là gì chứ? Giành lại một bông hồng, có trách nhiệm với một bông hồng...”

“Không, không. Mình không quan tâm, không cần biết cái bông hồng trong truyện Hoàng Tử Bé ấy tượng trưng cho cái gì hay nó có ý nghĩa thế nào đối với cô gái đó. Mình thực sự chẳng quan tâm gì hết! Tất cả những gì mình muốn biết là tại sao mình phải trả giá vì một cô gái nào đó mình chưa từng gặp đã bỏ nhà đi và muốn tự tử?”

Cô ngồi bất động, tức giận với chính mình vì đã yếu đuối đến mức phải van nài sự giúp đỡ từ những chai rượu mà cô còn xem thường mới vài phút trước. Nhưng còn ai giúp được chứ? Ai khác ngoài những cái chai này lắng nghe cô?

“Những lời mẹ nói mới đúng làm sao!” Cô lẩm bẩm. “Mẹ nói Maria rất khác thường...Tất nhiên rồi, tất nhiên là nó rất khác thường rồi. Cái cách mà nó đánh cắp mẹ mình chẳng phải thực sự rất khác thường đấy sao?”

Sau một thoáng yên lặng, Diana vò nát lá thư của Maria trong tay rồi ném nó vào lửa. “Mẹ hãy thứ lỗi cho con, mẹ nhé!” Cô thì thầm, nhìn cục giấy đang dần thành tro mà mặt không có chút biểu cảm nào.

3. Chương 3

Tiếng chuông cửa làm Diana giật mình tỉnh dậy. Mặc dù thanh âm của nó khá du dương, nhưng giờ nó như dao sắc, cứa vào cái đầu đau như búa bổ của cô.

“Cô Lopez! Cô Lopez! Mau ra mở cửa đi!”

Không thấy ai trả lời, cô mới chợt nhớ ra hôm nay là ngày nghỉ của cô Lopez. Vịn vào sofa, cô uể oải đứng dậy. Khó khăn lắm cô mới đứng dậy nổi để lê bước ra tới cửa.

Nhìn qua ống kính camera, cô có thể thấy vị khách không mời là Gabriel - nhân viên của công ty chuyển phát - người vẫn thường hay chuyển hoa hay các gói quà được thắt dây ruy băng cho cô.

Lúc mở cửa ra, cô thấy Gabriel đang đứng đó với một gói quà cũng được trang trí với dây ruy băng, đỉnh của nó chạm tới tận cằm anh. Anh có gương mặt với nước da nâu, đôi chiếc mũ nâu, nói chung là toàn bộ đều màu nâu và kết hợp hoàn hảo với màu của gói quà.

“Chúc cô một ngày tốt lành,” Gabriel nói. “Tôi lại có thêm một món quà nữa cho cô gái xinh đẹp nhất Rio đây. Liệu cô có biết là cô ấy có tình cờ sống ở đây hay không vậy?”

“Anh không thấy giờ là hơi sớm để chuyển bưu kiện sao Gabriel?”

“À, vậy chắc địa chỉ này là đúng rồi, nhưng hơi không đúng thời điểm phải không?”

“Mấy giờ rồi thế?”

“Trưa trệt rồi cô nương ạ.”

“Muộn thế rồi cơ à?”

Diana nhận gói đồ rồi ký nguệch ngoạc tên vào phiếu chuyển phát giống như mọi lần ký khác của cô. Rồi trước khi Gabriel kịp nói một câu như thường lệ là: “Bảo trọng cho tới lần tiếp theo fan hâm mộ của cô lại mang chúng ta đến với nhau,” thì Diana đã đóng sập cửa lại.

Việc nhận những gói quà được bọc đẹp đẽ, cẩn thận luôn làm cô thấy phấn chấn. Nhưng lần này cô chẳng buồn muốn biết xem trong đó có gì và ai là người đã gửi nó cả. Cô để nó trên nền nhà rồi quay lại chiếc sofa.

Lúc đi ngang qua chiếc gương trong đại sảnh, cô nhận thấy có những vệt rượu vang trên áo sơ mi cô. Đột nhiên cô nhớ tới mẹ, nhớ cái sự việc đã khiến cô không còn bình thường dạo gần đây. Đôi khi, chỉ một điều nhỏ nhặt thôi và dường như chẳng liên quan gì cũng đủ khiến cho Diana nghĩ tới cuộc sống trước đây khi còn có mẹ. Chỉ cần một màu sắc nào đó, một mùi vị gì đó, một từ gì đó và giờ thì là chiếc áo sơ mi còn dính vệt rượu... Ký ức về cái ngày cô mua chiếc áo này và cuộc nói chuyện giữa cô và mẹ sau đó bỗng hiện về sống động trong cô như chỉ mới ngày hôm qua...

Với Diana đó chỉ là một trong số rất nhiều ngày đi mua sắm của cô. Ở tiệm bán quần áo, cô đã băn khoăn rất ghê gớm là không biết cô có cần một chiếc áo sơ mi mới hay không và còn tự nhủ với chính mình rằng ngày hôm đó cô đã mua sắm đủ rồi. Nhưng rốt cuộc cô vẫn quyết định mua thêm một chiếc áo sơ mi màu vàng nữa.

Lúc khoe chiếc áo với mẹ, Diana đã không để ý đến việc giấu mức giá R00 đi.

Sau khi liếc nhìn mức giá trên áo, mẹ cô hỏi: “Con yêu, con có đọc tin tức về cuộc bán đấu giá ở Paris trên báo ngày hôm qua không?”

“Không mẹ ạ. Nhưng sao ạ?”

“Một chiếc áo vét của Descartes đã được bán đấu giá R0.000.”

“Thật hả mẹ? Thật may là chúng ta đã không ở đó. Chắc chắn là mẹ sẽ không mua nó và điều đấy sẽ làm con khó chịu cả ngày. Mà mẹ xem này, cái áo của con trông đẹp hơn nhiều áo của Descartes đấy chứ mẹ nhỉ?”

“R\$ 250,000 đấy Diana ạ.”

“Rồi, được rồi. Con hiểu mẹ định nói gì rồi. Mẹ đang cố nói với con là R00 trả cho cái áo như thế này cũng chẳng phải nhiều nhận gì đúng không mẹ yêu quý?”

Diana thừa biết rằng đó chẳng phải là điều mẹ cô đang nghĩ trong đầu. Nhưng cô muốn dùng cái tài lắt léo của mình để xoa dịu mẹ cho êm chuyện, để cô có thể đi và vui vẻ treo chiếc áo mới lên cùng với những chiếc áo khác của mình.

“Được rồi, con đứng ở một điểm con yêu ạ. Đúng là áo của con đẹp hơn chiếc vét của Descartes. Chiếc áo vét của ông ấy không được làm bằng lụa hay chất liệu len cashmere, nó cũng không phải của Donna Karan hay Armani Thực tế nếu ở chợ thì nó sẽ chẳng quá R đầu.”

“Thì cuộc đấu giá kia cũng thế thôi mà. Ý con là chiếc áo đó được Descartes mặc mà.”

“Đúng vậy. Được mặc bởi một người như Descartes đã nâng giá trị của một mảnh vải lên. Nhưng con có thể nghĩ được điều ngược lại không?”

“Ý mẹ là sao?”

“Một mảnh vải làm tăng giá trị của một con người...”

Diana thấy hơi lúng túng một chút rồi mới nhận ra điều mà mẹ cô - theo cách suy nghĩ rất riêng của mình đang muốn nói với cô một lần nữa:

“Thứ duy nhất con cần để cảm thấy đặc biệt chính là bản thân con.”

“Con hiểu ý mẹ, mẹ ạ. Nhưng người ta luôn muốn nhìn thấy con mặc những đồ tốt nhất. Ngay khi thấy con là họ đã soi con từ đầu tới chân và rồi chỉ sau đó họ mới nói “xin chào”. Nếu con vẫn mặc bộ đồ như hai ngày trước thì họ sẽ nhìn con với ánh mắt khinh thường.”

“Mẹ có thấy con thích người khác đánh giá con qua vẻ bề ngoài không? Hay con có thích nhìn thấy vẻ tôn trọng giả tạo trong mắt người khác không? Rồi lại phải nghe những lời thì thào bàn tán về bộ sưu tập hàng hiệu của con, chiếc đồng hồ Cartier, chiếc xe Maserati hay cái này cái nọ... Không, mẹ ạ. Con thực sự không thích điều đó. Nhưng mẹ biết đấy, chỉ là vì việc chúng ta là ai mà thôi và mọi người, dù bất cứ lúc nào cũng muốn nhìn thấy những thứ tốt nhất ở con.”

“Vậy con nghĩ bốn phận của con là phải sống cho xứng với sự mong đợi của họ hay sao, con yêu?”

“Thế con có thể làm gì chứ? Chúng ta đâu có sống trong rừng đâu cơ chứ?”

Cười một cách trêu chọc, cô nói thêm: “Thừa nhận đi mẹ. Diana Oliveira giờ đã trở thành một thương hiệu rồi. Làm sao con có thể làm cho công chúng thất vọng được chứ? Đó là những người hâm mộ con, những người luôn dành cho con những lời tán dương không dứt mà, đúng không mẹ?”

Tuy nhiên năm tháng trước, từ lúc nghe được vài lời của ông bác sĩ, nhiều thứ trong cuộc đời Diana đã thay đổi.

“Chúng ta sắp mất mẹ cháu rồi,” vị bác sĩ nói.

4. Chương 4

Nhà bếp nơi có tủ thuốc cá nhân có vẻ ở hơi xa. Từng ngày trôi qua, ngôi nhà ngày càng trở nên quá rộng rãi, quá trống trải đối với Diana; khoảng cách từ phòng khách tới nhà bếp, từ nhà bếp tới phòng ngủ rồi từ phòng ngủ tới nhà tắm cứ trở nên xa vời vợi. Suốt một tháng nay, cô chưa hề đặt chân xuống dưới tầng trệt - nơi có bể bơi, hay trèo lên tầng trên - nơi có mái hiên và phòng vẽ của cô, thế nên cô chẳng có ý niệm nào về đường đi tới những nơi đó có trở nên xa hơn hay không. Cô cũng chẳng có hứng thú tìm hiểu xem nó thế nào.

Rót cuộc cô cũng tới được nhà bếp. Cô rót một cốc nước rồi uống một hơi hết sạch. Thêm một cốc nữa, một cốc nữa. Lần này là cùng với hai viên aspirin.

Cô quay trở lại phòng khách. Lúc đang đi tới chiếc sofa thì di động của cô đổ chuông. Chuông kêu hai hồi rồi ba hồi, bốn hồi... Sau hồi chuông thứ bảy, cô quyết định nhấc máy.

“Chúc mừng sinh nhật! Chúc mừng sinh nhật! Chúc mừng...” - giọng một chàng trai trẻ vang lên.

Ngay lập tức Diana tắt điện thoại rồi ném nó lên bàn.

Có đúng không nhỉ? Có phải đúng là sinh nhật của mình không nhỉ? Đã ai từng phải nhắc mình về việc này chưa không biết?

Ngày trước lúc nào cô cũng là người đếm xem còn bao nhiêu ngày nữa là đến sinh nhật mình, rồi còn lên kế hoạch tổ chức nó như thế nào nữa. Còn phải lập danh sách những người tham dự nữa chứ.

Cái tên đầu tiên trong danh sách luôn là tên của mẹ cô.

Đây sẽ là sinh nhật đầu tiên không có mẹ. Sinh nhật đầu tiên trong số tất cả những sinh nhật còn lại trong cuộc đời...

Nước mắt dâng tràn bờ mi.

Cô đi tới bên chiếc tủ, lục tìm trong mấy ngăn kéo. Cuối cùng cô cũng tìm thấy cuốn nhật ký của mình. Ngồi trên sàn nhà, cô mở cuốn nhật ký và bắt đầu viết.

Mẹ thương yêu của con,

Mẹ nói mẹ luôn ở bên con...Vậy mà sao con lại nhớ mẹ kinh khủng thế này?

Con vừa mới biết hôm nay là sinh nhật mình...

Mẹ ơi!... Mẹ ở đâu?

Mẹ hãy tha lỗi cho con vì con đã không viết cho mẹ sớm hơn. Đây là lần đầu tiên con mở cuốn nhật ký của mình ra kể từ ngày mẹ ra đi...

Không phải là con giận mẹ vì chuyện mẹ đã giấu con đâu. Có lẽ lúc đầu, con cũng hơi tức giận một chút, có thể là cảm giác nhói đau trong tim một chút, nhưng nó không kéo dài mẹ ạ. Con chắc rằng mẹ có những lý do chính đáng để giấu con chuyện đó.

Con xin lỗi, mẹ yêu. Con chưa lúc nào đi tìm Maria cả. Con sẽ không bao giờ tha thứ cho nó vì đã khiến mẹ phải sống những ngày cuối cùng trong lo lắng và sợ hãi. Con thậm chí còn không đọc những lá thư của nó nữa, mẹ có tin không? Có lẽ nó đã chết từ rất lâu rồi... Tha lỗi cho con...

Mẹ biết điều gì là đau đớn nhất không hả mẹ? Chỉ vì không giữ lời hứa của mình mà con cảm thấy như con không còn có mẹ trong trái tim con vậy. Mọi thứ đều nhắc con nhớ tới mẹ, chỉ riêng chuyện này làm con thấy tệ thôi... Con có cảm giác như con không thể bình tâm mà nhớ tới mẹ được... Giá như con bé đó không xuất hiện thì mọi chuyện đâu có đến nỗi như thế này.

Mẹ ơi! Con cũng chẳng cần quan tâm xem người đàn ông kia như thế nào đâu. Con cũng chắc chắn là mẹ có lý do chính đáng để cho rằng ông ta đã chết đối với cả hai mẹ con mình.

Mà thôi... Hãy để con trả lời các câu hỏi của mẹ...

Hôm nay là ngày cuối cùng con học ở trường mẹ ạ. Con vẫn sẽ là một trong ba người đứng đầu lớp trong kỳ tốt nghiệp này. Lễ tốt nghiệp sẽ tổ chức vào lúc năm giờ chiều ngày 19 tháng Năm. Mẹ không biết con mong mẹ có mặt đến mức nào đâu...

Thành thực mà nói thì con đã không đi dạo mỗi tối nữa rồi. Nhưng mẹ đừng lo lắng mẹ nhé. Con sẽ lại đi khi nào con thấy đỡ mệt hơn mẹ ạ.

Đến giờ thì đơn xin việc của con cũng đã được người ta để ý đến rồi... Tuần trước, hai trong số những công ty luật tốt nhất đã đề nghị con làm việc cho họ. Họ muốn con trả lời vào cuối tháng này. Nhưng con chưa quyết định sẽ chọn công ty nào.

Con biết là thế nào mẹ cũng bảo con là mặc kệ họ, cứ để cho họ thất vọng đi và hãy trở thành một nhà văn. Con thực sự mong muốn là mình có thể làm điều đó mẹ ạ. Nhưng mẹ và con đều biết rõ là chỉ có mỗi mẹ là thích những câu chuyện con viết mà. Người khác họ đâu có nghĩ là chúng hay.

Dù sao thì con mơ trở thành một nhà văn chỉ vì những câu chuyện tuyệt vời mẹ đã từng kể cho con nghe thôi. Những câu chuyện của mẹ đã làm cuộc sống của con thêm ý nghĩa. Nhưng giờ mẹ đi rồi nên những câu chuyện của mẹ cũng không còn nữa. Mẹ sẽ không còn kể cho con nghe bất cứ câu chuyện nào nữa và nếu như con viết một cuốn sách thì mẹ cũng không đọc được nó. Con sẽ không còn được nghe mẹ nói: “Ồi, tuyệt vời, Diana của mẹ ạ.”

Đây là tất cả những tin tức mới nhất của con cho tới lúc này mẹ ạ. Con mong rằng ở một nơi nào đó, bằng cách nào đó mẹ biết rằng con vẫn đang ổn thỏa.

Mất Diana dán vào cuốn nhật ký một hồi. Cô đã viết tất cả những điều này vào đây vì cô có cảm giác trong lúc này, mẹ đang mong đợi được biết các thông tin về mình. Nhưng điều đó thật buồn cười! Người chết thì đâu có đọc được thư chứ? Họ cũng không nhận được tin báo rằng con gái họ vẫn ổn.

Cô gấp cuốn nhật ký lại rồi đi tới chiếc khung ảnh bằng bạc của mẹ mà mẹ đã làm như một món quà đặc biệt tặng sinh nhật cô. Một tháng trước khi mẹ mất, mẹ đã đưa chiếc khung ảnh này ra. Mỗi cạnh của nó được trang trí họa tiết bằng một bông hồng đen làm bằng tay. “Chúc mừng sinh nhật, con gái yêu của mẹ,” bà nói. Lúc đó Diana đã ngay lập tức hiểu ra những ẩn ý trong câu nói của mẹ và những xúc cảm kìm nén trong đó vì vẫn còn những hai tháng nữa mới tới sinh nhật cô.

Cô mân mê bốn bông hồng màu đen trang trí cho vật kỷ niệm quý giá nhất của mẹ. Rồi cô đọc to bài thơ của mẹ được viết trong khung ảnh lên.

Chẳng phải như điều con nghĩ

Con không mất mẹ bao giờ

Trò chuyện với con tất cả

Từ sau kỷ vật mẹ trao...

Nước mắt lăn dài trên má Diana. “Mẹ yêu ơi, không như mẹ nghĩ đâu”, cô thì thào. “Con đã mất mẹ thật rồi. Mẹ cũng không hề nói chuyện với con.”

5. Chương 5

Diana ngồi xuống cạnh gói quà để mở nó ra với hy vọng đó là món quà mẹ đã gửi cho cô. Cô lấy làm ngạc nhiên khi thấy kể cả món quà được bọc kỹ càng thế này cũng không nhắc cô nhớ được ngày sinh nhật của mình.

Bên trong bọc quà là một chai sâm panh, một hình trái tim bằng pha lê, một tấm thiệp mừng sinh nhật và một bức thư tình nhưng không đề tên người viết. Trước khi cô kịp đứng dậy để ném chúng vào thùng rác thì chuông cửa lại reo. Có vẻ như ngày hôm nay của cô sẽ không có được một lúc nào bình yên cả.

Qua ống kính, cô có thể thấy những vị khách không mời lúc này là các bạn thân của mình - Isabel và Andrea. Những người bạn “thân” này chỉ quan tâm đến việc cô tạo kiểu tóc mới nào, cô mặc đồ gì và cô nổi tiếng ra làm sao mà thôi.

Nhưng Diana cũng hiểu rằng, qua những người bạn như Isabela và Andrea, cô cảm thấy mình được ngưỡng mộ, qua họ mà cô cảm thấy mình đặc biệt và qua họ cô đã trở thành “Diana”.

Với những gì cô đã nợ họ, giờ họ tới rồi thì cô không thể không mở cửa, cũng không thể cứ đứng sau cánh cửa mà bảo họ tới vào lúc khác hay hét âm lên là: “Tôi không muốn gặp bất cứ ai cả.”

Vậy nên cô mở cửa.

“Chúc mừng sinh nhật, chúc mừng sinh nhật, chúc mừng sinh nhật nữ thần yêu quý, chúc mừng sinh nhật bannnn!”

Vẻ phấn khích của họ bị dội một gáo nước lạnh khi thấy bộ dạng tả tơi của cô.

“Có chuyện gì với cậu vậy, Di?” Isabela hỏi.

“Đã bao lần tớ phải nói với cậu là đừng có trộn lẫn mấy thứ rượu vào với nhau rồi hả Di?” Andrea phàn nàn. Rồi có lẽ cho rằng cái phòng khách ngổn ngang kia không được hay cho lắm, cô liền nắm tay Isabel rồi kéo cô bạn đi nhanh lên những bậc thềm dẫn tới mái hiên bên trên, trong khi cô bạn bắn ra một loạt các câu hỏi:

“Tối nay chúng ta sẽ có tiệc chứ Di? Sao cậu không đến trường? Vậy kế hoạch là gì đây?”

Lúc họ lên tới tầng thượng, Isabel đưa ngón tay miết lên những đồ nội thất bằng gỗ tẻch rồi bảo: “Đó, thấy chưa quý cô Oliveira? Bụi như thế này chứng tỏ là mặc dù cả thành phố nằm dưới chân cậu thì cậu vẫn không thèm ngẩng nhìn nó. Đúng không Andrea?”

“Đúng thế!” Andrea tán thành.

“Nào Di! Cậu vẫn chưa trả lời câu hỏi của Andrea. Kế hoạch cho tối nay là gì vậy?” Isabel hỏi lại.

“Tớ không nghĩ là mình sẽ làm gì đó.”

“Gì cơ?”

“Các cậu biết là tớ không bao giờ muốn làm các cậu thất vọng nhưng tối qua tớ đã thức rất khuya và giờ thì đầu như đang muốn nổ tung, nên...”

“Nhưng hôm nay là ngày sinh nhật của cậu mà Di?”

“Tớ thực sự không thích...”

“Có chuyện gì với cậu vậy Diana?” Isabel hỏi, nhìn Diana với vẻ lạnh lùng. “Chính cậu là người thường tụ tập mọi người lại với nhau, vậy mà giờ tụi tớ hiếm mà thấy mặt cậu. Bọn tớ đều hiểu cậu đang phải trải qua một thời kỳ rất khó khăn. Nhưng cậu nghĩ cứ giam mình trong nhà thì có thể giải quyết được mọi chuyện sao? Cậu có chịu nghĩ xem mẹ cậu muốn cậu thế nào không? Cậu tỉnh táo lại đi. Cậu là một cô gái rất mạnh mẽ mà.”

“Không.”

“Không gì?”

“Tớ là một đứa yếu đuối.”

“Không. Không hề. Cậu không thể như thế được. Cậu còn có cả một chặng đường dài phía trước nữa, còn có cả những mục tiêu cần đạt được, còn có cả những ước mơ... Nhưng nếu cậu cứ tiếp tục sống như thế này thì cậu sẽ không bao giờ...”

“Ước mơ gì cơ?”

“Chẳng phải cậu mơ ước được trở thành một luật sư nổi tiếng hay sao?”

Buông một tiếng thở dài Diana nhìn Isabel rồi nhìn sang Andrea. Họ thực sự không hiểu gì hết sao?

“Tớ chưa bao giờ mơ trở thành một luật sư cả Isabel ạ.”

“Ý cậu là sao?”

“Tớ chỉ mơ ước trở thành một nhà văn mà thôi.”

“À, đúng rồi. Đúng ước mơ đó đấy!” Isabel liến láu.

“Thôi nào, Di! Chúng ta đâu phải là trẻ con nữa. Hồi còn bé, tớ muốn trở thành một ca sỹ. Nhưng khi lớn lên, cậu có đoán được là, tớ nhận ra giọng tớ khủng khiếp như tiếng kêu của một con quạ không?” Andrea nói.

Cả cái vẻ thân thiện trên mặt Andrea và cái kiểu như đang chế giễu chính mình của cô ấy đều không đủ để che giấu điều mà cô đang ám chỉ.

“Đừng lo, Andrea. Tự tớ cũng đã biết là mình viết như một con quạ rồi.” Diana bảo.

“Tớ không có ý đó, Di. Chỉ là...”

“Thôi nào các cậu. Chúng ta không còn thời gian để mà tranh luận nữa đâu. Thế tối nay thì thế nào?” Isabel hỏi.

Cả Isabel và Diana đều không trả lời.

“Di à, bọn tớ thực sự phải đi rồi. Bọn tớ phải đi thử bộ đồ mặc cho lễ tốt nghiệp. Nhưng tối nay bọn tớ sẽ ghé qua đón cậu. Tầm tám giờ nhé. Cậu đi chuẩn bị đi và nhớ sẵn sàng nhé, để tránh mất thời gian. Chúng tớ sẽ đưa cậu đến với đỉnh Olympia hay Da Mario chẳng hạn. Còn nếu cậu thích thì chúng ta sẽ tới Pulana, được chứ? Chỉ cần vài cú điện thoại là mấy anh bạn cũ của chúng ta sẽ tề tựu đầy đủ. Cậu thấy thế nào?”

“Tớ tham gia.” Andrea sung sướng hét lên.

“Cám ơn các cậu rất nhiều vì đã tới... Nhưng hôm nay, tớ muốn được ở một mình.” Diana nói.

6. Chương 6

Lúc Isabel và Andrea đã ra về, Diana vẫn còn nán lại trên hiên nhà một lúc lâu nữa để suy nghĩ về việc họ đã hiểu cô quá ít. Là bạn trong nhiều năm, họ đã cùng nhau chia sẻ những giờ phút vui vẻ, hạnh phúc, cùng nhau vui đùa... Nhưng sao hai cô bạn này lại không hề hiểu cô và hiểu cô mơ ước điều gì chứ? Nhưng mà, có sao đâu nếu chẳng ai biết một ước mơ mà cô đã quyết định từ bỏ?

Cô nghĩ tới câu hỏi mà mẹ đã hỏi trong thư: “Đâu mới là điều thực sự ngăn cản con theo đuổi ước mơ lớn nhất của mình hả con gái?”

Diana biết rằng nếu như cô có một ngàn cuộc đời để sống thì ở cuộc đời nào cô cũng sẽ muốn trở thành một nhà văn. Lý do duy nhất cô chọn ngành luật là vì cái viễn cảnh đáng sợ mà cô sẽ phải đương đầu nếu trở thành nhà văn, dù chỉ là một nhà văn bình thường...

Trước tiên, khi mới bắt đầu, những người xung quanh sẽ nghĩ cô thật lãng phí khả năng của mình. Nhưng thay vì nói thẳng ra, họ lại lịch sự che giấu suy nghĩ thực của mình đi mà bảo với cô rằng cô đã chọn một nghề thật thú vị. Nhưng sẽ luôn có sự chê bai và coi thường đằng sau những lời lẽ của họ và rồi cô sẽ nhanh chóng trở thành chủ đề cho những cuộc bàn tán, ngồi lê đôi mách. Người ta sẽ rỉ tai nhau cái tin về nữ thừa kế tập đoàn khách sạn quốc tế - một trong những khách sạn đắt giá nhất Rio de Janeiro, “Cô nàng kém may mắn Diana Oliveira ấy đấy” - người đã từng là niềm ghen tị của tất cả những người trẻ tuổi trong thành phố, người được mọi người ngưỡng mộ, nhưng rồi bỗng nhiên kết thúc bằng nghề viết văn - viết những cuốn sách mà không ai thèm đọc. Còn những người đã từng một lần sẵn sàng đánh đổi mọi thứ để được ở vào vị trí của cô sẽ thấy tiếc nuối vì họ nghĩ rằng cô đã lãng phí đời mình.

Diana chưa bao giờ nói cho ai biết rằng, chỉ vì không muốn sống trong viễn cảnh đó mà cô đã phải chọn cái sự nghiệp mà mọi người quanh cô đều tán dương. Vậy nên có lẽ chính cô mới là người có lỗi, chính cô đã khiến bạn bè không hiểu được cảm giác thực sự của mình là thế nào. Nhưng đâu phải cô không cố gắng kể cho họ nghe về ước mơ và hy vọng của mình chứ? Tất nhiên là cô đã kể rồi.

Nhưng cứ khi nào cô cố gắng nói về điều đó thì họ lại xét đoán cô. Cứ như thể họ biết chính xác cái gì là tốt nhất cho cô vậy. Rồi họ lúc nào cũng đưa ra những lời khuyên về việc cô nên làm gì, cô nên suy nghĩ ra sao, thậm chí cả việc cô nên cảm thấy như thế nào nữa. Họ chưa bao giờ cố gắng hiểu xem cô cảm thấy như thế nào khi phải đơn độc một mình trên thế giới mà không có ai hiểu được mình. Chưa bao giờ họ cố hiểu.

Cô phải đương đầu với mọi thứ thế nào đây khi cô đơn một mình trên thế gian này, không một ai hiểu cô?

Để đầu óc bớt mệt mỏi, Diana cuối cùng cũng quyết định xuống phố đi dạo trong công viên vào buổi tối giống như cô vẫn luôn làm với mẹ.

7. Chương 7

Công viên không đến nỗi quá đông. Tới gần biển hết mức có thể, Diana đi bộ dọc theo bờ cát.

Trước đây đã bao nhiêu lần cô và mẹ cùng nhau đi dạo ở đây rồi nhỉ? Bao nhiêu lần rồi? Sao cô không thể được một lần nữa đi dạo cùng mẹ? Chỉ một lần nữa thôi...

Đắm chìm trong những kỷ niệm, Diana cứ đi như thế trong khoảng gần mười lăm phút. Đến lúc tới bến du thuyền - nơi những con thuyền đang đậu, cô quay bước về nhà.

Cô vẫn thường đi về nhà bằng con đường tắt ngang qua công viên, chủ yếu là vì cô thích nhìn thấy những người không bình thường dọc theo con đường ấy. Đó là những người có mái tóc nhuộm với đủ sắc cầu vồng, những người đeo khuyên ở những nơi khó ngờ tới nhất trên cơ thể, hay những người dù có cố tìm kiếm cũng không thể tìm ra chỗ nào còn trống trên người để xăm thêm một hình nào khác.

Cũng như thường lệ, con đường này lại đầy những người bán hàng rong với đủ thứ hàng lật vật linh kinh, mấy thứ đồ sáng loáng, hào nhoáng mà chẳng có tí giá trị nào. Còn có cả những nghệ sỹ xăm hình, những nhạc sỹ hát rong và cả những kẻ ăn xin nữa.

Lúc Diana đi ngang qua những người ăn xin, cô nghe thấy một giọng rất bí ẩn.

“Này, quý cô!”

Không chắc có phải người ta đang gọi mình không, cô liếc nhìn quanh, nhưng không thấy bất cứ ai khác có thể là người vừa được nhận lời gọi đó. Rồi cô thấy một người hành khất già đang nhìn cô chằm chằm.

Rồi ông ta gọi cô lần nữa: “Này, quý cô!”

Cô vẫn thường nhìn thấy người đàn ông với mái tóc quăn màu xám đỏ ở góc này. Ông ta thường ngồi bắt chéo chân chữ ngũ trên một cái chiếu cói. Sự khác biệt giữa ông và những người ăn xin khác là ở điểm đó. Dù đôi mắt màu đen nhỏ xíu của ông lúc nào cũng không ngừng nhìn đám đông như đang tìm kiếm thứ gì đó, nhưng ông không bao giờ làm phiền người qua đường. Thêm một điều khác biệt nữa là ở góc chiếu rách của ông có viết dòng chữ: “Xem bói - R”.

Diana rất ngạc nhiên. Trước đây cô đã đi qua người ăn xin bói toán này có lẽ đến hàng trăm lần rồi, nhưng chưa bao giờ cô nghe thấy ông ta gọi mình, dù chỉ một lần.

“Ông đang nói với tôi à?” Cô chỉ vào mình và hỏi lại lão hành khất.

“Cô đang tìm kiếm cô gái đó à?”

“Ý ông là sao?”

“Cô gái đó!”

“Cô gái nào?”

“Cô còn không biết thì sao mà tôi biết đây?”

“Gi cơ?!”

“Tôi đang nói: Cô gái đó!”

Cô lắc đầu. Không cần phải tiếp tục với cuộc nói chuyện kỳ lạ và vô bổ này nữa. Có lẽ ông ta đang chờ có ai đó để có thể đùa cợt, hoặc có thể ông ta chỉ đơn giản là đang thử nghiệm một cách mới để thu hút sự chú ý của khách hàng. Dù với lý do gì thì cũng đã quá đủ để Diana thấy cần tiếp tục đi nhanh hết mức có thể rồi.

Cô muốn tiếp tục chặn đường của mình như thể giữa họ chưa hề trao đổi một từ nào. Nhưng cô dừng lại khi thấy người ăn xin gọi mình một lần nữa:

“Lại đây nào quý cô. Tôi đã sẵn sàng để nói cho cô biết về vận mệnh của cô mà không lấy gì cả. Đến đây đi. Có thể vận may của cô sẽ giúp cô biết cô gái ấy đang ở đâu.”

“Tôi không biết là ông đang nói về cái gì và tôi cũng không muốn biết.”

Nhưng đúng lúc đó, loáng một cái đã thấy lão ăn xin đổ cái gì đó trông giống như tro vào trong một cốc nước đặt trước mặt mình rồi bắt đầu chăm chú nhìn vào nó khi màu nước chuyển sang màu xám xám. Đoạn cô nghe thấy ông ta thốt lên. “Ồi, trời ơi! Tôi nhìn thấy gì thế này? Tôi nhìn thấy gì thế này? Cô gái đó trông giống hệt cô. Giống y như cô vậy.”

Diana đứng chôn chân tại chỗ.

“Ai trông giống tôi?” Cô nuốt khan.

“Thế có phải tốt hơn không, quý cô. Lại đây và ngồi xuống đi nào.”

Diana làm theo lời ông ta.

Người ăn xin dùng ngón tay trở khuấy nước lên rồi phết nhẹ lên mặt Diana. Chẳng cần chờ xem phản ứng của cô, ông ta nói luôn:

“Bất kể là cô có đang tìm kiếm cô gái đó hay không thì cô ấy cũng trông giống y hệt như cô vậy. Giống hệt! Cùng tuổi, cùng chiều cao, cùng có cặp lông mày đó, cùng đôi mắt đó...”

Diana cảm thấy một cơn rung mình chạy dọc sống lưng. Cô khó nhọc không biết nói gì hay làm gì vào lúc này. Nhưng phải có một lời giải thích cho chuyện này. Không có trò bói toán nào như thế này cả, cũng không thể là kiểu đọc được suy nghĩ của người khác. Không có lý nào người đàn ông này đang nói về Maria cả!

Để chứng tỏ ông ta chỉ là một kẻ lừa đảo, cô liền hỏi: “Vậy cô ấy ở đâu?”

“Không xa đây lắm.”

“Chính xác là ở đâu?” Cô lên giọng.

Người ăn xin cầm tay Diana rồi đổ một chút nước bắn vào lòng bàn tay cô. Sau khi đã xem xét nó một cách kỹ lưỡng trong một phút, ông nói: “Cô ấy đi từ nơi xa tới đây. Rồi cô ấy lại đi xa, nhưng cô ấy sẽ quay trở lại.”

Rồi ông ngẩng đầu lên và nhìn chăm chăm vào một thứ gì đó phía bên kia đường. Diana quay qua bên đó để xem ông ta đang nhìn cái gì.

Khoảng hai mươi mét về phía trước, có một anh chàng họa sỹ đang đứng quan sát họ. Khi chàng họa sỹ nhận ra mình đang bị nhìn lại thì liền quay về với giá vẽ của mình. Diana biểu lộ sự dò hỏi tới người ăn xin.

“Cô gái mà trông giống hệt cô ấy,” người ăn xin nói tiếp, “một ngày nào đó cô ấy sẽ gặp anh chàng họa sỹ kia.”

Diana đứng phất dậy. Thật là một sai lầm khi cô ngồi lại cái chỗ này. Rõ ràng ông ta chỉ đang đùa bỡn với cô mà thôi. Cô nên nhận ra điều đó từ ban nãy mới phải. Trên khuôn mặt đầy nếp nhăn của ông ta ngay từ đầu đã thấy ánh lên vẻ trêu chọc rồi cơ mà.

Lúc Diana vội vã bỏ đi, người ăn xin gọi với theo: “Hãy đọc chúng. Hãy mở những thứ đã được viết ra và đọc đi.”

Mở và đọc! Mấy từ đó lao đến như mũi tên hiểm găm vào lưng cô vậy.

Đây có phải chỉ là một sự trùng hợp ngẫu nhiên thôi không? Mấy từ đó liệu có liên quan gì tới những lá thư của Maria mà cô vẫn chưa mở ra đọc hay không? Đầu cô vẫn còn quay mòng mòng, nhưng lần này cô dứt khoát đi tiếp mà không ngoái nhìn lại phía sau.

Ngay cả khi cô muốn nhanh nhanh chóng chóng về cho tới nhà và quên hết mấy thứ này đi thì những bước chân của cô bất giác vẫn chậm lại khi cô đi ngang qua chỗ chàng họa sỹ đường phố trẻ. Vì anh ta đang đứng quay mặt vào bức vẽ của mình nên cô liếc nhanh anh chàng luộm thuộm này một cái để xem liệu mình có thể phát hiện ra điều gì trong những câu mà người ăn xin đã nói hay không.

Chàng họa sỹ có lẽ lớn hơn cô vài tuổi. Anh ta cao, thân hình đẹp, nước da rám nắng và có mái tóc chẳng gọn gàng chút nào. Anh mặc một chiếc áo phông cũ màu nâu sẫm, một chiếc quần jean màu xanh, mòn rách thành lỗ ở đầu gối. Đôi xăng đan bám bụi bẩn quá nhiều, đến nỗi không thể đoán nổi nó màu gì nữa.

Những bức tranh đang bày bán của anh được dựa vào hàng rào sắt bao quanh một cây cọ gần đấy. Chúng có vẻ rất giống nhau về chủ đề: bức nào cũng có hình ảnh bầu trời, biển cả và những con mòng biển. Mỗi bức đều có treo mác giá R0. Mặc dù chất lượng sơn trông có vẻ kém, nhưng những bức tranh lại có vẻ rất hấp dẫn.

Chàng họa sỹ nhận ra Diana đang nhìn mình khi mắt cô đi từ anh đến những bức tranh rồi lại quay nhìn anh. Anh nhìn lại cô với đôi mắt to, màu nâu nhạt. “Tôi có thể giúp gì cho cô?”

“À, không. Tôi chỉ xem chút thôi.”

“Nhưng cô có thể xem sao?”

“Gì cơ?”

“À, cô có thích những bức tranh không?”

“Tôi thích tông màu anh chọn.”

Chàng họa sỹ im lặng không nói gì.

Diana đã chờ đợi nghe một câu “cảm ơn” cho lời khen của mình. Nhưng đến một lời đáp lễ lịch sự như thế cũng không có. Cô liền nói: “Thế... thôi, tạm biệt”

Chàng họa sỹ vẫy vẫy tay và không cần chờ cho đến khi Diana rời bước, anh ta đã lại mê mải với bức tranh đang dở của mình.

Diana sẽ chẳng bận tâm gì về thái độ của anh họa sỹ rong đó cả. Ít nhất cũng không phải hôm nay. Nhưng lúc những bước chân đều đặn đưa cô xa anh thì cô lại không thể không nghĩ tới thái độ thiếu lịch sự của anh ta và việc anh ta chẳng hề dễ mến chút nào.

8. Chương 8

Tất cả những gì còn lại của con bướm đêm đã bay quanh căn phòng là một làn khói mỏng manh mờ hồ bao quanh chiếc đèn và mùi cháy khét thoang thoảng. Nhìn làn khói mỏng, Diana băn khoăn không biết cái gì đã khiến con bướm đêm phải tự lao mình vào bóng đèn để thiêu thân như thế.

Chắc nó đã nghe theo tiếng gọi bản năng để tránh xa bóng tối - Diana thầm nghĩ. Sự khẩn cấp trong tiếng gọi ấy đã khiến nó phải thực hiện một cuộc nổi loạn, chống lại bóng tối đang vây quanh nó. Đó là cuộc nổi loạn chống lại tình trạng mơ hồ, không chắc chắn. Nó thả một phút được cháy lên trong ngọn lửa còn hơn vĩnh viễn suốt đời ngập chìm trong bóng tối.

Việc mở những lá thư của Maria ra đọc có phải cũng giống như một con bướm đêm quăng mình vào trong lửa? Liệu nó có giúp cô làm một cuộc đào thoát khỏi bóng tối của việc đã phớt lờ tâm nguyện cuối cùng của mẹ? Và nếu thế thì cuộc đào thoát từ bóng tối, từ sự không rõ ràng, không trung thực này có khiến cô phải đối mặt với việc bị hủy diệt như con bướm đêm không?

Diana không biết phải nghĩ gì nữa. Cô không biết tại sao mình lại ở trong bóng tối, làm sao cô lại phải kết thúc ở trong đó hay đó là do lỗi của ai... Liệu đó có phải là lỗi của chính cô vì đã không làm theo lời ước nguyện của mẹ? Hay mẹ đang đặt quá nhiều gánh nặng trách nhiệm lên vai cô? Hay đó là do cha cô đã chia

tách gia đình thành hai ngã thế này? Có lẽ trách nhiệm nên thuộc về Maria bởi vì chính nó mới là người đã gửi lời nhắn đầy ích kỷ đó tới mẹ cô. Hay cô phải đổ lỗi cho Chúa vì đã mang mẹ rời xa cô? Có lẽ mọi người đều đáng đổ lỗi, nhưng cũng có thể chẳng ai có lỗi cả...

Cô không biết câu trả lời. Nhưng cô có thể cảm thấy cuộc đời mình như đang tuột khỏi tầm tay. Như thể chính những sự kiện vượt ngoài tầm kiểm soát này đang quyết định suy nghĩ, cảm xúc và hành động của cô; Cứ như thể những quyết định cho cuộc sống của cô giờ đang được đưa ra ở một nơi nào đó, một nơi vô danh nào đó và đang dần có hiệu lực mà cô không hề biết, cũng chẳng hề đồng ý.

Đó là số phận sao?

Nếu là số phận, thì có phải những từ ngữ lạ lùng của người ăn xin - người chưa bao giờ nói chuyện với cô - cũng là một phần của số phận chăng? Nếu giờ cô đứng dậy, mở những lá thư của Maria ra đọc thì đó có phải tự cô muốn thế hay không? Hay đó chẳng qua là do cô đang nghe theo mệnh lệnh của số phận? - cái số phận sẽ đưa cô tới nơi vô danh kia? Có lẽ cả hai đều như nhau mà thôi. Cô cũng chẳng biết nữa.

Tuy nhiên, vẫn có một thứ cô biết rõ đó là: Cô ngưỡng mộ con bướm đêm kia.

Diana đột ngột đứng dậy. Cô đi thẳng tới nơi để hộp đồ nữ trang của mẹ, lấy chiếc chìa khóa ngăn tủ cũ ra rồi đi thẳng vào phòng nơi có chiếc tủ ấy. Cô mở tủ và thấy những lá thư của Maria được bọc trong một mảnh vải. Cô quay lại phòng khách với xấp thư trên tay.

Ngồi trên nền nhà, lưng tựa vào chiếc ghế bành, cô mở lớp vải bọc ra. Cô thấy có bốn bì thư lớn và một bì thư nhỏ - là lời nhắn cuối cùng của Maria gửi cho mẹ. Những bì thư lớn đều đã được mẹ đánh số thứ tự khi bà nhận được chúng.

Màu của các bì thư lần lượt là đỏ, xanh lá, trắng và bạc. Cô nhận thấy ba lá thư đầu tiên đã được gửi từ Sao Paulo, trong khi lá thứ tư cùng với lá nhỏ hơn có dấu bưu điện của Rio de Janeiro.

Vậy chắc chắn là Maria đã tới Rio - Diana nghĩ. Đột nhiên cô nhớ tới những lời của người ăn xin. “Cô ấy đến từ rất xa”; “Cô ấy không ở xa lắm”.

Nếu Maria đã tới Rio, vậy sao nó còn không tới gặp mẹ chứ? Liệu nó có còn ở đây hay không? Có phải nó sống ở Sao Paulo không?

Lúc đang phân vân với một loạt các câu hỏi như thế, Diana nhận ra phong thư màu bạc - phong thư thứ tư - hoàn toàn trống không. Giờ thì cô lại còn phải tìm câu trả lời cho câu hỏi không biết lá thư trong cái phong bì kia ở đâu nữa cơ đây.

Hy vọng sẽ tìm được vài lời giải đáp cho những thắc mắc của mình, cô liền đọc lướt qua hết các lá thư. Sau đó cô cầm lá thư đầu tiên lên rồi bắt đầu đọc lại nó một cách cẩn thận.

Lá thư thứ nhất:

“Chống đối Kẻ khác”

Ngày 14 tháng Hai

Mẹ thương yêu của con,

Ngoài trời, sấm sét đi đùng làm con nhớ tới những đêm nằm cuộn tròn trên giường, run lên vì sợ hãi, khát khao được rúc vào ngực mẹ để được mẹ che chở.

Ngay khi con đang chuẩn bị vượt qua được sự trống vắng khi không có mẹ thêm lần nữa thì cha lại đến phòng con để tiết lộ rằng mẹ vẫn còn sống! Đưa địa chỉ của mẹ cho con, cha bảo rằng con có thể viết thư cho mẹ.

Bỗng nhiên cơn bão gào thét ngoài kia lại trở thành bạn của con. Những tia sét kia trở thành những ánh đèn flash camera chứng nhân cho niềm vui mừng khôn xiết của con. “Cuối cùng, cuối cùng thì mình cũng được về với mẹ rồi” - con tự nhủ với mình như thế.

Mẹ ơi. Điều này thật khó mà tin được, nhưng nó lại là sự thật. Mong mỗi có mẹ đã bắt đầu trong con từ lâu lắm rồi, giờ sắp thành hiện thực. Thật quá đổi hạnh phúc. Chỉ trong vòng có đúng một tháng nữa thôi con sẽ tới gặp mẹ của con.

Ý nghĩ sẽ được gặp mẹ sau ngần ấy năm xa cách làm con thấy hạnh phúc khôn tả. Nhưng con vẫn cảm thấy niềm hạnh phúc đó là chưa trọn vẹn vì mẹ không thực sự biết nhiều về con.

Vậy nên dạo gần đây con bắt đầu viết một cuốn tiểu thuyết mẹ ạ, để giúp con tự giới thiệu về mình cho mẹ biết. Câu chuyện dựa trên những điều mà con đã trải qua trong cuộc kiếm tìm mẹ. Mẹ ơi! Giá như mẹ biết rằng con đã phải sống thế nào suốt cuộc tìm kiếm bất tận ấy. Con đã chống lại những người khác, đã vượt qua cả đại dương và thậm chí con đã trò chuyện với một bông hồng nữa!

Con ước gì mình có thể gửi cho mẹ một bản sao của cuốn tiểu thuyết này ngay lập tức. Nhưng nó vẫn còn đang dang dở mẹ ạ. Nhưng dù sao thì con cũng vẫn chia sẻ câu chuyện của con cho mẹ nghe. Để giúp mẹ có thể cảm nhận được nó một cách trọn vẹn, con đã quyết định gửi cho mẹ mỗi tuần một lá thư, để kể cho mẹ nghe về các chặng đường khác nhau trong cuộc kiếm tìm của con.

Con gọi những giai đoạn đó là “Chống đối”, “Lối đi”, “Hủy diệt” và giai đoạn cuối là “Hồi sinh” - nó sẽ bắt đầu ngay khi con được về bên mẹ.

Trước tiên hãy để con kể cho mẹ nghe chuyện của con trong giai đoạn “Chống đối”...

Con còn rất nhỏ khi tự hỏi mình câu hỏi: “Sao mình lại không có mẹ?”

Nhưng dù có cố gắng đến thế nào thì con cũng không tìm ra được câu trả lời.

Nhưng nếu có câu hỏi thì chắc chắn phải có câu trả lời. Tất nhiên hồi đó con cũng chưa đủ lớn để biết lý luận như vậy; nhưng vào hồi đó con vẫn còn có thể nghe được tiếng nói từ trái tim mình.

“Đừng hỏi ‘sao cô không có mẹ’ - Trái tim con đã nói như thế. ‘Hãy hỏi câu hỏi đúng đắn hơn là ‘Mẹ cô ở đâu?’ Hãy hỏi ai đó biết câu trả lời ấy”.

Ai đó biết câu trả lời... Ai đó biết câu trả lời...

Ai đó biết.... Cha con!

“Cha, mẹ con đâu hả cha?” Con hỏi cha.

Ngập ngừng một lát, cha bảo: “Mẹ con đang ở cùng Chúa rồi con gái ạ.”

Điều đó chắc chắn là sự thật, bởi vì Chúa nhất định phải ở một nơi nào đó tốt đẹp nhất và mẹ của con cũng sẽ như thế. Mẹ của con cũng xứng đáng được ở một nơi tốt đẹp nhất.

Rồi con hỏi tiếp: “Chúa ở đâu ạ?”

Cha nhìn con như thể con vừa hỏi một câu ngốc nghếch nhất trần đời vậy. Rồi cha bảo: “Ta không biết.”

Với hy vọng có lẽ những người khác sẽ biết mẹ ở đâu nên con liền đi hỏi họ: “Bác có biết mẹ con ở đâu không?”

“Mẹ cháu không tồn tại.” - Họ trả lời.

“Thế có nghĩa là gì ạ?”

“À. Bà ấy chết rồi. Bà ấy không còn ở đây nữa.”

Sao lại có thể thế được chứ? Sao mẹ lại chết được chứ? Sao mẹ lại ‘không ở đây’? Sao người ta lại có thể nói đến sự vắng mặt của mẹ trong khi con lúc nào cũng cảm thấy rất thật là mẹ đang hiện diện ở đâu đó? Rồi trái tim con lại bảo: ‘Cô cảm thấy sự hiện diện của mẹ, nên mẹ cô phải tồn tại.’

Con đi tới những người con đã hỏi và nói: “Mẹ cháu vẫn còn sống.”

Họ lại cho con một câu trả lời khác: “Mẹ cháu ở một nơi nào đó xa lắm.”

Nhưng con cũng không bị thuyết phục bởi điều đó vì con luôn cảm thấy mẹ ở rất gần.

Thế rồi họ lại bảo con rằng: “Cháu chỉ có thể gặp mẹ ở thế giới bên kia thôi.”

Không đúng! Chắc chắn còn có câu trả lời khác.

“Mình sẽ đi tìm kiếm Chúa.” Con tự nhủ với lòng mình như thế. Vậy nên con sẽ hỏi người ta xem họ có biết Chúa ở đâu không. Nếu con có thể tìm ra Chúa thì con cũng sẽ tìm ra mẹ. Nhưng rồi ngay sau đó con nhận ra rằng người ta cũng không chắc về Chúa. Có người thì nói: “Chúa không tồn tại”, có người lại bảo: “Chúa ở một nơi nào đó rất xa”, rồi người khác lại nói: “Cháu chỉ có thể thấy Chúa ở thế giới bên kia.”

Vậy là một lần nữa vẫn không có câu trả lời nào khác. Nhưng ít nhất thì những câu trả lời ấy cũng giúp con tìm được con đường đúng đắn cho mình. Rõ ràng là có sự giống nhau trong các câu trả lời cho câu hỏi: “Chúa ở đâu và mẹ con ở đâu”. Điều đó chứng tỏ là mẹ thực sự đang ở cùng Chúa rồi.

Thật ra thì mới đây thôi con đã nhận ra rằng những chặng đường tìm kiếm mẹ của con cũng không khác nhiều với những chặng con đi tìm kiếm Chúa. Nói đúng hơn thì chúng là một.

Thế nên Mẹ ơi... Khi thời gian trôi đi, thấy con cứ mãi bận tâm tới việc kiếm tìm mẹ, người ta liền cố kéo con ra xa khỏi mẹ. Họ cho con nhiều đồ chơi để giúp con vui chơi mà quên mẹ đi. Nhưng con chỉ chơi được một lát là chán. Họ lại cho con những thứ mới, những thứ hấp dẫn hơn, đắt tiền hơn, những thứ đồ chơi thú vị hơn...

Con nghĩ, có lẽ nếu những đồ chơi của con cứ liên tục được thay mới và nếu lúc nào con cũng được cho những thứ đồ chơi tốt hơn, tốt hơn nữa thì con sẽ mãi vui chơi cho đến hết đời thôi. Nhưng, không, đó không phải là những thứ con thực sự muốn. Thứ con muốn là mẹ của con cơ!

Đồ chơi nào có thể làm con thấy hạnh phúc khi thiếu vắng mẹ không? Nhưng nếu mẹ ở cùng con thì dù không có đồ chơi con cũng sẽ cảm thấy hạnh phúc, có đúng không mẹ?

Vậy nên con cố để thoát ra khỏi cái bẫy của những thứ đồ chơi ấy. Nhưng rồi từ lâu lắm, cuộc tìm kiếm mẹ của con lại bị gián đoạn lần nữa. Hãy để con giải thích mẹ à...

Lúc con lớn hơn một chút, người ta bắt đầu chú ý đến con nhiều hơn. Đáng buồn là người ta ngưỡng mộ con quá nhiều. Con nói ‘đáng buồn’ bởi vì con nhận ra rằng sự ngưỡng mộ của họ và việc con muốn được giữ mãi niềm ngưỡng mộ đó làm con ngừng theo đuổi ước mơ lớn nhất của con là tìm mẹ.

Con cảm thấy là nếu con còn tiếp tục hỏi người ta về mẹ thì họ sẽ quay lưng lại với con. Đó là lý do tại sao rốt cục con đã từ bỏ cuộc tìm kiếm mẹ để được tận hưởng thứ hào quang từ những nụ cười của người ta.

Rồi người ta vẫn tiếp tục ca tụng con, ngưỡng mộ con - Đó là những mũi tên chết người bắn vào con, vì sau đó con nhận ra rằng, sau sự ngưỡng vọng ấy, người ta thầm bảo nhau: “Cô là một người đặc biệt. Không ai trên thế giới này giống cô đâu”. Cùng với những lời nói đó của họ là những mũi tên tẩm thuốc độc ngọt ngào ngấm dần vào trong máu con.

Lúc đó con vẫn còn nghi ngờ những câu nói của họ. Con thường tự hỏi mình: “Mình đặc biệt thật sao?”. Nhưng vì người khác khiến con phải tin vào điều đó nên con không thể trả lời cho câu hỏi của mình mà không có họ được. Cứ như thể tấm gương phản chiếu tâm hồn con đã bị vỡ và con chỉ có thể thấy mình qua hình ảnh phản chiếu trong lời nói của người ta thôi vậy.

Con sắp xếp để luôn có thì giờ bên cạnh họ, sao cho bất cứ khi nào con lên tiếng hỏi: “Tôi có thực sự đặc biệt không?”, con có thể nghe cùng cùng một lời đáp: “Phải, sự thực là như vậy. Không một ai trên thế gian này như cô”.

Con chẳng bao giờ thấy mệt mỗi khi hỏi cùng một câu như thế. Con cũng không thấy mệt khi phải nghe cùng câu trả lời như vậy hết lần này đến lần khác. Nó cũng chỉ như nước muối mà thôi, làm cho người uống đã khát lại càng khát hơn. Những lời tán dương của người ta chỉ làm tăng thêm nhu cầu được nghe câu trả lời của họ.

Nhưng còn tệ hơn nữa, để không mất đi sự tán đồng của người khác, con thấy cần phải sống cho đúng với những gì người ta mong đợi. Nhưng chẳng lâu sau con nhận ra rằng con đang sống cuộc sống mà người ta chọn cho con, không phải là cuộc sống mà chính con hằng mong ước.

Một lần nữa, trái tim con lên tiếng: Maria, cõi lòng cô chưa được bình yên.

Thực sự là thế mẹ ạ. Con thấy thất vọng về bản thân con quá, đến nỗi con chẳng đón nhận thêm bất cứ niềm thích thú nào từ sự ngưỡng mộ của người ta nữa. Nhưng cũng chính nỗi bất hạnh ấy đã mang lại sức mạnh mà con cần, để tiếp tục cuộc kiếm tìm mẹ.

“Mẹ tôi ở đâu? Con hét vang lên hỏi người ta như thế.

Nhưng người ta thì vẫn cứ nguyên xi một câu trả lời.

“Mẹ cô không tồn tại.” “Bà ấy ở một nơi nào đó rất xa”. “Cô chỉ có thể gặp bà ấy ở thế giới bên kia.”

“Không. Đó không phải là điều các người nghĩ.” Con phản đối.

“Đó là điều chúng tôi nghe được từ những người khác.”

“Vậy nếu những người khác đó sai thì sao?”

“Hãy nhìn quanh cô mà xem. Cô không thể thấy mẹ cô cũng như không thể nhìn thấy Chúa. Nếu cô bảo cô có thể gặp họ trong thế giới này, thì chắc cô phải nhìn thấy họ chứ.”

“Nếu tôi chỉ dùng mắt trần của tôi mà nhìn thì tôi đã lạc lối trong thế giới tăm tối của các người rồi.”

“Thôi nào! Hãy biết suy nghĩ một chút chứ. Bây giờ cô đã là một cô gái trưởng thành rồi đấy.

“Không. Tôi chỉ là một cô gái bé bỏng. Và tôi sẽ luôn như vậy!”

Nhưng chỉ một mình phản kháng lại người khác vẫn chưa đủ để đưa con đến với mẹ, mẹ ơi. Con phải tìm ra con đường cho mình. Giai đoạn thứ hai trong cuộc kiếm tìm của con bắt đầu khi con mơ thấy mẹ chỉ lối cho con đi về bên mẹ. Mẹ nói cho con biết nơi nào con có thể tìm thấy người nào đó biết mẹ ở đâu. Sau này, trong đời thực, người này sẽ nắm tay con dẫn con đi trên con đường mẹ đã chỉ, cho đến tận khi nào con được về lại bên mẹ.

Con mong sẽ được kể cho mẹ nghe toàn bộ giấc mơ này trong lá thư tới.

Con yêu mẹ...

Maria.

9. Chương 9

Diện bộ đồ bằng vải lanh màu xanh lá rất vừa người mà mẹ vẫn luôn thích cô mặc, Diana sải bước trên thảm cỏ dẫn tới phần mộ của mẹ. Lúc đến gần hơn, cô thấy một người với mái tóc dài màu hạt dẻ đang đứng bên bia mộ mẹ mình. Đó là ngôi mộ chỉ duy nhất nằm dưới cây tiêu huyền rất to nên cô không thể nhầm được. Hôm nay không phải ngày đặc biệt gì, người khách này là ai mà lại đến sớm thế nhỉ?

Liệu có phải Maria không?!

Cô ngập ngừng không biết có nên tiến lại gần hơn không, hay cứ đứng đó một lúc mà quan sát vị khách không mời kia.

“Việc gì mà phải sợ chứ?” Cô tự gắt lên với chính mình, rồi bước tiếp về phía ngôi mộ. Cô có thể thấy tim mình đang đập mạnh. Chỉ cần vài bước chân nữa thôi cũng đủ làm cô thấy ngạt thở. Nhưng cô vẫn không dừng lại. Tuy thế vị khách kia vẫn không hề quay mặt lại dù cô đã đến rất gần.

Tới gần hơn chút nữa, Diana có thể trông thấy gương mặt của vị khách kia; cô thấy nhẹ cả người khi nhận ra đó chỉ là cô Alves - một người bạn của mẹ. Lần gần đây nhất Diana gặp bà là hôm đám tang mẹ. Mặc dù cô Alves từng là một trong số những người bạn thân nhất của mẹ từ hồi mẹ còn sống ở Sao Paulo, nhưng họ không có nhiều cơ hội để gặp nhau.

Diana nhẹ nhàng đặt tay lên vai bà. “Cháu thật vui khi gặp cô, cô Alves.”

“Diana đây à, cháu có khỏe không?” Bà vừa hỏi vừa dang tay ôm cô. “Cháu không sao chứ, cháu gái? Cô đã gọi cho cháu nhiều lần nhưng chưa lần nào gặp được cháu. Cô đã để lại lời nhắn cho quản lý của khách sạn. Cô ấy nói cháu khỏe, nhưng...”

“Cháu xin lỗi vì đã không trả lời cô, cô Alves. Giờ cháu thấy tốt hơn rồi cô ạ.”

Cô ngả đầu về phía những bông hồng vàng mà cô Alves đã mang tới cho mẹ cô. “Hoa đẹp quá cô à!”

Ánh mắt cô Alves lộ vẻ đồng tình.

“Diana, cô có một cuộc hẹn vào giờ ăn trưa và cô sẽ về nhà vào buổi chiều. Nhưng nếu cháu muốn ghé chơi, cô sẽ rất vui khi đưa cháu về cùng cô.”

“Cháu cảm ơn cô. Cháu cũng muốn thế lắm, nhưng giờ cháu còn nhiều việc phải làm ở đây cô ạ.”

“Cứ làm theo ý cháu, cháu gái. Nhưng đừng quên là chúng ta luôn chào đón cháu...” Sau một thoáng im lặng, cô Alves cầm tay Diana rồi bảo: “Giờ cháu có thể nói thật với cô, Diana. Cháu không sao chứ?”

Vẻ mặt của Diana như ngầm trả lời: “Sao mà cháu không sao được chứ?”

“Diana, cô biết là cháu không cần nghe điều này từ cô. Nhưng hãy cứ để cô nói... Mẹ cháu vẫn luôn tự hào về cháu.”

“Cô Alves, cháu thực sự vẫn chưa chuẩn bị cho điều đó cô ạ. Mọi chuyện xảy ra nhanh quá. Năm tháng trước mọi thứ vẫn tốt đẹp, ngay cả khi mẹ cháu đang ốm. Mẹ chưa bao giờ tỏ ra bà chỉ còn sống được vài tháng nữa. Mẹ chưa bao giờ từ bỏ, chưa bao giờ mất đi về tình nhanh trong đôi mắt. Mẹ cháu cũng chưa từng hỏi: ‘Sao chuyện này lại xảy ra với cháu chứ?’”

Nước mắt lại đóng đầy trong mắt Diana.

Nhưng cháu không thể giống như mẹ cháu được. Cháu không thể. Sáng nào thức dậy cháu cũng hỏi đi hỏi lại một câu: “Tại sao lại là mẹ? Sao phải là mẹ của cháu chứ?” Mẹ cháu không chỉ là mẹ thôi đâu. Mẹ còn là ánh sáng soi tỏa tới tất cả mọi người xung quanh nữa.

“Đúng vậy,” cô Alves tán thành.

“Nhưng cháu chưa bao giờ lại gần phía ánh sáng của mẹ cả, không bao giờ cố gắng để được mẹ soi sáng... Và rồi tất cả mọi thứ đã thay đổi, khi mẹ cháu ra đi.”

“Thay đổi ư?”

Diana gật đầu.

“Đôi lúc cháu cảm thấy cháu cần nhìn cuộc sống này qua con mắt của mẹ cháu. Cháu cần hiểu rõ mẹ hơn, cháu muốn được giống như mẹ cháu. Cháu cần giải mã bí ẩn vượt lên trên ánh nhìn chăm chăm của mẹ, những lời nói của mẹ, cách sống của mẹ... Mẹ cháu có cả một kho báu tiềm ẩn trong người mà cháu không bao giờ với tới được.”

Kỷ niệm chợt ùa về làm Diana nở một nụ cười yếu ớt. “Thỉnh thoảng... Thỉnh thoảng cháu trêu chọc mẹ là: ‘Đi mà mẹ! Nếu mẹ nghĩ rằng con cũng có một kho báu thì hãy cho con mượn cái chìa khóa mở kho báu ấy đi!’ Rồi mẹ cháu sẽ chìa hai bàn tay không của mẹ cho cháu xem và bảo: ‘Mẹ không có mà. Không có ai ngoài con có nó cả.’”

Diana cố nén một tiếng thở dài. “Cháu cần chiếc chìa khóa đó, cô Alves ạ. Cháu cần nó. Cháu muốn được giống như mẹ cháu. Cháu muốn ít ra thì mình cũng xứng đáng với mẹ. Cô có biết đôi lúc cháu cảm thấy thế nào không? Cháu ước gì mẹ đã không để cháu tự đi con đường của mình. Ước gì mẹ đã không cho phép cháu tự mắc những sai phạm. Cháu ước gì mẹ đã cố gắng để làm cho cháu giống mẹ nhiều hơn, giống như nhiều bà mẹ khác vẫn làm. Cháu muốn là con của mẹ cháu, cô Alves ạ. Cháu thực sự muốn như thế.”

Cô Alves ôm chặt Diana trong khi Diana òa khóc. “Ôi, Diana. Cháu là con gái của mẹ cháu mà. Cháu rất giống bà ấy. Cô chưa từng thấy cô gái nào giống mẹ như cháu. Cháu không cần phải nghi ngờ điều đó. Có lẽ cô chưa có nhiều thời gian ở bên cạnh cháu và có thể cháu cho rằng cô chỉ đang cố an ủi cháu mà thôi.

Nhưng hãy tin cô. Cô biết cháu rất rõ Diana ạ. Cô biết rất nhiều về cháu từ mẹ cháu - người hiểu cháu hơn cả bản thân cháu.”

Diana thôi thối thu. “Mẹ cháu đã kể gì về cháu ạ?” Cô khẽ khàng hỏi.

“Năm ngoái khi chúng ta cùng đi tới Alexandria, bà ấy đã nói rất nhiều về cháu. Bà ấy kể cho cô nghe việc cháu cảm thấy không thỏa mãn như thế nào, việc cháu không còn thấy hài lòng với những gì mình có và việc ngày lại ngày cháu trở nên buồn chán hơn.”

“Vâng,” Diana cúi đầu thì thào. “Đó là sự thật. Khoảng một năm trước cháu đã bắt đầu cảm thấy như thế. Nhưng cháu nghĩ là mình đã thành công trong việc giấu kín những cảm giác ấy cho riêng mình. Cháu không muốn thấy mẹ cháu buồn, đặc biệt là khi không có lý do nào để khiến cháu cảm thấy không vui như thế cả. Nhưng cháu cho rằng mẹ lúc nào cũng có thể thấu hiểu điều gì đang diễn ra trong con người cháu. Cháu chỉ băn khoăn sao mẹ không nói gì với cháu. Sao mẹ không nói cho cháu biết mẹ thấy buồn phiền thế nào...”

“Buồn ư? Cô không nghĩ thế đâu. Mắt bà ấy đã sáng lên khi bà ấy kể chuyện cháu cho cô nghe.”

“Sáng lên ư?”

“Đúng vậy. Bà ấy có vẻ thực sự hạnh phúc vì điều đó. Thậm chí bà còn bảo rằng: ‘Tôi có thể thấy con gái tôi đang ngày càng khao khát những cơn Mưa Tháng Mười rồi’. Thực ra thì bà ấy đã nghĩ đến việc sẽ bảo cháu đi cùng chúng ta trong chuyến đi sau.”

“Những cơn Mưa Tháng Mười? Là sao ạ? Ý cô là những chuyến đi mà tháng Mười nào cô và mẹ cháu cũng đi ấy à? Những chuyến đi bí ẩn đó sao?”

Cô Alves gật đầu.

“Cháu đã luôn tò mò về chúng.” Diana nói. “Lần nào cháu cũng muốn đi cùng, nhưng mẹ cháu không cho cháu đi. Rồi khi quay về, bất cứ khi nào cháu hỏi điều gì về những chuyến đi ấy, mẹ cháu đều trả lời là: ‘Chúng ta lắng nghe và chúng ta được phục hồi.’”

Diana nhìn cô Alves với vẻ nài xin. “Rồi đến lúc cháu không chỉ cảm thấy tò mò nữa. Vài năm về trước cháu đã bắt đầu có cảm giác là những chuyến đi ấy còn có nhiều điều hơn nữa, như thể nó chính là nguồn ánh sáng của mẹ cháu. Cháu cảm thấy cháu sẽ hiểu mẹ hơn nếu cháu biết nhiều hơn về chúng. Cô là người duy nhất cháu biết là có thể giúp cháu chuyện này, cô Alves. Xin cô đấy. Cô không thể nói cho cháu biết cô và mẹ cháu đã làm gì ở Alexandria được ư? Hay cả ở Athen, Jerusalem, Fez, Surabaya...”

Cô Alves không nhìn vào mắt Diana. Bà có vẻ như thấy tiếc vì mình đã khơi ra chủ đề này.

“Ta luôn ngưỡng mộ cái cách tuyệt vời mà mẹ cháu dùng để thể hiện bản thân mình, Diana ạ. Bà ấy đã dùng cách nói đẹp nhất để diễn tả những chuyến đi: Chúng ta lắng nghe và được phục hồi.”

Diana hiểu rằng thuyết phục bà bây giờ cũng vô ích, nên bảo:

“Cháu hiểu... Cháu có thể hỏi cô một câu khác được không ạ?”

“Ta hy vọng nó không khó như câu vừa rồi.” Cô Alves mỉm cười bảo.

“Mẹ cháu ở đâu, cô Alves? Mẹ cháu đâu? Cháu muốn biết chuyện gì đã xảy ra với mẹ cháu. Cháu chắc rằng cô có câu trả lời tốt hơn cháu.”

Sau một thoáng im lặng, cô Alves bảo: “Cháu còn nhớ không Diana. Lần đầu tiên cô gặp mẹ cháu, cháu đang hỏi đi hỏi lại mẹ cháu một câu là cha cháu ở đâu. Bà ấy đều trả lời rằng: ‘Cha con đang ở với Chúa, con gái ạ.’”

Vừa nghe thấy lời đáp ấy, Diana nhận ra rằng câu hỏi cô hỏi cô Alves giống y câu hỏi mà Maria đã hỏi suốt bao năm qua. Cô băn khoăn không biết tại sao cô Alves lại trả lời cô theo cách này. Vì Diana không chắc liệu cô Alves có biết sự thật về cha mình hay không, nên cô chưa nhắc tới Maria cho bà biết.

“Người ta có thể an ủi một đứa trẻ mất mẹ bằng cách nói là ‘Mẹ con đang ở với Chúa’. Nhưng cháu không còn là một đứa trẻ nữa, cô Alves ạ. Cô có thể nói cho cháu biết sự thật mà. Xin cô đấy! Mẹ cháu không còn tồn tại nữa, phải không cô?”

“Những điều dùng để an ủi một đứa trẻ không phải lúc nào cũng sai Diana ạ. Trước khi mất, mẹ cháu có ở bất cứ đâu thì bây giờ bà ấy cũng vẫn ở đó. Cùng với Chúa.”

Diana cụp mắt xuống.

Cô Alves khẽ đặt tay lên vai Diana: “Cô sẽ để cháu có khoảng thời gian riêng tư với mẹ, cháu yêu. Nhưng nhớ là chúng ta luôn chào đón cháu tới nhà của chúng ta.”

Diana ôm cô Alves. “Cám ơn cô, cô Alves. Cháu sẽ tới thăm cô ngay khi có thể. Cô đi đường bình an!”

10. Chương 10

Khi cô Alves đã khuất tầm mắt, Diana liền ngồi xuống bên mộ mẹ. Cô đặt tay trên ngực, cầu nguyện trong thinh lặng. Ngay cả khi cô không tin là mẹ có thể nghe thấy tiếng mình thì cô vẫn nói chuyện với bà.

“Mẹ à. Mẹ có nghe thấy cô Alves nói gì không? Cô ấy nói con giống mẹ hơn bất cứ cô con gái nào. Cô ấy thật là một người dễ chịu. Nhưng con nghĩ chắc vẫn có một số điều mà cô ấy không biết...”

“Con muốn kể cho mẹ nghe chuyện tối qua con đã đọc thư của Maria mẹ ạ. Nhưng rồi con lại cắt chúng đi. Dù bây giờ có thể đã quá muộn nhưng con vẫn đang suy nghĩ về việc con đã hứa với mẹ. Nhưng con không thể mẹ ạ. Đừng hỏi con tại sao. Con chỉ không thể mẹ ơi.”

“Con băn khoăn một chuyện. Con băn khoăn không biết mẹ đã nghĩ gì khi mẹ đọc những lá thư của Maria. Cả mẹ và con đều nghĩ giống nhau, đúng không mẹ? Đó là tâm lý của Maria không được ổn lắm phải không? Con biết là mẹ đã bảo con rằng con bé rất khác thường, nhưng mẹ nói thế là để con sẽ tìm kiếm con bé đúng không ạ?”

“Con muốn biết thực sự thì mẹ có ý gì khi dùng từ ‘khác thường’. Nếu như con hiểu thì nó có nghĩa là ‘một và chỉ một’. Nó có nghĩa là chẳng có ai giống nó trên đời này. Nhưng mẹ không dùng từ đó với ý nghĩa như vậy, phải không mẹ? Mẹ không nghĩ rằng Maria xứng đáng là con gái mẹ hơn là con, đúng không mẹ?”

“Điều đó không thể là thật được. Maria bị loạn trí rồi. Mẹ đã đọc lá thư thứ ba của nó chưa? Trong đó nó đã kể về việc nó đã nghe hoa hồng thở thế nào, tiếng gió thoảng qua căn phòng nó thế nào và cả ánh đèn tỏa sáng khắp mọi nơi nữa... Rồi còn về cuộc trò chuyện giữa nó và bông hồng nữa chứ?! Nếu đó không phải là triệu chứng của bệnh tâm thần thì là gì hả mẹ? Những thứ đó chẳng có ý nghĩa gì cả, chỉ đơn thuần là những ảo giác mà thôi. Mẹ hãy tin con. Con đã nghiên cứu tâm lý học, đủ để biết điều đó mẹ à.”

“Dù thế nào thì với những điều nó đã nói trong thư, những điều nó nói nó nhận ra từ khi còn là một đứa trẻ, thì bản thân những điều đó đã đủ cho chúng ta thấy nó không hề bình thường chút nào. Liệu một đứa trẻ tầm tuổi đó có thể nhận thức về cuộc sống như thế không ạ?”

“Rồi còn giấc mơ mà nó đã kể trong lá thư thứ hai nữa chứ. Thử nghĩ mà xem, trong giấc mơ của nó mẹ đã bảo nó tới một khu vườn nào đó, gặp gỡ người nào đó rồi nói chuyện với hoa hồng? Rồi sau nhiều năm, nó bắt đầu đi và làm những điều mà mẹ đã nói với nó. Nó đi tìm người mà mẹ đã nói đến, rồi còn học cách nói chuyện với những bông hồng từ bà ấy nữa chứ! Liệu tất cả những thứ ấy có thể là thực không mẹ?”

“Dù sao thì mẹ cũng đừng lo lắng về Maria nữa mẹ à. Có lẽ cuộc sống sẽ đơn giản hơn nếu mẹ không suy nghĩ quá nhiều. Mẹ cũng đừng lo cho con mẹ nhé. Có thể con đang đau khổ vì con vẫn còn đang tỉnh táo. Có lẽ do con không thể bị thuyết phục rằng con vẫn chưa mất mẹ. Cũng có thể do con không thể không nghĩ rằng mẹ đã không còn tồn tại nữa... Nhưng nếu không có những điều này thì con sẽ phát điên lên mẹ ạ. Con sẽ không cố gắng trốn tránh hiện thực và sẽ không cố tạo một thế giới tưởng tượng cho mình. Vì con là cô gái đã trưởng thành và con sẽ luôn luôn như vậy!”

Diana đứng dậy. “Một ngày nào đó con sẽ vượt qua được nỗi đau này và con sẽ thành công trong việc trở thành con gái thực sự của mẹ.”

11. Chương 11

Sau khi trở về từ nghĩa trang, Diana ngủ gần như hết ngày. Mặc dù cô có rất nhiều việc phải làm như: thanh toán hóa đơn ngân hàng, chuẩn bị cho kỳ tốt nghiệp, trả lời thư điện tử... Nhưng cô vẫn tiếp tục trì hoãn nó đến hôm khác.

Chỉ là cô không cảm thấy muốn làm bất cứ thứ gì cả, ngoài việc ngồi không, khiến cho sự trống trải trong lòng ngày càng tăng lên. Cuối cùng, cô lại quyết định đi dạo dọc bờ biển.

Công viên hôm nay đông đúc hơn nhiều so với ngày hôm trước. Nhưng cô vẫn tìm thấy một góc vắng vẻ để ngồi quan sát những đứa trẻ đang ném bánh mì cho lũ mòng biển. Đi bộ được một đoạn, cô lại ngồi xuống, lần này là để ngắm mặt trời đang dần dần lặn xuống đường chân trời.

Trên đường về nhà, cô lại đi qua con đường tắt. Cô muốn đi ngang qua người hành khất một lần nữa với hy vọng ông ta sẽ chỉ cho cô một đầu mối gì đấy giúp cô hiểu những gì mà hôm trước ông ta đã nói.

Lúc lại gần nơi người ăn xin vẫn ngồi, cô thấy ông ta đang chăm chú sắn xoi xung quanh mình như cái cách ông vẫn làm. Dừng lại trước mặt ông, cô nhìn chằm chằm vào mắt ông. Cô thấy ngạc nhiên khi ông ta không hề chú ý gì đến mình. Thay vì thế ông ta vẫn tiếp tục ngoái đầu sang bên này, bên kia, quan sát người khác đi lại như thể cô gái đang đứng trước mặt ông không phải là cái cô ngày hôm trước ông ta đã nói chuyện vậy.

“Xin chào. Hôm nay ông không xem vận mệnh cho tôi nữa à?”

Người ăn xin có vẻ như không có ý niệm gì về điều cô đang nói.

“Tôi có biết cô à?”

“Ông không nhớ tôi sao? Là tôi đây mà.”

“Tôi biết là cô. Nhưng cô là ai?”

Giờ thì Diana hoàn toàn chắc chắn rằng ông ta chỉ trêu chọc mình nên cô quay gót bước đi.

Cách một quãng, cô nhận ra người họa sỹ đang mải mê vẽ tranh. Anh ta vẫn mặc chiếc áo sơ mi cũ và chiếc quần jean màu xanh. Cô cũng không thấy có gì khác biệt nhiều trong bức tranh anh ta đang vẽ, ngoại trừ lớp bột sọng nhiều hơn.

“Hôm nay trông cô tốt hơn rồi đấy,” người nghệ sỹ nói.

Thật là một cách lịch sự (!) để bắt đầu một cuộc trò chuyện, Diana thầm nghĩ. Nhưng cô vẫn không thể không băn khoăn về việc không biết hôm trước trông mình tệ đến mức nào.

“Cô không xem những bức tranh nữa à?”

“Theo như tôi thấy thì nó cũng không khác nhiều bức vẽ anh đang vẽ dở mà.”

“Thế việc tăng độ dữ dội của sóng không được tính là sự khác biệt sao?”

“Tất nhiên là có rồi. Hôm trước, bức tranh hoàn toàn khác. Trông nó cứ như thể tôi đang nhìn một bức tranh khác vậy! Wow, tôi thấy ngạc nhiên đấy! Chỉ cần thêm vài nét bút mà anh đã có thể tạo ra được một cơn bão đang ngấm ngấm trong cơn sóng. Chà, tôi thấy không còn gì ấn tượng hơn đấy!”

“Cũng giống như của cô à?”

“Gi cơ?”

“Cơn bão trong lòng cô cũng thể hiện rất rõ mà.”

Giật mình vì câu nhận xét của anh chàng họa sỹ, vai Diana chùng xuống. “Tôi xin lỗi. Tôi không định thô lỗ như thế.”

“Không sao. Vậy cô thực sự thấy gì trong bức tranh?”

“À... Tôi thấy là anh chưa vẽ thêm lũ chim mòng vào những bức tranh khác.”

“Phải nói là cô rất có mắt quan sát đấy.”

“Câu này tôi nghe người ta nói suốt mà,” Diana đáp.

Khác với vẻ ngoài bụi bặm và cách chào hỏi hơi thô lỗ, anh chàng họa sỹ này xem ra cũng có vẻ là người có học thức.

“Anh là sinh viên à?” Cô hỏi.

Anh ta lắc đầu.

“Vậy anh học xong rồi à?”

“Tôi đang học kinh tế thì bỏ dở.”

Diana nhìn anh với vẻ băn khoăn “Vì sao lại thế?”

“Tôi kịp nhận ra trước khi quá muộn rằng tôi không bao giờ có thể cải thiện được những bức vẽ của mình bằng việc nghe các giảng viên kinh tế cả.”

“Anh không thể vừa vẽ vừa tiếp tục học kinh tế sao?”

“Không phải là tôi không có thời gian cho cả hai việc ấy mà vấn đề là mỗi khi hoàn thành một bức vẽ tôi lại cảm thấy rằng bức trước tốt hơn nó.”

“Tốt hơn theo nghĩa gì?”

“Thì cũng giống như những họa sỹ khác. Những gì tôi vẽ lên mặt vải cũng chính là những gì trong con người tôi. Nhưng cứ mỗi ngày trôi qua, tôi lại thấy màu sắc của nó như nhạt nhòa hơn. Cô có thể nghĩ theo cách là tôi đã bỏ trường vì muốn giữ những màu sắc nguyên bản của mình.”

Ánh mắt Diana lộ vẻ đồng tình.

“Đó quả thật là rất dũng cảm.” Cô nói rồi chìa tay ra. “Tôi là Diana.”

Anh chàng họa sỹ chỉ lắc lắc tay cô. Anh ta lại làm thế một lần nữa! Anh ta hành động cứ như thể rất thờ ơ với cô vậy.

Anh ta không thèm giới thiệu tên mình, cũng chẳng thèm lịch sự nói một câu kiểu như: Rất vui được gặp cô. Thật là vô ích khi cố tiếp tục cuộc trò chuyện với một người mà thậm chí có cái tên của mình cũng không thèm nói. Vậy nên viện cớ là mình có một cuộc hẹn, Diana chào rồi bỏ đi.

Tuy thế trên đường về nhà, đầu óc cô vẫn cứ mãi bận rộn suy nghĩ đến những điều anh ta nói về việc những màu sắc bị phai nhạt dần. Cũng giống như anh chàng họa sỹ đã nhớ nhung những sắc màu của mình, Diana cảm thấy mình nhớ những sắc màu của mẹ biết bao.

12. Chương 12

Lúc Diana đã khuất tầm mắt, lão hành khất liền vẫy anh chàng họa sỹ tới. Hôm trước anh này đã tới để hỏi lão về cô gái xinh đẹp mà ông ta đã xem số mệnh.

Người hành khất lúc đó đã nhe răng cười rồi bảo:

“Bình tĩnh nào con trai. Chuyện xảy ra giữa ta và các khách hàng của ta không còn ở đây nữa đâu. Nó bay xa rồi. Cậu nên hỏi quý cô đó điều cậu muốn biết. Cô ấy quay lại đây sớm thôi. Ngày mai cô gái sẽ đến... Nhưng hãy nhìn cậu mà xem. Ai lại đi hỏi một gã vừa đàn vừa già như tôi chứ. Cậu vừa trẻ, vừa là dân nghệ sỹ, lại bảnh bao giống như tôi vậy. Vậy thì cậu còn cần tôi quyến rũ quý cô đó làm gì chứ?”

Anh chàng nghệ sỹ hơi thẹn, cố gắng bào chữa cho mình.

“Tôi thấy cả hai người cùng nhìn mình nên tự nhiên thấy bấn khoản thế thôi mà.”

“Đừng có chọc cười ta con trai. Cái đôi mắt to thô lỗ dõi theo cô nàng tới tận cuối đường, rồi cứ dán mắt vào nhìn cô ấy là mắt tôi hay mắt cậu nào? Chẳng cần phải xem số mệnh gì thì cũng biết ngay là cậu đã mong được gặp lại cô nàng thế nào rồi. Tôi có nói sai không nào? Nếu tôi mà có nói sai thì cứ để cái con mòng của cậu phệt lên cái đầu lão già này!”

Không biết phải nói gì, anh chàng họa sỹ liền chào cáo từ. Anh nhận ra thật khó mà moi được chút thông tin nào từ lão ăn xin này.

Tuy thế thì mới chỉ cách đây vài phút, khi thấy lão hành khất vẫy mình với một nụ cười chào đón, có một ý nghĩ vụt qua đầu anh rằng có lẽ lão ấy đã quyết định nói cho anh biết điều gì đó về Diana. Anh chàng họa sỹ định thử vận may của mình lần nữa bằng việc ghé qua chỗ lão hành khất vào tối nay.

13. Chương 13

Ở giữa tám chiều cỏi, anh chàng họa sỹ cẩn thận đặt chai nước trái cây mà anh vừa lấy từ máy làm lạnh trong chiếc Jeep của mình ra. Ông hành khất đã cảnh báo anh từ tối hôm trước là chớ có mà đến tay không. Ông ấy cũng bảo anh hãy chờ cho đến khi nào công viên vắng người để không xua đuổi những mối khách tiềm năng qua lại trong công viên.

“Ông có nhận thêm một vị khách nữa...”

“Chỗ này của tôi luôn chào đón tất cả những người không muốn biết quá nhiều.”

“Được rồi, được rồi. Tối nay tôi sẽ không hỏi ông nhiều đâu. Nhưng tôi muốn biết là làm sao ông biết cô ấy sẽ đi dạo vào hôm nay. Ông có dùng đến cái cách xem số mệnh không đấy? Mà này, tôi nói trước là tôi không có 9 Reais đâu đấy.”

“Ta không tin vào bói toán,” người hành khất bảo. “Người ta cứ muốn nghe về tương lai của mình nên ta nói cho họ vậy thôi. Chứ ta còn biết phải làm gì nữa? Hay là cứ nói với họ ‘Đừng có hỏi tôi, nếu anh còn sống thì anh sẽ biết ngay thôi’ sao?”

“Vậy ý ông là thực ra thì ông không hề biết xem bói?”

“Nói cậu thứ lỗi chứ tôi là một người đàn ông tự trọng mà. Tôi tôn trọng nghề của tôi. Số mệnh - đó chỉ là cái tên của một trò chơi mà thôi. Tro tàn, bình đựng, nước - chúng chỉ là một cái cớ thôi. Cậu chắc phải biết mấy trò mua vui cho quần chúng chứ, mấy thứ giống như người ta vẫn thấy trong phim ảnh ấy. Nghĩ mà xem, mọi thứ cậu nói đều thành sự thực thì họ sẽ không tin đâu nếu không có một que kem rẻ tiền. Giống như tôi đã nói ấy. Xem số mệnh chỉ là một tên gọi. Điều mà tôi làm đó là đọc những biểu hiện trên mặt. Tôi đọc được những gương mặt vì mọi thứ đều được viết trên đó mà.”

“Ý ông là sao?”

“Chúng ta cùng nghĩ nhé. Tôi quan sát cô gái trẻ khi cậu nói chuyện với cô ấy. Cậu biết tôi nhìn thấy gì không? Tôi thấy trên mặt cô ấy thể hiện rõ là cô ấy thích những bức tranh của cậu. Cái kem rẻ tiền, tôi biết là thế nào cô ấy cũng quay lại sớm thôi. Đấy, đó là số mệnh cho cậu đấy.”

“Ông không có ý là việc đi dạo chỉ là một cái cớ để cô ấy gặp tôi đấy chứ?”

Lão hành khất nhún vai.

“Đó là những điều tôi biết về suy nghĩ của quý cô kia. Tôi đâu phải người nhìn thấu hết mọi chuyện đâu. Về nguyên nhân thì tôi không biết. Nhưng tôi biết kết quả. Nhưng thôi, cứ để nó đấy đã và nói cho tôi biết về cậu đi nào. Thì quý cô kia rất xinh đẹp và có nhiều điều hấp dẫn nữa, thế còn cậu thì sao? Nói cho tôi

biết cậu là thế nào và không phải thế nào đi. Cậu từ đâu tới và định đi tới đâu? Tôi thấy nét lang bạt trên mặt cậu, có đúng không nhỉ?”

“Đúng thế. Cũng đại loại như vậy đó. Tôi tới từ Paranagua và tôi đang làm việc trên đường quay lại đó, vẽ dọc theo bờ biển. Bức tranh ông nhìn thấy đằng kia đó là bức đầu tiên trong dự án mùa hè của tôi. Thực ra thì theo như kế hoạch, tôi phải hoàn thành nó từ hôm qua và phải cách chỗ đặt bức thứ hai ba mươi dặm, nhưng mà... Mà ông cũng biết phần sau rồi đấy.”

“Bức tranh không muốn được hoàn thiện sau khi cậu trông thấy cô gái trẻ kia chứ gì? Ôi dào ơi, lúc nào cuộc đua bắt chảng ngọt ngào. Nhưng mà đến khi cậu bắt được hoặc bị bắt thì mọi thứ lại chưa loét lên đấy. Nhưng mà thế là tốt con trai ạ. Cứ để bức tranh treo ở đó lâu hơn chút nữa.”

Ông lão hành khất dốc hết số tiền cả ngày kiếm được, đứng trong chiếc ca ra chiếu. Ông rút dây ca với thứ nước trái cây vừa được biếu rồi đặt trước mặt anh chàng họa sỹ. Còn ông thì tu luôn bằng chai.

“Cái Paranagua của cậu ấy, nó có dễ để kiếm ăn không?”

“Tôi không biết. Tôi cũng không thể nói rằng nó là Paranagua ‘của tôi’ được. Đầu tiên thì tôi đến từ Sao Paulo. Tôi học đại học ở Mỹ, nói chính xác ra là ở Boston. Được một thời gian sau đó thì bỏ. Rồi tôi chuyển tới Paranagua sống với một người bạn.”

“Thế mọi người nói sao về việc cậu bỏ học? Tôi có nghe người ta bảo là mấy anh chàng học đại học kiếm được cả đồng tiền mà, phải không?”

“Gia đình tôi chẳng bao giờ trông chờ tôi về mặt tài chính cả. Họ tự mình cũng có thể kiếm rất khá rồi. Nhưng họ trông chờ ở tôi nhiều hơn thế. Họ nghĩ tôi có thể trở thành một giám đốc ngân hàng ngon lành hay đại loại như thế. Và vì tôi đã bỏ trường Havard nên họ làm om sòm cả lên. Nhưng chẳng còn cách nào khác cả. Tôi chỉ muốn về mà thôi.”

“Ha-var-d hử? Ôi trời, trời ơi! Tôi đã có nghe về cái nơi đó rồi. Tôi cá là cậu đã kể chuyện đó cho quý cô kia.”

“Không.”

Ông lão hành khất nhìn chằm chằm anh họa sỹ một cách lạ lùng:

“Con trai này, có ba sự lựa chọn đây: 1 - Cậu là một thằng ngốc. 2 - Cậu không muốn quyến rũ cô nàng kia. 3 - Cậu là một thằng ngốc. Hãy chọn đi.”

Chàng họa sỹ mỉm cười.

“Cậu muốn gì, con trai? Cậu muốn cô ấy coi cậu như một kẻ thất bại hả? Hay một tên chán cừ, chán một đồng tranh mà không bán? Hãy nói cho cô ấy biết cậu là ai. Làm sao cô ấy biết được cậu là ai nếu cậu không nói chứ?”

“Tôi không biết. Tôi không chắc là mình có muốn cô ấy nhìn mình khác đi chỉ vì tôi đã học ở Havard hay không. Tôi không muốn cuối cùng lại bị trừng phạt vì mình được người ta yêu vì một điều gì khác chứ không phải là vì chính bản thân mình.”

“Gì cơ?! Ai đang yêu cái gì và đang trừng phạt ai?”

“Nếu mà cô ấy thích tôi vì tôi đã học ở Havard thì tốt hơn là cô ấy đừng thích tôi thì hơn. Vì bản thân tôi không phải là kiến thức của tôi, công việc của tôi hay là đầu óc tôi... và tôi cũng không phải là một phép cộng của tất cả những thứ đó.”

“Vậy cậu biết mình là ai không hả con trai?”

“Vâng. Tôi chỉ... Tôi chỉ là chính tôi mà thôi.”

“Nghe này con trai. Cậu không thấy vẻ thông minh của cô gái đó chút nào à? Cái từ ‘Havard’ ấy sẽ làm thành một điệu nhạc du dương dội vào tai cô ấy. Cứ nói với cô ấy từ ‘Havard’, biết đâu cậu sẽ gặp may.”

Anh chàng họa sỹ lắc đầu.

“Không, làm thế là quá mạo hiểm... Sẽ luôn có ai đó tốt hơn tôi. Nhưng không có ai giống như tôi cả. Ông biết đấy, mỗi người đều có vân tay khác nhau mà. Tôi thích nghĩ rằng chúng ta cũng có một loại vân tay ở sâu trong tâm hồn. Vân tay ấy chúng ta che đi bằng cách đeo những đôi găng tay hợp thời trang...”

“Ôi trời! Cậu bé tội nghiệp lại đang nói về những đôi găng tay kìa...”

“Xin lỗi” - anh chàng họa sỹ vừa nói vừa mỉm cười.

“VẬY, cậu mong đợi gì từ quý cô kia?”

“Tôi không biết. Ông có nghĩ là mai cô ấy sẽ lại tới không?”

“Xin lỗi, con trai. Nói trước tương lai sẽ phải cần phí là 9 reais. Sao ta có thể nói nó miễn phí cho những người không biết họ muốn gì cơ chứ?”

“Tôi nghĩ là ông đúng.”

Sau một thoáng im lặng, anh chàng họa sỹ rốt cục cũng bảo:

“Thôi được. Tôi nghĩ là tôi nên tự làm theo cách của mình.”

“Tùy cậu thôi, con trai ạ. Lần tới mà đến thì nhớ mang chai nước tăng lực nhé. Loại lớn ấy, nếu cậu không phiền.”

Sau khi đã cất hết tranh vào trong xe, chàng họa sỹ liền duỗi tay chân một cách thoải mái trong chiếc ghế, nằm ngắm những vì sao. Ánh trăng viên mãn phản chiếu trên làn nước, làm thành một con đường cứ lớn dần, lớn dần về phía chân trời.

Anh nhìn chăm chú cảnh vật trước mắt, băn khoăn không biết nên làm thế nào để cô gái có gương mặt thiếu ánh sáng của niềm hạnh phúc mà anh đang kiếm tìm kia để ý đến mình.

14. Chương 14

Cuối một ngày dài, vô định và buồn chán như mọi ngày, Diana lại ngồi nhìn ảnh mẹ.

“Mẹ à. Cứ cho là con đã thay đổi ý định và đi tìm Maria xem sao nhé. Nếu con đã làm thế thì mọi việc có thể khác biệt như thế nào nhỉ? Mẹ có thực sự nghĩ là chúng ta có thể tìm được Maria chỉ bằng một cái tên - cái tên của người phụ nữ được cho là đã dạy con bé cách nói chuyện với những bông hồng nhiều năm về trước ấy?”

Ngực cô thổn thức. Chúng ta hãy thử một phút thôi, cho rằng con đã đi hàng ngàn dặm tới đất nước - nơi có lâu đài ấy và cứ cho là con tìm gặp được nhà khách gần lâu đài của người phụ nữ ấy đi. Vậy chúng ta có biết được người phụ nữ đó liệu có còn sống hay không? Nếu bà ấy còn sống thì liệu bà ấy có còn nhớ cô gái ngoại quốc đã đến nhà khách của bà rất nhiều năm về trước hay không? Mà nếu như bà ấy thực sự đã dạy Maria cách nói chuyện với hoa hồng thì con chắc rằng bà ấy sẽ nhớ. Nhưng chúng ta đều không nghĩ rằng một chuyện như thế là có thể, đúng không mẹ?

“Nhưng ngay cả khi bà ấy còn nhớ nó thì liệu có ích gì chứ? Sao bà ấy biết được Maria đang ở đâu chứ?”

“Nếu như con thực sự đã đi tới đó, con sẽ lịch sự hỏi bà ấy rằng: ‘Xin lỗi, thưa bà. Tôi không biết liệu bà có còn nhớ hay không, nhưng cách đây lâu rồi, có một cô gái đã sống ở đây. Tên cô ấy là Maria. Bà có nhớ không? Cô ấy là cô gái nhỏ mà bà đã dạy cho biết cách nói chuyện với hoa hồng... Liệu bà có thể nói cho tôi biết tôi có thể tìm cô ấy ở đâu được không ạ?’”

“Mẹ nghĩ bà ấy sẽ làm gì sau khi nghe con hỏi câu đó hả mẹ? Có nhiều khả năng là lúc đầu bà ấy sẽ mỉm cười với con, nhưng đến khi con cứ một mực đặt câu hỏi đó với các nhân viên và thậm chí là khách của bà thì bà ấy sẽ lịch sự mời con đi cho. Rồi khi con nói con sẽ không rời đi dù chỉ một bước cho đến khi nào con biết Maria ở đâu thì bà ấy sẽ chẳng ngại ngần mà dùng vũ lực ném con ra ngoài, rồi bà ấy sẽ báo cho đại

sứ quán Braxin. Nhưng con vẫn không từ bỏ. Con sẽ quấy rầy những người ở đại sứ quán trong hàng giờ liền với câu hỏi: ‘Maria ở đâu? Maria ở đâu? Maria ở đâu?’”

“Rồi chuyện gì sẽ xảy ra đây? Con đoán là người ta sẽ nghĩ con bị mất trí rồi và sẽ tống con về nước trên chuyến bay đầu tiên với một thông báo rằng con bị điên. Rồi tại sân bay sẽ có những người mặc áo trắng chờ sẵn để giữ tay con và áp tải con về bệnh viện tâm thần gần nhất.”

“VẬY ĐÂY. Nhưng đó sẽ là một tin tốt lành đó mẹ. Bởi vì đó là nơi duy nhất con có thể tìm thấy Maria.”

15. Chương 15

Cứ như thể tất cả các cô gái có mái tóc màu hạt dẻ ở Rio đều đã tụ tập lại trong công viên vậy. Và cũng cứ như họ đều có vẻ giống như Diana vậy. Nhưng ngay khi họ tới gần hơn thì anh chàng họa sỹ lại một lần nữa cảm thấy thất vọng. Suốt hai tối vừa rồi anh đã chờ đợi Diana ở cùng nơi anh vẫn đứng, nhưng cô đã không xuất hiện.

Anh tự xỉ vả mình vì đã không làm theo kế hoạch đã được lên chương trình chỉ vì một cô gái mà anh biết là không phải dành cho anh. Nhưng đơn giản chỉ là anh không thể bắt mình rời công viên đi được.

Đã từ rất lâu đến giờ, kể từ khi mất đi sự tự tin với phương pháp thử và sai trong những câu chuyện tình, chàng họa sỹ không đưa mình vào bất kỳ mối tình nào nữa. Qua thời gian, anh nhận ra rằng mỗi một mối quan hệ mới sẽ chắc chắn có kết cục là một cuộc chia tay mới, vậy nên anh quyết định sẽ kiếm cho mình một nơi trú ẩn an toàn trong thế giới độc thân tự do, tự nhiên và hỗn độn.

Trước đây anh đã coi mỗi lần chia tay là một lần chuẩn bị cho một mối tình tiếp theo và không nghĩ rằng mình đã mất đi thứ gì đó. Nhưng chẳng lâu sau anh hiểu ra rằng sự tan vỡ của mối tình trước sẽ vẫn còn ảnh hưởng tới mối tình tiếp theo.

Anh cũng nhận ra rằng hầu hết mọi người đều nghĩ họ không phải là người có lỗi mỗi khi kết thúc một cuộc tình. Tất cả bọn họ đều nghĩ rằng bản thân mình đã cho đi quá nhiều trong khi lại nhận được quá ít từ người mình yêu.

Đây là trường hợp đúng cho cả anh và cô bạn gái gần đây nhất hồi họ chia tay ba năm về trước. Hàng tuần liền sau khi chia tay anh đã cố gắng để hiểu điều nghịch lý này. Làm thế nào mà cả hai bên đều cho rằng mình không hề có lỗi được cơ chứ? Cho đến một ngày, lúc đang quan sát hai con mòng biển, anh đã tìm ra câu trả lời mà mình vẫn hằng kiếm tìm.

Hôm đó anh đặt giá vẽ của mình trên những mỏm đá, cách nơi anh ở không xa. Lúc đang mải mê với bức vẽ thì anh bị phân tâm bởi một con mòng biển bay lên từ một mỏm đá gần đấy rồi lao xuống mặt nước. Ngay lập tức một con khác bay theo, từ một mỏm đá đối diện nó cũng nhào xuống đúng chỗ con ban nãy. Rồi ngay khi chỉ cách mặt nước trong gang tấc, cái chết đang ngàn cân treo sợi tóc có thể gây ra bởi sự va chạm mạnh thì, với một loạt các thao tác uyển chuyển, chúng cùng bay trở lại lên bầu trời.

Như thể đang giang cánh ôm lấy nhau, chúng hòa nhịp, bay cao hơn, cách xa khỏi mỏm đá chúng vừa bay khỏi.

Quan sát hai con mòng biển bay lên, chàng họa sỹ nghĩ rằng, có lẽ để gắn bó được với nhau trong một cuộc tình, điều đầu tiên là cần một người không muốn gắn bó với cuộc tình cũ.

Tuy nhiên, hầu hết con người khi dấn thân vào một cuộc tình mới đều mang theo những nút thắt cũ của mối tình cũ. Bất kể những thứ họ mang theo có là cảm giác bị hiểu nhầm, bị nghi ngờ hay thậm chí là một bức tường thành bảo vệ, thì những nút thắt cũ ấy cũng vẫn ngăn cản không cho họ thấy thanh thản trong cuộc tình mới. Có lẽ họ đúng khi nghĩ rằng mình không sai trong mối tình trước; nhưng cái mà họ không nhìn ra được đó là: không phải người yêu của họ đã sai mà chính họ đã không thể quên hết được những điều trong quá khứ.

Hai con mòng biển tới từ những mỏm đá khác nhau đã có thể bỏ lại được quá khứ ở phía sau, rồi cùng lao xuống mặt biển, tới tận mức “0” vì nhau. Chúng đã giải thoát cho nhau khỏi sự chia tách để có thể cùng nhau bay lên bầu trời.

Anh chàng họa sỹ có thói quen vẽ những con mòng biển từ ngày đó. Nhưng đôi lúc, con mòng biển của anh trở nên mỗi mệ vì cứ phải bay một mình và nó đã mong chờ quá lâu cái khoảnh khắc được lao xuống mặt biển. Có lẽ đây không phải bờ biển thích hợp cho nó làm điều đó chẳng? Nhưng nó vẫn không thể rời đi được. Nó phải tiếp tục bay quanh bầu trời thôi.

Tối tận khuya chàng họa sỹ mới nhận ra rằng tối đó Diana cũng không đi dạo.

16. Chương 16

Những giấc mơ thậm chí cũng không chịu để cho giấc ngủ trưa của Diana kéo dài được nửa tiếng. Cô cố gắng để tâm trí mình thoát khỏi những mảnh ghép khung cảnh của một lâu đài và một vườn hồng. Không thể được. Nếu cô không thể vứt chúng ra khỏi đầu óc mình thì ít ra cô cũng muốn có thể hiểu được chúng nghĩa là sao. Nhưng điều đó cũng trở thành bất khả nốt.

Cô ngồi dậy, khoác lên mình bộ đồ thể thao và đi một đôi giày mềm. Có lẽ đi dạo một chút trong công viên hay tán gẫu vài phút với anh chàng họa sỹ sẽ có thể giúp ích gì đó.

Lão hành khất vẫn ngồi trên tấm chiếu của mình với cái vẻ là một ông vua hơn là kẻ ăn mày. Vừa thấy Diana đang đi tới, lão liền quay sang đếm những đồng xu. Cứ như thể ông ta đang cố tỏ ra là hôm nay ông cũng không có ý định sẽ nhận ra cô vậy. Diana chẳng thêm quan tâm. Cô không còn mong chờ lời giải thích nào từ lão ấy nữa.

Anh chàng họa sỹ vẫn ở chỗ cũ của mình như thường lệ và vẫn đang bận rộn với bức tranh của anh.

“Ừm. Hôm nay màu sắc của anh thế nào rồi?” - Diana hỏi.

“Tốt. Thế còn của cô thì sao?”

“Cũng không tệ thừa ngài...”

“Jon hoặc Mathias. Tùy cô chọn.”

“Anh có hai tên cơ à?”

“Cũng là một dạng phân hóa cá tính thôi mà. Đây là nếu cô thích thì cứ chọn.”

“Ý anh là sao?”

“Mathias muốn ở trên thế giới này và bị mê hoặc trong thế giới đó. Còn Jon thì muốn bay đi xa.”

“Bay đi đâu?”

“Tôi không biết, tới nơi nào đó đối lập với thế giới này. Có lẽ thế.”

“À. Tôi hiểu rồi... Mathias là một cái tên khác thường ở đây.”

“Thì người ta cũng vẫn bảo thế mà,” Mathias nói đúng như câu nói trong lần gặp trước Diana đã dùng.

Diana mỉm cười rồi quay nhìn bức tranh. Bởi vì ở đó vẫn không có hình ảnh con mòng biển, nên cô có thể nói là nó chưa hoàn thiện. Mặc dù cô nhìn nó chăm chú một lúc, nhưng vẫn không thể nghĩ ra được cái gì để bình luận về nó.

Sự im lặng của cô và khả năng cô sẽ sớm rời đi khiến Mathias cảm thấy khó chịu. Để được biết về cô nhiều hơn, anh đã không chỉ phải thay đổi lịch trình của mình mà ngày qua ngày còn phải ở trong một khách sạn rẻ tiền đến nước tắm cũng phải dùng nước lạnh, toilet thì bị tắc còn giường ngủ thì vừa chật chội vừa bẩn thỉu.

“Cô thấy đấy. Hôm nay tôi không có nhiều cảm hứng lắm. Tôi đang nghĩ đến việc đi uống một tách cà phê ở quán cafe đằng kia để thay đổi không khí. Cô muốn đi cùng tôi không?”

Diana ngáp ngừng một lát trước khi trả lời với vẻ thờ ơ:

“À, chuyện đó tôi nghĩ là được. Tôi cũng cần nghỉ một chút để lấy lại sức mà.”

Mathias đặt cây bút vẽ cẩn thận vào cái khe trên khung để tranh.

“Vậy chúng ta cùng đi nào.”

Lúc tới gần quán cafe, anh nhận ra là nó có vẻ sành điệu hơn anh mong đợi hay tưởng tượng.

17. Chương 17

Họ tới một chỗ có những chiếc bàn phủ da, những ngọn đèn tạo ra hiệu ứng ánh sáng đặc biệt và những cái chụp đèn bằng đồng nằm ở góc phòng. Với kiểu quán như thế này, khách hàng sẽ rất sẵn lòng trả R cho một tách cafe rồi ngồi vắt vẻo trên những chiếc ghế sắt chẳng thoải mái chút nào, vừa uống cafe vừa lắng nghe những âm thanh ồn ào, hỗn loạn bên trong. Mathias không thể nào tưởng tượng ra được có lúc tự mình đến một nơi như thế này ngay cả khi anh có sống ở Rio cả trăm năm rồi đi nữa. Nhưng thật không may là anh chẳng nhìn thấy một quán cafe nào khác gần đây cả.

Lúc họ tới một bàn cạnh cửa sổ, chưa kịp ngồi xuống thì đã thấy anh chàng bồi bàn xuất hiện.

“Tôi có thể giúp gì anh chị ạ?”

Sau khi tổng nhanh anh ta đi với yêu cầu một tách cafe vani kiểu Pháp và một tách Espresso, Mathias liền nhìn quanh phòng, nhận xét.

“Đúng là một nơi khơi gợi cảm hứng.”

“À, vâng. Cảm hứng. Tôi cũng đã từng có lần vẽ. Nhưng tôi thừa nhận rằng cảm hứng chưa bao giờ tìm gặp mình. Tôi nghĩ đó là sự khác biệt giữa một họa sỹ với một người chỉ vẽ đơn thuần.”

“Tôi không nghĩ là cứ nhất thiết phải có cảm hứng.”

“Anh không nghĩ thế sao?”

“Với tôi. Cảm hứng sẽ xuất hiện vào khoảng thời gian chúng ta cần để hoàn thiện một bức tranh chứ không phải trong tự thân bức tranh. Vài bức tranh chỉ cần đôi ba ngày là xong; có bức lại chỉ có thể gọi là hoàn thiện sau vài năm. Và cũng không có nhiều khác biệt lắm trong những bức tranh của tôi.”

“Đúng vậy. Tôi cũng đang định hỏi anh về điều đó. Sao lúc nào anh cũng vẽ biển như thế? Sao anh không vẽ thứ gì khác?”

“Không. Gần đây thì không. Vài năm về trước tôi đã trải qua khoảng thời gian bão tố và kể từ đó tới giờ tôi chỉ vẽ biển.”

“Có phiền không nếu tôi hỏi thêm về cơn bão tố đó?”

“Nó rất lạ lùng. Nó bắt đầu có từ sự tan vỡ một mối tình của tôi. Một ngày nọ tôi đột nhiên cảm thấy muốn cầm cái gậy bóng chày để đuổi hết những người tới gần tôi. Ngày tiếp theo thì tôi không thể làm gì khi thiếu vắng mọi người. Rốt cục tôi quyết định sẽ đổ hết những ‘con sóng’ của mình lên giấy vẽ với những bức tranh về biển, với hy vọng chúng có thể giúp tôi hiểu được mình.”

“Thế còn chim mòng biển thì sao?”

“Đó là một câu chuyện dài. Tôi e là cô không muốn nghe nó đâu.”

“Anh cứ thử thì biết.”

“Tôi có nhất định phải kể chuyện đó không?”

Thấy vẻ khẳng khái trong ánh mắt của cô, anh bắt đầu kể cho cô nghe về cái ngày anh đã chứng kiến chuyến bay của hai con mòng biển. Anh không đi vào chi tiết, nhưng Diana có thể hiểu ý nghĩa của hình ảnh con mòng biển đơn độc trong những bức tranh của anh.

Cẩn thận đặt tách cafe của hai người lên bàn, anh bồi hỏi thêm họ có cần gì nữa không. Thấy họ lắc đầu, anh chàng liền cúi chào và rút lui.

“Anh vẫn còn vẽ biển; vậy là cơn bão của anh đã kết thúc chưa?”

“Nó đã kết thúc rồi. Nhưng trong khoảng thời gian ấy tôi đã nhận ra được vài điều. Tôi nhận ra rằng tôi luôn thích vẽ những thứ khác nhau.”

Diana có vẻ bối rối. Mới vài phút trước anh nói anh chỉ thích vẽ cảnh biển, nhưng giờ anh lại bảo anh thích vẽ những thứ khác nhau.

“Khi tiếp tục vẽ cảnh cùng một bờ biển hết ngày này sang ngày khác, tôi nhận ra rằng thứ mà tôi nghĩ thay đổi ít nhất thực ra lại thay đổi nhiều nhất. Đó là biển.”

“Giống anh?” Diana hỏi, nhớ lại mối liên hệ Mathias đã kết nối lúc trước giữa anh và biển.

“À, giống tất cả mọi người. Chúng ta đều nghĩ sáng nào nhìn vào gương chúng ta cũng thấy một người giống như sáng hôm trước. Bạn bè chúng ta cũng nghĩ rằng họ thấy cùng một người ngay cả khi chúng ta chỉ gặp lại nhau sau vài năm.”

“Đúng vậy. Và ngay cả khi họ nhận ra một sự thay đổi thì thường nó chỉ là về cân nặng hay kiểu tóc...”

“Chính xác. Họ không bao giờ chịu để ý người đang đứng trước mặt mình đã trở thành một người mới... Bản thân tôi thì nghĩ rằng bất kỳ ai cũng có thể thay đổi chỉ trong vài ngày.”

Diana cúi đầu, nghĩ về mọi chuyện gần đây đã khiến cô thay đổi nhiều đến thế nào.

Mathias nhẹ nhàng chạm vào cánh tay cô. “Tôi xin lỗi. Tôi có nói điều gì không phải không?”

“Không, không. Điều anh nói nhắc tôi nghĩ đến vài thứ. Thế thôi.”

Cúi người lại gần hơn, Mathias hỏi:

“Cô có muốn nói về chuyện đó không?”

“Ừm... có lẽ để sau.”

Người bồi bàn lại quay ra để hỏi liệu họ có cần thêm gì không. Diana quay sang Mathias bảo: “Anh có dùng thêm gì không? Tôi định dùng ít bánh quy sô-cô-la.”

“Vâng. Nghe có vẻ tuyệt đấy. Tôi cũng dùng bánh quy sô-cô-la.”

“Xin lỗi anh chị,” người bồi bàn nói. “Tôi vừa mới phục vụ món bánh quy sô-cô-la cho một bàn khác nên tôi rất tiếc chỉ còn lại hai chiếc. Tôi có thể chia đôi số bánh quy đó cho anh chị rồi cho thêm vào phần của mỗi người một chiếc bánh vani được không ạ?”

Chần chừ một lát rồi cả hai cùng đồng ý.

18. Chương 18

Bánh quy vẫn chưa thấy đâu, nhưng mãi mê trò chuyện khiến họ chẳng phân nản gì. Tuy vậy Mathias vẫn muốn nhắc anh chàng bồi bàn để họ không bị mất mấy chiếc bánh quy vào tay những vị khách khác. Mãi đến lúc đó cậu phục vụ mới xuất hiện với hai chiếc đĩa trên tay.

Cắn một miếng bánh vani, Diana hỏi Mathias:

“Mục tiêu của anh là gì? Ý tôi là việc vẽ tranh của anh ấy.”

“Tôi có mỗi một mục tiêu và đó là vẽ tranh.”

“Tôi nghĩ, mục tiêu phải là những hoạch định cho tương lai mà?”

“Tương lai à?” Mathias mỉm cười. “Có một câu nói mà tôi rất thích là: Khi thời gian càng trôi qua thì tương lai mà chúng ta mơ ước lại càng còn gì khác ngoài một quá khứ không thể chạm đến được.”

Vừa cắn miếng bánh sô-cô-la của mình, anh vừa băn khoăn không biết Diana có hiểu điều mình vừa nói hay không.

Sau một thoáng im lặng, Diana bảo:

“Tôi nghĩ ý của anh là một ngày trong tương lai sẽ trở thành quá khứ và chúng ta lại trông chờ đến ngày tiếp theo. Rồi ngày ấy cũng sẽ đến vì thời gian cứ trôi đi... Vậy nên mỗi ngày chúng ta coi là một ngày của “tương lai” sẽ không có gì khác ngoài một “quá khứ” bị trì hoãn. Đó là một quá khứ chưa bị thời gian động đến... Tôi hiểu thế có đúng không?”

“Tôi chưa từng gặp ai hiểu điều đó hay hơn cô.”

“Nhưng tất cả cái đó nghe có vẻ quá triết lý thì phải. Tôi không nghĩ là nó có bất cứ giá trị thực tế nào trong cuộc sống hàng ngày.”

“Này,” anh vừa nói vừa cười. “Tôi chỉ đang cố trả lời câu hỏi của cô thôi mà.”

“À. Xin lỗi anh.”

“Thực ra tất cả những gì tôi muốn nói là tôi chỉ muốn đạt được những mục tiêu của mình trong khoảng thời gian duy nhất tồn tại - đó là hiện tại, mà thôi. Đó là lý do vì sao tôi chọn vẽ tranh là mục tiêu duy nhất của mình.”

“Nhưng anh chắc chắn phải có một kế hoạch dài hạn chứ?”

“À. Có. Tôi có một kế hoạch. Tôi đang dự định làm việc trên đường trở về thị trấn nhỏ mà tôi sống, gần Paranagua, bằng cách vẽ cảnh dọc theo bờ biển. Đến cuối mùa hè tôi sẽ có một cuộc triển lãm tại một trong những nơi tôi đã từng vẽ.”

Vậy là Mathias không phải người Rio... Thực ra thì cô cũng đã đoán là như thế rồi. Nhưng cái cách anh nói “thị trấn nhỏ mà tôi sống, gần Paranagua” cứ như thể anh đang nói về một nơi nào đó chẳng có gì quan trọng, làm dấy lên trong lòng Diana một cảm giác tương tự. Cảm giác cô đơn.

“Rồi,” Mathias cắt ngang dòng suy nghĩ của cô. “Tôi thậm chí đã lập kế hoạch đặt tên cho triển lãm đó là: Sự thay đổi của biển Brazil...”

“Nghe có vẻ được đấy.”

“Nhưng tôi thực sự không biết liệu mình có thể hoàn thành được dự án này đúng thời hạn hay không. Và còn rất nhiều thứ khác mà tôi không biết nữa... Nếu tôi hoàn thành được dự án này đúng thời hạn, liệu tôi có đủ ngân sách cho một cuộc triển lãm hay không? Rồi nếu có thì tôi sẽ tìm chỗ nào thích hợp để thực hiện nó? Và nếu tôi cũng có thể làm điều đó thì liệu tôi có được các nhà chức trách đồng ý hay không? Rồi nếu được thì sẽ quảng bá nó thế nào? Nếu tôi cũng có thể làm được điều đó nữa thì liệu có ai quan tâm đến tranh của tôi không? Nếu họ quan tâm thì liệu tôi có thấy hài lòng không? Ngay cả khi mọi thứ đều theo kế hoạch một cách hoàn hảo thì liệu tôi có thấy hạnh phúc không? Nếu tôi hạnh phúc thì hạnh phúc đó kéo dài được bao lâu? Ngay cả khi nó có kéo dài rất lâu đi nữa thì tôi có vượt qua được nỗi sợ hãi rằng một ngày nào đó mình sẽ để tuột mất nó không? Rồi một loạt những thứ tôi không biết cứ thế tiếp tục, tiếp tục...”

“Rồi tiếp tục...” Diana xen vào.

“Cô thấy đấy, đó là lý do tại sao tôi quyết định lấy việc vẽ tranh là mục tiêu của mình.”

“Vậy, thử nói về cuộc triển lãm nhé. Nếu nó diễn ra thì anh sẽ chọn nơi nào để tổ chức?”

“Tôi cũng chưa biết; lúc trước tôi đã định sẽ tổ chức ở nơi nào tôi sẽ được bức tranh đẹp nhất.”

Cả hai đều đã ăn hết chiếc bánh đầu tiên của mình. Diana vẫn còn một chiếc bánh quy sô-cô-la trong đĩa, chiếc bánh quy vani của Mathias vẫn còn. Sự khác biệt trong cách họ chọn chiếc bánh thứ nhất để ăn khiến Diana chú ý. Cô thì giữ chiếc cô thích nhất đến lúc cuối cùng trong khi Mathias ăn chiếc mình thích trước.

Giờ đến lượt mình đây, Diana nghĩ thầm. “Nhìn này,” cô chỉ tay vào chiếc bánh sô-cô-la trên đĩa của mình. “Chiếc bánh này cũng chỉ ra rằng tương lai hấp dẫn tôi nhiều hơn anh. Ngay từ khi còn nhỏ tôi đã luôn để dành những đồ ăn tôi thích nhất cho đến lúc cuối cùng. Nhưng hầu hết mọi lần khi tôi định ăn nó thì bụng tôi đã no căng rồi. Tôi e đó cũng là điều xảy ra hôm nay.”

“Cô quá no và không thể ăn được nó nữa sao? Vậy thì tôi đoán là chiếc bánh của cô sẽ được để lại trong quá khứ mà không hề được đụng tới.”

Họ cùng nhìn nhau cười cho đến khi cả hai người cùng cảm thấy phải quay nhìn đi nơi khác.

Diana nhìn đồng hồ trên tay mình. “Ồ. Cũng muộn rồi đấy.”

Mathias gọi thanh toán.

“Diana này. Đây là tùy vào cô. Nhưng nếu có bất cứ điều gì cô muốn nói thì tôi rất sẵn lòng lắng nghe.”

Mắt Diana hơi nhòa đi một lát, rồi khi lấy lại bình tĩnh, cô bắt đầu tóm lược những điều mình đã trải qua trong vòng vài tháng vừa rồi.

Mathias lắng nghe chăm chú khi Diana kể chuyện của mình cho anh. Lúc cô kể xong, anh không biết nên làm thế nào. Tất cả những gì anh có thể nói lúc đó là “Tôi rất lấy làm tiếc.”

“Điều làm tôi buồn nhất đó là ý nghĩ mẹ tôi không còn tồn tại nữa.” Diana tiếp tục. “Như thế còn tệ hơn cả bị bỏ lại mà không có mẹ. Tôi ước gì mẹ mình vẫn còn sống, ở một nơi nào đó, thậm chí đó là nơi mà tôi không thể nhìn hay nghe thấy giọng bà.”

Mathias nhận thấy những giọt lệ trong mắt cô.

“Diana,” anh nói nhẹ nhàng. “Anh có thể không bao giờ cảm nhận được nỗi đau khổ của em. Không ai có thể. Vậy nên bất cứ điều gì anh nói cũng sẽ không có ý nghĩa nhiều... Anh biết là chuyện này không hoàn toàn giống chuyện của em. Nhưng sau khi bà anh mất, anh đã rất buồn. Chỉ là anh không biết làm thế nào để chấp nhận chuyện đó. Nhưng rồi anh đọc một câu chuyện từ trong sách. Nó đã làm anh rung động.”

Diana nhớ lại những câu chuyện mà mẹ đã kể cho mình nghe, khiến cô không thể kìm được nước mắt.

“Em rất muốn nghe nó.”

“Được rồi. Chuyện là ngày xưa có một con sóng ngoài biển khơi, cứ mãi cuốn trôi, cuốn trôi, tận hưởng ánh nắng mặt trời ấm áp và cơn gió trong lành. Nó cười nhạo tất cả mọi thứ xung quanh mình trên đường chạy xô vào bờ. Rồi đột nhiên nó nhận ra rằng những con sóng ở phía trước mình, từng con một đang va phải ghề đá, bị vỡ tan ra thành những mảnh nhỏ. “Ồi Chúa ơi!” nó gào khóc. “Kết cục của mình cũng sẽ giống như họ mà thôi. Rồi mình cũng sẽ bị đâm vào đó rồi biến mất!” Rồi có một con sóng khác đi ngang qua, thấy con sóng kia đang buồn rầu, nó bèn hỏi: “Sao cậu lại lo lắng như thế? Nhìn kìa, trời vẫn đẹp, nắng vẫn ấm, hãy cứ cảm nhận cơn gió trong lành đi...” Con sóng ban đầu liền trả lời: “Cậu không thấy sao? Cậu không thấy những con sóng kia đã phải va vào đá dữ dội thế nào à? Hãy nhìn cách họ biến mất xem. Thật là kinh khủng. Chúng ta sẽ nhanh chóng biến mất cũng giống như họ mà thôi.” “Ồ. Thế là cậu không hiểu rồi,” con sóng thứ hai đáp. “Cậu không phải là một con sóng. Cậu là một phần của biển cả.”

Câu chuyện và lòng trắc ẩn Diana nhìn thấy trong mắt anh, lúc anh kể chuyện khiến cô cảm thấy phần nào được an ủi. Cô bỗng thấy muốn đưa tay mình ra chạm vào tay anh đang đặt trên bàn. Nhưng cô kìm nén mình lại, thay vào đó cô gật đầu đồng tình.

Cậu bồi bàn xuất hiện với hóa đơn được kẹp trong một vỏ sò. Thấy Diana chuẩn bị cầm lấy hóa đơn, Mathias vội bảo. “Thôi nào. Anh mời em cơ mà.”

Lúc đi cùng Mathias về công viên, Diana chợt nhớ lại lời của người hành khất. “Cô gái đó giống hệt cô. Một ngày nào đó cô ấy sẽ gặp anh chàng họa sỹ.”

Trong một thoáng cô đã nghĩ đến việc kể chuyện này cho chàng họa sỹ nghe để anh không nhầm Maria với cô nếu có ngày nào đó những con đường đưa họ lại gần nhau. Nhưng cô không muốn lão hành khất tham gia vào chuyện của mình nên cô lại thôi.

Khi đã về tới giá vẽ của anh, Diana đưa tay ra: “Tối nay em đã có khoảng thời gian rất tuyệt, Mathias ạ. Hoặc Jon. Cảm ơn anh.”

“Không. Anh phải cảm ơn em mới đúng.”

Diana đã nghĩ đến việc hỏi xem khi nào anh rời Rio. Cô cũng muốn nói thêm là anh có thể tìm thấy cô ở khách sạn phía dưới đường kia và thậm chí cô còn có thể giải thoát cho anh khỏi cái khách sạn rẻ tiền kia bằng việc cho anh dùng một phòng trong khách sạn của mình. Nhưng rồi cô lại nói lời tạm biệt và rời đi mà không đề cập đến bất cứ điều gì trong những điều mình nghĩ.

19. Chương 19

Đã quá nửa đêm lúc Diana từ phòng vẽ của cô đi xuống dưới nhà. Cô nằm vật xuống giường mà chẳng nghĩ gì tới những vệt sơn vẫn còn bám đầy trên áo. Rồi đúng như cô đã dự đoán, bộ chăn ga bị bôi đầy những vệt sơn xanh. Đó là cái giá hợp lý để trả cho việc vẽ biển, cô thầm nghĩ.

Thực ra thì thứ đáng để đổ lỗi không hẳn là đề tài của bức tranh, mà là cách vẽ mà cô mới thử nghiệm. Cô đã bắt đầu vẽ bằng cách mặc kệ tất cả những quy tắc vẽ tranh thông thường cô đã được học trong những giờ nghệ thuật. Cô đã bóp cả cái tuýp sơn màu xanh lên lòng bàn tay, rồi theo những giai điệu huyền bí của Loreena McKennitt, cô đã dùng cả hai bàn tay để tạo lên những vòng tròn ngẫu hứng trên mặt vải.

Theo một cách nào đó, Diana có cảm giác mình mắc nợ Mathias vì anh đã giúp cô tìm về với việc vẽ tranh sau một thời gian dài.

Quan trọng hơn nữa là câu chuyện mà anh kể đã khiến cô cảm thấy tốt hơn đôi chút. Cô không muốn mất đi cảm giác này, thậm chí còn muốn cảm giác ấy tăng lên bằng cách làm việc gì đó để mẹ cô có thể hài lòng.

Cô với tay lấy chiếc phong bì màu xanh lá ở mép đèn. Cô đọc lá thư thứ hai của Maria một lần nữa.

Lá thư số: 2

“Lối đi trong khu vườn”

Ngày 22 tháng Hai

Mẹ thương yêu của con,

Trong những năm con còn thơ ấu, mặc dù người ta nói về mẹ theo một cách khác nhưng con vẫn luôn đau đáu trong lòng giấc mơ đi tìm mẹ. Nhưng rồi thời gian qua đi, con có thể thấy sức mạnh ấy trong con giảm dần khi luôn phải đối mặt với những nỗ lực không ngừng của người ta, nhằm biến cách nghĩ của con thành giống như cách nghĩ của họ.

Rồi một đêm, con đã mơ. Con thấy mình ở trên một chiếc thuyền gỗ nhỏ, đang theo dòng nước trôi ra đại dương. Lúc đó con mặc một chiếc váy ngủ màu trắng và đội mũ màu vàng cam. Trời lúc đó sáng rõ lắm, nhưng con thuyền lại chẳng có buồm hay người chèo thuyền nào cả. Vậy mà không hiểu sao nó có thể đưa con ra tận đó được. Lúc con đang chờ đợi trong mỗi mòn thì con nghe thấy tiếng mẹ từ trên cao, phía sau những đám mây xám.

“Maria, quay về với mẹ đi.”

“Mẹ ở đâu, mẹ?”

“Con chưa mất mẹ; Mẹ luôn bên cạnh con.”

“Vậy sao con không thể trông thấy mẹ?”

“Bởi vì con không ở cùng mẹ.”

“Làm thế nào mà con ở cùng mẹ được chứ?”

“Hãy nhìn vào chính mình để thấy mẹ.”

“Con không thể làm thế được.”

“Vậy thì hãy cố thấy mẹ trong những món quà của mẹ.”

Rồi đột nhiên có một tiếng sét chói tai và bầu trời như mở ra trước mắt. Một bàn tay ánh sáng thò xuống, nhắc chiếc mũ ra khỏi đầu con và thay vào đó bằng một chiếc mũ miện được kết bằng hoa hồng trắng. Bàn tay đó là tay mẹ, mẹ ạ. Và chiếc mũ miện ấy là chiếc mũ đẹp nhất con từng được nhận.

Ngắm nhìn hình ảnh phản chiếu của chiếc mũ trong nước, con đã không khỏi thấy thán phục món quà của mẹ. Rồi một cơn giông tố lớn nổi lên. Con thuyền chòng chành hết sang bên này lại nghiêng sang bên kia giữa những con sóng cao ngút đầu. Con nằm ép mình dưới lòng thuyền và bắt đầu nức nở. “Cứu con với, mẹ ơi!”

Một lát sau gió tạnh, mưa bắt đầu rơi và biển trở nên hiền hòa hơn.

Lúc con nhìn lại bóng mình trong nước lần nữa, con thấy chiếc mũ miện đã không còn trên đầu mình nữa. Lúc đó con cảm thấy như mọi thứ mình có đều đã mất hết. Con thấy mình như một dòng sông khô cạn, một con chim bị gãy cánh, một bông hồng không có hương thơm... Nhưng dù vậy con vẫn là sông, là chim, là hoa hồng. Con phải đi tìm chiếc mũ miện của con ngay lập tức.

Con đã tìm khắp thuyền. Con tìm nó trên biển, trên trời... Nhưng con vẫn không thấy.

Con lại gọi mẹ:

“Mẹ ơi, mũ miện của con đâu?”

“Hãy cúi đầu xuống, Maria.”

Ngay khi vừa cúi đầu xuống, con liền thấy bóng mình trong nước và con thấy chiếc mũ miện của con chỉ bị trượt ra phía sau đầu mà thôi. Rồi mẹ lại nói với con lần nữa. Nhưng lần này giọng của mẹ không đến từ trên trời nữa mà từ những bông hồng trên chiếc mũ miện của con.

“Maria, con của mẹ. Để không bao giờ nghĩ mình đã mất nó thì con đừng tìm kiếm vì con đã có nó rồi mà.”

Rồi ngay khi đó một lâu đài bóng hiện ra ở giữa biển. Gần lâu đài có một khu vườn; hoa hồng mọc um tùm, leo đầy trên những bức tường bao. Phía sau những bức tường tiếng chim sơn ca đang vang lên thánh thót.

Mẹ lại nói với con lần nữa:

“Nếu con muốn nghe giọng của mẹ, hãy bước vào lối đi trong khu vườn. Hãy nắm tay người chủ vườn và lắng nghe những bông hồng.”

“Nhưng mẹ ơi. Nó ở xa quá. Giữa con và khu vườn là biển cả, mà con lại không biết bơi.”

“Đừng sợ. Con chỉ cần bước đi mà thôi. Nếu con để lại hành lý của mình thì nước sẽ mang con đi.”

“Nhưng con không có hành lý gì mà.”

“Nước sẽ không đưa con đi nếu hành lý của con nặng quá đâu. Vậy nên con hãy để nó xuống và cứ bước đi thôi.”

“Nhưng mẹ ơi. Lối đi đó sẽ dẫn con đến đâu?”

“Đến với mẹ.”

“Vậy thực sự là con có thể về lại với mẹ trong thế giới này hả mẹ?”

“Đúng thế. Trong thế giới này.”

Con đã không thể quên được giấc mơ đó của mình và con đã sống với hy vọng một ngày nào đó giấc mơ ấy sẽ thành hiện thực. Ba năm sau, khi con đi du lịch cùng bạn và gia đình cô ấy, con thấy một vườn hồng

phía sau nhà khách - nơi chúng con ở. Hơn nữa, con còn thấy cả lâu đài Topkapi - nó rất giống lâu đài con đã thấy trong giấc mơ. Ngay khi thấy khu vườn và lâu đài đó, con đã cảm thấy đó chính là nơi mẹ muốn con tới. Con không thể nhầm được.

Chủ nhà khách - bà Zeynep Hanim, là một người rất khác thường; Bà là một người “không giống mọi người”. Bà ấy là Người nào đó biết mà con đã mong chờ rất lâu, là người có thể giúp con nghe thấy giọng của mẹ. Bà ấy đã cho con những cuộc đi dạo thần kỳ trong vườn hồng, rồi còn dạy con cần phải làm gì để có thể nghe thấy những bông hồng nữa. Sau đó nhiều năm, những hạt giống bà gieo trong trái tim con đã giúp con có thể nghe thấy tiếng một bông hồng nói với mình ở chính ngôi nhà của con.

Hy vọng trong lá thư tiếp theo con sẽ kể được cho mẹ nghe về chặng thứ ba trong hành trình về với mẹ của con.

Con yêu mẹ....

Maria

Đây không phải lần đầu tiên Diana đọc lá thư này. Nhưng lần này cô có cảm giác hơi khác trước một chút. Cô nghĩ tới việc người em song sinh của mình đã dùng cả cuộc đời để kiếm tìm mẹ như thế nào, những cảm xúc mãnh liệt con bé đã có với mẹ và sự kiên trì, bền bỉ không hề giảm theo thời gian trong việc tìm mẹ của con bé...

Nhưng cũng có thể Maria đã tưởng tượng lên quá nhiều. Có lẽ trong thư nó chỉ đang nói về những điều mà nó muốn chứ không phải thực tế cuộc sống của nó. Có thể nó bị điên, hoặc cũng có thể nó là một người yêu tưởng tượng. Nhưng có một điều chắc chắn đó là Maria rất yêu mẹ... Quan trọng hơn là Maria đã cố để giữ mẹ trong trái tim mình trong suốt bao nhiêu năm. Đó là điều mà Diana thấy khó có thể làm được.

Còn giờ đây, tại thời điểm Maria nghĩ mình sắp được gặp mẹ, nó lại mất mẹ mãi mãi. Có lẽ thậm chí Maria còn chưa biết điều này. Hoặc cũng có thể nó đã biết rằng mẹ sắp mất nên đã quyết định đi tìm cuộc sống riêng của mình, để nó có thể ở bên mẹ nhanh đến hết mức có thể.

Trong giấc mơ của Maria, mẹ đã bảo Maria rằng nó sẽ gặp mẹ trong thế giới này. Nhưng thế giới tưởng tượng mà Maria dựng lên cho mình đã sụp đổ vì lời hứa đó đã biến thành một lời nói dối. Maria sẽ không bao giờ có thể gặp mẹ trong thế giới này nữa.

“Cũng giống như mình,” Diana thì thầm.

20. Chương 20

Đến nửa đêm, Mathias đã hoàn thành xong bức tranh của mình. Nhưng anh vẫn nán lại trong công viên cho tới tận khi trời hửng sáng và vật lộn với câu hỏi mà suốt đêm anh vẫn chưa trả lời được là: Liệu anh có nên thay tên của cuộc triển lãm thành “Sự thay đổi của Biển Rio de Janeiro” hay không?

Vùng biển dọc theo đường bờ biển này cũng liên tục thay đổi, vậy nên anh có thể thuê một nhà nghỉ nhỏ dọc bờ biển cho mùa hè sắp tới và vẽ tất cả những bức tranh của mình tại công viên này. Chắc chắn nó sẽ rất thú vị. Nhưng lúc này đưa ra quyết định với anh quả là một việc khó khăn. Vì để có một mùa hè đầy cảm hứng thì anh không muốn bắt đầu một mối quan hệ mới mà anh biết nó sẽ không kéo dài được lâu.

Đi bộ về phía chiếc jeep của mình, anh lấy ra hai chai coca từ thùng lạnh - hành động đó không thể qua mắt được lão hành khất - người vẫn chưa rời chỗ ngồi của mình suốt cả ngày làm việc tới giờ.

“Ê anh chàng ngốc!” Lão ăn xin hét to. “Lại đây đi!”

Lão cầm lấy chai coca mà anh chàng họa sỹ vừa đưa cho.

“Cậu có mỗi coca cho buổi sáng thôi à? Tôi đã nói một hộp tăng lực cỡ lớn cơ mà.”

“Ông nói, ông đọc được mặt người khác, đúng không?”

“Nếu tôi đã nói thế thì nó đúng là thế đấy. Nhưng nó không miễn phí đâu, con trai ạ. Đi thẳng vào vấn đề xem nào.”

“Chỉ là lúc này tôi đã ghi vội một danh sách với mười phẩm chất. Danh sách đó có tên là “Mẫu phụ nữ mà tôi đang tìm kiếm”. Ông biết không, cô ấy chỉ phù hợp với hai tiêu chí trong số mười tiêu chí đó. Và tôi nghĩ là tôi ghét phải làm toán.”

“Cái danh sách đó của cậu thì có liên quan gì đến tôi nhỉ? Cậu muốn gì từ tôi nào? Cứ nói toạc móng heo ra đi.”

“Tôi nghĩ có thể ông sẽ nói cho tôi biết được điều gì đó về mục đầu tiên trong danh sách của tôi - mục mà với tôi nó quan trọng hơn tất cả những thứ còn lại.”

“Thế cái mục đó nó thuộc thể loại gì?”

“Nó là ánh sáng trên mặt cô ấy.”

“Ôi trời! Ôi trời! Đó là thứ ánh sáng gì vậy chứ?”

“Một thứ ánh sáng mà tôi chưa bao giờ thấy ở bất cứ gương mặt nào khác. Nhưng tôi sẽ nhận ra nó ngay khi tôi thấy nó. Thật không may là cô ấy cũng không có ánh sáng ấy.”

“Vậy ánh sáng đó có tác dụng gì con trai?”

“Đó là một dấu hiệu cho tôi biết rằng tôi đã tìm được người bạn tâm giao của mình.”

“Bạn gì cơ? Đừng có dùng từ khó hiểu thế chứ. Ta không giỏi về từ ngữ đâu.”

Mathias chỉ ra phía biển:

“Mỗi ngày, cả ngàn người nhìn nó, nhìn cùng một thứ đó. Hầu hết mọi người đều thấy biển, nhưng có thể vài người trong số họ thấy thứ khác, không phải biển. Tôi băn khoăn là không biết có ai từng thấy một sa mạc khô cháy hay một ngọn núi ở đó không?”

“Ôi trời! Đừng có làm thế với ta, con trai. Đừng làm thế.”

“Nếu có ngày tôi nói rằng tôi thấy một sa mạc trong khi đang nhìn biển thì liệu có ai tin tôi không?”

“Ôi không. Cậu đã làm thế. Cậu đã làm thế. Hãy cho lão già này nghỉ một chút và nói cho lão biết cậu đang nói về điều gì thôi.”

“Thì tôi đang giải thích cho ông hiểu thế nào là bạn tâm giao mà. Bạn tâm giao là người sẽ tin tôi ngay cả khi cả thế giới nghĩ rằng tôi đang lừa dối. Hơn thế nữa, cô ấy còn là người chỉ cho tôi thấy những đụn cát nằm khuất nẻo mà tôi chưa nhận ra nữa.”

“Thôi, thôi. Dừng ngay đi!” Lão hành khất nói và ra dấu đã hết thời gian.

“Con trai ạ. Từ giờ trở đi, cậu sẽ phải trả tiền cho những gì cậu nói với lão già này. Mỗi từ cậu nói ra mà không được tôi đồng ý cậu sẽ phải trả một Real.”

Mathias mỉm cười.

“Ta chỉ có mỗi một thứ để nói với cậu thôi con trai. Ta xin lỗi nhưng khả năng đọc gương mặt của ta không làm được gì với thứ ánh sáng mà cậu muốn thấy trên gương mặt của quý cô kia. Cậu nghĩ tìm thấy ánh sáng trên một gương mặt là dễ sao? Trong suốt cả cuộc đời mình ta cũng mới chỉ thấy nó một lần. Đó là trên gương mặt của cậu em Joe của ta. Ta đã nhìn thấy ánh sáng đó trên mặt cậu em Joe của mình. Đó là ánh sáng thực sự. Hồi đó là năm 1962. Chiếc Cadillac. Hàng mới, cũng bằng kim loại. Nó có tên là Ngọc trai đen. Ta lúc đó đang làm việc với mấy cánh cửa của nó còn Joe thì mở to mắt nhìn. Trông có vẻ như chính chúng ta làm ra nó vậy. Đột nhiên chúng ta nghe thấy tiếng bước chân nên ta quay sang Joe. Lúc đó mắt ta bị lóa đi. Tất cả là nhờ ánh đèn 500 Watt của cảnh sát. Lúc đó gương mặt Joe phủ đầy ánh sáng. Sáng quá, sáng quá! Thế đấy, Joe tình quái của chúng ta, nó đã được chiếu sáng.”

Mathias cười phá lên.

“Con trai, hãy nói vào vấn đề chính nhé. Cậu sẽ ở lại hay ra đi nào?”

“Thế ông nghĩ tôi đang làm gì ở đây vào cái giờ này chứ? Tôi chào đón mọi lời gợi ý. Nhưng có một thứ tôi biết rõ đó là: Nếu tôi rời đi thì đó là điều tốt. Nó là điều tốt nhất cho cả hai chúng tôi, để không phải tiến xa hơn bước nào nữa. Tôi thì đã đi quá xa. Tôi đã nhận ra nó ngay từ đầu nhưng tôi không thể dừng lại được. Tôi đã nói chuyện với cô ấy, mời cô ấy đi cafe, kể cho cô ấy nghe về tôi và đã cố gắng để hiểu cô ấy. Tệ hơn là tôi còn cố để gây ấn tượng nữa chứ. Đáng ra tôi không nên làm bất cứ điều gì trong số đó cả. Còn bây giờ thì tôi đang nghĩ đến việc ra đi mà thậm chí không chào từ biệt. Ông thử nói xem, tôi nên làm thế nào?”

“Đi đi, con trai.”

“Đi xa khỏi ông hay khỏi thành phố này?”

“Đừng hỏi ta câu mà cậu đã biết rõ rồi. Với ta, ta bảo ở lại, nhưng cậu thì lại nói đi. Về phần ta, ta nói hãy tận hưởng, và hãy tìm hiểu về quý cô kia, hãy đến với cô ấy và cùng hạnh phúc. Nhưng cậu, cậu lại chuẩn bị rời đi. Cậu đến với ta là vì cậu không thể bắt mình nói ở lại được. Trước khi cậu ngồi xuống, ta đã thấy trên mặt cậu hiện rõ rằng cậu sẽ ra đi. Đó là cách ta đọc những gương mặt, con trai ạ. Hai chai coca lớn mất 9 Reais, vậy nên cậu là khách của ta. Ta là một người đàn ông tự trọng, cậu đừng quên điều đó, và ta tôn trọng nghề của mình.”

Sau một thoáng giữ im lặng, Mathias liền chìa tay ra cho ông hành khất.

“Tôi sẽ nhớ những cuộc nói chuyện của chúng ta đấy, ông bạn ạ.”

21. Chương 21

Mathias đã nói với cô rằng: “một người có thể thay đổi chỉ trong vài ngày”. Một ngày nào đó liệu điều ấy có thành hiện thực không? Liệu một người nhạy cảm và đầy quan tâm như thế một ngày nào đó lại có thể thức dậy, bỏ đi mà không cần chào từ biệt không?

Mình e là anh ấy có thể. Diana tự nhủ khi cô không thấy anh suốt sáu tối vừa qua.

Vừa trở về nhà từ buổi đi dạo tối, Diana liền xem khắp các số trong danh bạ điện thoại của mình và băn khoăn sao mình có thể biết nhiều người như thế. Từ đồng số điện thoại ấy cô có thể gọi một trong số những cô bạn gái để mời tới dùng một tách cafe, và nếu như trước đây thì cô sẽ đưa chủ đề này ra thảo luận. Rồi cô sẽ được nghe một vài kịch bản mà ở đó bạn cô đã gạch chân những lý do hợp lý cho việc tại sao chàng họa sỹ lại ra đi như thế. Và rồi cô sẽ nhanh chóng bị thuyết phục rằng lý do không phải vì cô đã không có sức hấp dẫn với anh và hình ảnh của cô sẽ không hề bị phai nhạt trong anh.

Mình không nghĩ Maria sẽ hành động theo cách này, Diana nghĩ thầm.

Cô ném cuốn danh bạ điện thoại lên bàn. Không phải vì cô đang ganh đua với Maria mà chỉ là cô không còn cảm thấy thích gọi cho ai nữa. Nhưng rồi cô lại quay một số điện thoại - số của văn phòng du lịch ở khách sạn.

“Xin chào. Tôi có thể giúp gì cho quý khách ạ?”

“Chào Caroline. Diana đây. Tôi muốn cô làm giúp tôi một việc. Nếu tôi không nhầm thì lâu đài Topkapi là ở Istanbul phải không? Sau khi kiểm tra lại thì cô có thể đặt cho tôi một chuyến bay vào thứ Sáu được không? Cô cứ để vé khứ hồi tự do thời gian đi.”

“Tôi có nghe đúng không cô Oliveira, cô nói vào thứ Sáu đúng không?”

“Đúng thế. Tôi vừa nói thế.”

“Nhưng còn lễ tốt nghiệp của cô vào Chủ Nhật mà cô Oliveira? Nó bị hoãn rồi sao?”

“Không. Nhưng tôi phải đi ngay.”

“Mọi thứ vẫn ổn cả chứ ạ?”

“Đừng lo Caroline. Mọi thứ vẫn bình thường.”

22. Chương 22

Lúc viên phi công thông báo rằng máy bay sắp hạ cánh thì lá thư mà Diana đã đọc mấy lần trong suốt chuyến bay vẫn nằm trong tay cô.

Lá thư thứ 3

“Sự hủy diệt trong vườn hồng”

Ngày 01 tháng Ba

Mẹ thương yêu của con,

Khoảng một năm về trước, có một khoảng thời gian mà con hầu như không thể ăn hay uống gì cả. Con bị mất cảm giác hứng thú với tất cả những thứ mà trước đây con từng thích. Con không rời khỏi phòng mà dùng toàn bộ thời gian để bầu bạn với những bông hồng của mình. Chúng đã bắt đầu tỏa hương rồi mẹ ạ. Trước đây con chưa bao giờ ngửi thấy hương thơm này.

Khắp các góc trong phòng con đều có hoa hồng. Đây là những bông hồng con đã bắt đầu trồng từ khi con trở về từ khu vườn. Con cảm thấy mình giống như một cô bán hoa - không thể nào tự bán đi những bông hoa của chính mình.

Vào một ngày nọ, có điều gì đó rất lạ xảy ra: Con đã nghe tiếng những bông hoa thở. Chuyện đó cứ tiếp diễn trong nhiều ngày. Thỉnh thoảng còn có một cơn gió mát thoảng ra từ chúng, lướt qua tóc con như thể xua đi tất cả những dấu vết của quá khứ trong đầu con vậy.

Một buổi tối, cơn gió ấy trở nên mạnh hơn, và ngày càng mạnh hơn khi đêm về khuya, rồi tắt dần khi trời hửng sáng. Rồi đột nhiên cả căn phòng tràn ngập ánh sáng, sáng đến lóa cả mắt. Tất cả mọi chỗ đều sáng bừng lên, sáng đến nỗi con không thể nhìn thấy bất cứ thứ gì. Không gian tĩnh lặng bao phủ cả căn phòng.

Rồi một bông hồng phả ở đầu giường nói chuyện với con, phá vỡ sự im lặng đó. Nhưng giọng nói lại không phải thoát ra từ bông hồng mà là từ con, từ sâu thẳm bên trong tâm hồn con!

Giọng nói ngày một lớn hơn, cứ lớn dần lên đến nỗi con không thể nghe thấy gì, không thể trông thấy cũng không thể ngửi thấy gì hết. Tất cả những gì con có thể nghe, có thể nhìn, có thể ngửi thấy chính là tiếng nói của bông hồng.

Con thấy sợ chính bản thân mình. Không. Điều này là không thể. Sao con có thể sợ hãi chính bản thân mình được cơ chứ? Con thậm chí còn như không có ở đó. Chỉ có mỗi bông hồng, có mỗi giọng nói của bông hồng mà thôi.

Rồi cả hai chúng con cùng chung một giọng nói đó.

“Bình an ở cùng cô, Maria.”

“Tôi không tin! Tôi không tin tôi đang nghe thấy tiếng một bông hoa hồng.”

“Không đâu, Maria. Vì cô tin nên cô mới có thể nghe thấy tiếng của tôi.”

“Nhưng điều này thật bất bình thường.”

“Với những người phi thường thì những điều bất thường như thế sẽ là rất bình thường mà thôi.”

“Tôi không nghĩ mình đáng được hưởng lời khen đó.”

“Đó là lý do tại sao cô lại đáng được như vậy.”

“Bây giờ tôi đã có thể nghe hoa hồng nói, thế tôi cũng có thể nghe thấy giọng mẹ tôi, phải không?”

“Mẹ cô trò chuyện với cô qua tất cả mọi thứ. Nhưng chỉ khi nào cô đã lắng nghe Socrates xong thì cô mới nhận ra điều này và mới có thể nghe thấy giọng bà ấy.”

“Vậy tôi có thể tìm Socrates ở đâu?”

“Cô không thể tìm thấy ông ấy. Ông ấy sẽ tìm cô.”

“Nhưng khi nào?”

“Khi thời điểm tới.”

Đó là những lời đầu tiên và cũng là những từ cuối cùng con nghe được từ bông hồng phấn. Từ hồi đó đến giờ con đã chờ đợi Socrates xuất hiện; con đã đợi ông ấy đúng như con cáo đã mong chờ hoàng tử Bé tới và thuần phục nó. Rồi ngay cả khi địa chỉ của mẹ đã ở ngay trước mặt con thì con vẫn biết rằng con sẽ không nghe được giọng mẹ cho đến khi nào con gặp được Socrates.

Nhưng con chắc là ông ấy sẽ đi tìm con. Con chắc chắn bởi vì chính bông hồng của con đã nói với con như thế. Có lẽ con sẽ gặp Socrates ở Rio.

Con mong gửi cho mẹ lá thư cuối cùng khi con tới đó.

Con yêu mẹ...

Maria.

23. Chương 23

Suốt nửa tiếng ở sân bay, Diana chỉ đứng chờ cho tới lúc hành lý của mình xuất hiện. Cô đã bị mất chỗ trong hàng chờ taxi đến hai lần vì đám người xô đẩy, chen lấn khiến cô bị giạt sang bên mé. Cô đã phải đau đầu với thứ ngôn ngữ khó hiểu của người lái xe lăm lờ. Cô cũng không thể thuyết phục nổi những người bán hàng rong ở quảng trường Sultanahmet rằng cô không cần mua sắm. Rồi thì bây giờ điều tồi tệ nhất trong số những điều tồi tệ là sau khi đã ghé vào từng nhà khách một mà không thấy có một khu vườn nào ở phía sau, cô không thể giấu nổi nước mắt trước những người qua đường. Giá như cô có thể tìm được nhà khách của Zeynep Hanim thì cô sẽ chẳng nề hà gì mấy chuyện kia.

Tới một góc hẻo lánh ở bảo tàng Hagia Sophia, cô òa khóc. Cô ngồi ở đó, nhìn đắm đắm những bức tường cho đến khi nó đến giờ đóng cửa. Theo thời gian, những bức tường ấy dù có đổ nát và rạn nứt nhưng lại làm thành món quà tinh thần cho hàng triệu con người.

Có lẽ nó đáng được bảo tồn với một lý do như vậy. Nhưng liệu có đáng để cô phải làm mình khổ sở thế này chỉ vì đi tìm Maria hay không?

Cho tới khi bảo vệ bảo tàng thông báo đến lần thứ ba: “Đóng cửa bảo tàng!” thì Diana mới rời Hagia Sophia và bước đi lang thang, vô định về hướng lâu đài Topkapi. Khi tới được đài phun nước lịch sử phía trước lối vào chính của lâu đài, cô bèn ngồi xuống đất, vì ở đó sẽ không phải lo việc nó đóng cửa.

Trong khi đang băn khoăn không biết mình có thể kiếm được chỗ ngồi trên chuyến bay về nhà tiếp theo hay không thì cô chợt nghe thấy một giọng nói phía trên đầu mình.

“Một ngày một mới hả?”

Diana ngẩng đầu lên. Cô thấy một người phụ nữ nước ngoài trung tuổi đang nhìn cô nửa quan tâm, nửa lại như chiều cổ, hạ mình hỏi thăm cô, như thể bà ấy chưa từng nhìn thấy ai ngồi trên phố thế này bao giờ vậy.

“Đừng có hỏi thêm nữa.” Diana nói. “Không có khách sạn nào mà tôi chưa vào cả. Giờ là lúc tôi muốn biết phố xá thế nào.”

“Đúng thế. Đang mùa cao điểm mà. Chúng tôi cũng đã rất vất vả để tìm phòng.”

Người phụ nữ chỉ tay về phía con đường nhỏ lượn quanh bức tường bao của lâu đài.

“Thực ra, chúng tôi đã định sẽ ở tại một trong hai nhà khách đằng kia, nhưng cả hai đều đã được đặt kín chỗ hết rồi. Vậy nên chúng tôi ở nhà khách Bốn Mùa.”

“Ồ!” Diana nói rồi nhún chân, đứng dậy. “Để tôi ghé nhìn qua mấy nhà khách đó xem thế nào. Chúc bà vui vẻ với khách sạn Bốn Mùa.”

24. Chương 24

Ngay phía đối diện với Diana là hai ngôi nhà bằng gỗ. Ngôi nhà được sơn màu champagne trông to hơn và vẻ ngoài có vẻ được chau chuốt hơn. Trông nó có vẻ sang trọng hơn. Nó có lối vào ngang qua khu vườn. Ngôi nhà kia được sơn màu từng lam. Lối vào của nó nằm ngay trên phố và cô không thể đoán biết được đằng sau nó có vườn hay không.

Diana rất háo hức muốn lập tức vào ngay một trong hai ngôi nhà đó; nhưng bởi vì cô không hề có một hình ảnh nào về Zeynep Hanim trong đầu nên cô không quyết định được ngôi nhà nào mới là nơi cô đang tìm, nếu thực sự nó là một trong hai cái đó.

Rồi cô quyết định thử xem ngôi nhà lớn hơn trước. Cô theo lối đi, tiến về phía trước. Cô quan sát khu vườn. Mặc dù có rất nhiều loài hoa với đủ màu sắc - xanh, đỏ, tím, vàng, cam... nhưng cô không thể thấy bất cứ một bông hồng nào, dù chỉ một bông. Quay lại, cô bước vào ngôi nhà thứ hai qua cánh cửa hẹp.

Phía trong, nhân viên lễ tân đang bận nói chuyện điện thoại. Chờ đúng mười bảy phút cho anh ta xong cuộc điện thoại mà anh ta vẫn chưa xong, Diana nản, liền hỏi dò một người phục vụ vừa đi ngang. Cẩn thận phát âm từng từ một, cô hỏi:

“Có bà Zeynep Hanim ở đây không?”

“Bà ấy vừa đi khỏi nửa giờ trước rồi thưa cô. Nhưng bà ấy nói bà ấy sẽ quay lại trong khoảng một tiếng nữa.”

Ngạc nhiên, Diana hơi lưỡng lự một lát.

“Ồ... Vâng... Vậy khi bà ấy quay lại, phiền cô nói giúp là có người muốn gặp bà ấy được không?”

“Chắc chắn rồi, thưa cô. Nếu cô muốn, cô có thể đợi ở phòng trà ạ.”

“Mình không nghĩ là nó lại dễ dàng thế” Diana nghĩ thầm. Cứ như thể số phận từ trước giờ vẫn chống lại cô, giờ đột nhiên lại quyết định sẽ giúp cô vậy.

25. Chương 25

Phòng trà bao gồm bốn khu riêng rẽ, được thắp sáng và trang trí theo phong cách hiện thực kiểu Thổ Nhĩ Kỳ. Ngoại trừ người phục vụ mặc chiếc gile màu vàng ra thì xung quanh đó không còn một ai.

Những tấm thảm được thiết kế mô phỏng theo những viên gạch với đủ màu sắc đỏ, vàng, xanh trang trí cho sàn nhà lát bằng gỗ tối màu. Trên tường treo đầy tranh với nhiều khung cảnh của Istanbul cổ: Những con thuyền Ottoman đang đậu ở cảng Golden Horn, những nhà thờ đạo Hồi với những ngọn tháp đua nhau vươn lên trời cao, những nghi lễ của các thầy tu đạo Hồi, những ngôi nhà gỗ lớn trải dọc theo eo biển Bosphorus...

Trong một khoảnh khắc, tiếng những bước chân đang đến gần kéo Diana ra khỏi sự mơ màng, trầm ngâm trong vẻ đẹp của những bức tranh.

Bước vào phòng trà là một phụ nữ có vẻ thanh nhã với đôi mắt xanh to tròn, mái tóc bà đã điểm bạc ở một vài nơi, được búi gọn ra phía sau đầu. Nước da hoàn hảo của bà giúp làm giấu đi tuổi tác. Chiếc váy trắng bằng vải lanh bà đang mặc tạo cho bà vẻ quý phái đặc biệt.

Lúc họ nhìn thấy nhau, người phụ nữ lớn tuổi liền giang rộng vòng tay rồi vội đi về phía Diana:

“Ôi trời! Ta không thể tin nổi mắt mình nữa! Maria, đúng là cháu rồi. Ôi, cháu đã trở thành một cô gái trẻ thật xinh đẹp!”

Zeynep Hanim ôm cô theo cái cách mà trong một thoáng Diana đã nghĩ đến những cái ôm của mẹ mình. Bất cứ khi nào mẹ ôm cô, Diana cũng cảm thấy như mẹ sẽ không bao giờ là người bỏ tay ra trước.

“Ôi, để ta nhìn kỹ cháu nào.” Zeynep Hanim nói rồi nâng mặt Diana trong hai bàn tay.

“Tôi xin lỗi. Nhưng tôi không phải là Maria.” Diana nói rồi quay mặt đi. “Tên tôi là Diana.”

Zeynep Hanim mỉm cười.

“Maria, làm sao ta có thể quên được cháu chứ?”

“Không. Thực sự tôi không phải Maria. Tôi là chị sinh đôi của cô ấy.”

Zeynep Hanim nhìn cô với vẻ nghi ngờ:

“Maria, cháu yêu, nhưng cháu không có chị sinh đôi nào cả.”

“Xin bà, bà phải tin tôi. Thực ra tôi tới đây là để hỏi về Maria.”

“Ý cháu là sao? Thế chắc không phải cháu đã gọi cho ta hôm nọ và nói rằng tuần này cháu sẽ tới đây rồi.”

“Gì cơ? Maria đã gọi cho bà à? Nó có nói nó sẽ tới đây sao? Bây giờ nó đang ở đâu?”

Zeynep Hanim đưa Diana tới chiếc ghế bành như thể đang muốn làm cô trấn tĩnh lại vậy. Ngồi trong chiếc ghế đối diện, bà hỏi:

“Vậy chắc chắn cháu không phải là Maria chứ?”

“Bà có thể hoàn toàn tin lời tôi. Nhưng xin cho tôi biết Maria đang ở đâu? Khi nào thì nó tới đây?”

“Đây không phải là ta không tin cháu yêu ạ, nhưng...”

“Xin bà, khi nào thì Maria tới ạ?”

“Nó không nói chính xác là khi nào nó tới cả. Nhưng nó nói nó sẽ ở đây trong khoảng ba hay bốn ngày tới. Ta cũng không biết giờ nó đang ở đâu. Đã nhiều năm rồi kể từ khi ta thấy nó lần cuối. Đó cũng là lần đầu tiên nó gọi cho ta. Thế còn cháu? Dạo này cháu có gặp nó không?”

“Đó là một câu chuyện dài, nhưng nếu bà muốn nghe, cháu sẽ kể cho bà nghe.”

“Tất nhiên rồi. Ta rất muốn nghe. Nhưng trước tiên hãy nói cho ta biết cháu muốn uống gì đã. Cháu có đói không? Cháu có thể kêu món gì cháu thích. Ta thì gợi ý trà xanh với bạc hà.”

“Cảm ơn bà! Một tách cafe bọt cho cháu là được rồi.”

“Được. Chúng ta cũng có cafe bọt. Nhưng có lẽ cháu cũng muốn thử một tách cafe Thổ Nhĩ Kỳ chứ?”

“Sao lại không nhỉ?”

Đã nghe thấy yêu cầu của khách, viên phục vụ liền rời khỏi phòng.

26. Chương 26

Tới lúc anh phục vụ quay lại với khay trà bằng bạc trên tay thì Diana đã kể cho Zeynep Hanim nghe xong toàn bộ chuyện đã xảy ra.

“Ta rất lấy làm tiếc, Diana ạ.” Zeynep Hanim nói rồi đặt tay mình lên tay Diana an ủi. “Nhưng đừng lo về Maria. Maria không phải là người có thể tự làm hại mình... Nhưng, cháu gái, thế còn cháu? Chắc cháu đã phải trải qua một thời gian rất khó khăn rồi.”

“Cháu đang cố gắng để có thể bình thường được như trước. Nhưng để có thể làm được như thế, trước tiên cháu phải tìm được Maria đã. Cháu cần bà giúp đỡ. Nếu con bé có gọi lại, cháu sẽ rất cảm ơn nếu bà không nói về cháu cho nó biết cho tới khi nó tới đây. Thêm nữa, nếu bà có thể tìm thấy số điện thoại của con bé và biết nó đang ở đâu thì cháu thật vui mừng quá.”

“Nếu nó gọi, chắc chắn là ta sẽ làm những gì mình có thể. Ta rất vui là cháu sẽ gặp con bé, Diana ạ. Thật đáng buồn vì cả hai đứa đã không được gặp nhau suốt gần ấy năm.”

Zeynep Hanim cầm bình trà bằng bạc lên, rót đầy vào chiếc ly pha lê trước mặt mình. Bà quay nhìn xem Diana có thấy thích thú với món cafe hay không rồi hỏi:

“Maria đã nói gì về ta trong những lá thư của nó?”

Nghe thấy câu này, Diana cảm thấy hơi lạ. Đang vui mừng vì biết rằng Maria sẽ tới đây, câu hỏi của Zeynep Hanim làm Diana bị mất mạch cảm xúc. Chẳng phải bà ấy là người đã dạy Maria cách nói chuyện với hoa hồng sao?!

Cô thận trọng nhìn Zeynep Hanim. Với đôi mắt biết cười như thế, vẻ thanh nhã trên gương mặt, phong cách dịu dàng và tiếng nói êm ái như thế, bà ấy có vẻ như không chỉ rất tinh tế mà còn là một quý bà hoàn hảo nữa. Rất có khả năng bà ấy sẽ cười thông cảm khi nghe điều Maria đã nói về mình và sẽ trấn an Diana bằng cách giải thích cho cô nghe tại sao em gái cô lại viết những điều như thế trong thư.

“Cháu biết là điều này với bà có thể nghe rất buồn cười. Nhưng trong những lá thư, Maria viết rằng chính bà đã dạy cho nó cách nghe những bông hồng nói chuyện.”

Trái ngược với những điều mình đã nghĩ, Diana thấy Zeynep Hanim trông chẳng có vẻ gì ngạc nhiên cả.

Diana muốn nghe bà nói rằng “nghe hoa hồng nói chuyện” chẳng là gì ngoài một trò chơi mà bà đã chơi cùng Maria cả. Hay những thứ mà Maria đã nói trong thư chỉ là những điều được viết từ trí tưởng tượng phong phú của nó mà thôi. Đó là kiểu giải thích mà Diana muốn nghe vì cô cảm thấy khó mà ngồi nói chuyện một cách thoải mái với người sẽ không hề phản đối khi nghe thấy người ta bảo mình có thể dạy người khác cách nghe những bông hồng được.

“Vậy đó là điều Maria đã viết,” cuối cùng Zeynep Hanim cũng hỏi. “Thật khó tin, đúng không?”

Diana không biết phải trả lời thế nào. Cô đã có sẵn câu trả lời là “vâng, hoàn toàn khó tin”, nhưng rồi cuối cùng cô lại thay đổi quyết định, thay vào đó cô hỏi lại Zeynep Hanim:

“Chẳng phải thực tế cũng là một điều khó tin hay sao?” Diana nói nhẹ nhàng. “Hãy lấy Trái Đất làm ví dụ. Dưới chân chúng ta nó có vẻ đứng yên, nhưng thực ra nó lại đang chuyển động nhanh hơn cả một chiếc máy bay nhanh nhất.”

Zeynep Hanim không nhận xét gì. Nhận thấy bà không nói gì, Diana cuối cùng cũng phải hỏi bà:

“Có phải chính bà đã dạy Maria cách lắng nghe hoa hồng nói không?”

Zeynep Hanim nhấp một ngụm trà.

“Diana này, cháu sẽ là khách đặc biệt của ta cho tới khi Maria tới đây. Ở đây chúng ta phục vụ cả những vị khách không thể nghe được hoa hồng. Ta chắc là tất cả nhân viên ở đây sẽ rất lấy làm vinh dự khi được phục vụ chị sinh đôi của Maria.”

Diana băn khoăn không biết có phải Zeynep Hanim đang cố bảo vệ Maria hay không. Hay có thể là Diana đã phải đối mặt với một người chỉ thích thú những điều bí ẩn mà thôi. Hay có một lý do nào hoàn toàn khác sau cách cư xử của Zeynep Hanim?

“Cám ơn bà, nhưng cháu không thể nhận được. Tuy vậy cháu cũng muốn được ở đây cho tới khi Maria đến nếu bà có một phòng có thể cho cháu thuê.”

“Ta rất tiếc Diana ạ. Ngôi nhà này người ta đã đặt kín các phòng rồi. Cách duy nhất ta có thể giúp cháu là cháu đồng ý là khách riêng của ta.”

Zeynep Hani ra hiệu cho người phục vụ tới gần rồi nói gì đó với anh bằng tiếng Thổ Nhĩ Kỳ. Xong, bà quay sang Diana bảo:

“Cháu gái, cháu có vẻ mệt rồi. Nếu cháu muốn sẽ có người đưa cháu lên phòng mình luôn. Nếu cháu muốn bất cứ thứ gì thì chỉ cần gọi nhân viên lễ tân. Chúng ta sẽ gặp lại nhau khi Maria tới đây.”

Mặc dù Zeynep Hanim rất tử tế, nhưng Diana vẫn cảm thấy bà ấy có vẻ thất vọng vì không phải Maria mà là cô đang ngồi trước mặt mình. Trong một thoáng, cô nghĩ đến việc rời đi sau khi nói:

“Cảm ơn bà. Nhưng cháu không muốn dùng phòng của bà hay lòng mến khách của bà chỉ vì Maria.”

Nhưng rồi thay vì thế, cô lại gật đầu chấp thuận đề nghị của Zeynep Hanim.

27. Chương 27

Sau một đêm ngủ ngon không bị làm phiền, Diana xuống dùng bữa sáng từ sớm. Lúc cô bước vào phòng ăn sáng thì đã thấy Zeynep Hanim đang ngồi một mình ở bàn gần cửa ra vào.

Diana hít một hơi thật sâu để chuẩn bị cho điều cô sắp làm. Cô sẽ không làm điều này bởi vì cô tin vào những tưởng tượng của Maria, hay bởi cô muốn làm Zeynep Hanim hài lòng. Cô chỉ muốn hiểu rõ hơn sao Maria lại trở thành như thế mà thôi.

“Xin lỗi, cháu hy vọng là không làm phiền bà.” Diana lên tiếng.

“Không đâu cháu gái. Ta cũng đang chuẩn bị đi.”

Diana hít thật sâu một hơi nữa, rồi với điệu bộ quả quyết, cô nói: “Cháu mong bà có thể dạy cháu điều bà đã dạy cho Maria.”

Zeynep Hanim im lặng nhìn Diana. Cứ như thể ánh nhìn đó đang xuyên thấu vào tận sâu trong não Diana để đọc những suy nghĩ và cảm giác của cô vậy, rồi sau đó lại để cô đơn độc một mình.

“Sao cháu không ngồi xuống, Diana?”

“Như thế có nghĩa là bà đồng ý rồi ạ?”

“Đồng ý gì cơ?”

“Bà ấy hành động như thể không hiểu mình vừa nói gì vậy,” Diana nghĩ thầm. “Có lẽ bà ấy muốn trông có vẻ huyền bí hơn nữa.” Diana sẽ phải tự đấu với mình trong trò chơi của chính cô.

“Cháu muốn bà dạy cháu cách nghe những bông hồng nói, như bà đã dạy cho Maria ạ.”

“Sao cháu lại muốn ta làm thế?”

“Vâng, thì chắc nó phải là một điều gì đó thật khác thường mới ảnh hưởng nhiều tới Maria như vậy.”

Về mặt dịu dàng như lúc nào cũng có thể cười của Zeynep Hanim đột nhiên biến mất.

“Vậy cháu nghĩ nó xứng đáng với điều mà ta sẽ yêu cầu được đáp lại sao?”

“Đó là điều gì ạ?”

“Ta muốn cháu tự giết mình.”

Diana không chắc điều này chỉ là đùa thôi hay lại là một câu đố khác. Vậy nên cô không nói gì, chỉ cười. Cô đã mong Zeynep Hanim sẽ cùng cười với mình nhưng bà ấy không hề cười.

“Thế bà đã đòi hỏi Maria điều như vậy sao?”

“Ta không cần làm thế. Maria không có cái tôi nghi ngờ rằng hoa hồng có thể nói hay được người ta nghe thấy. Mà đó là cháu, Diana ạ, cháu có cái tôi như thế không? Cháu có tin rằng mình có thể nghe hoa hồng không hay cháu nghi ngờ điều đó?”

“Dạ, thưa bà! Khi Maria tới đây, nó chỉ là một đứa trẻ. Hồi bằng tuổi nó, cháu tin vào những thứ thậm chí còn khó tin hơn là nói chuyện với những bông hồng.”

“Như là?”

“Như là, như là... Cháu tin rằng cháu có thể bơi vòng quanh thế giới chẳng hạn. Cháu tin là mình có thể bay hay nói chuyện với những thiên thần... Mẹ cháu đã từng kể cho cháu nghe chuyện cha cháu ở cùng Chúa. Vậy nên cháu đã tự hứa với mình là sẽ bay vòng quanh thế giới để tìm ra nơi Chúa và cha đang ở. Nếu cháu không thể tìm thấy cha mình bất cứ đâu trên biển, cháu sẽ dùng đôi cánh lớn nhất để bay đi tìm ông ấy trên trời. Rồi nếu cháu vẫn không thể tìm ra ông ấy, cháu sẽ bảo một thiên thần đưa cháu tới chỗ ông. Tại sao ư? Vì cháu là một đứa trẻ! Bà có biết sự thật về cha cháu không? Ông ấy ở đâu khi cháu mơ mộng làm được tất cả những điều kia?”

Diana ngừng lại, sắp sửa khóc.

“Mà thôi, đừng bận tâm. Nó chẳng còn quan trọng nữa.”

“Rồi chuyện gì xảy ra, Diana?”

“Ý bà là sao?”

“Cháu từ bỏ việc tìm kiếm cha mình hay vẫn tiếp tục mơ về việc sẽ tìm ông ấy? Ai nói với cháu rằng không có cách nào có thể tìm ra ông ấy?”

Diana nghe xong liền đứng dậy.

“Cháu xin lỗi, đây là lỗi của cháu. Đây đúng là sai lầm của cháu. Cháu sẽ không làm phiền bà thêm nữa.”

“Đúng như ta đã nghĩ”, Zeynep Hanim nói. “Diana không sẵn sàng chết, vậy nên cháu sẽ không bao giờ có thể nghe được những bông hồng.”

Quay lưng lại với Zeynep Hanim, Diana đi thẳng ra cửa. Nhưng cô vẫn nghe thấy câu hỏi phía sau mình:

“Cháu nghĩ ai là người hiểu được giá trị của cuộc sống nhất hả Diana?”

Diana dừng chân, chờ đợi mà không quay đầu lại.

“Đó là những người đã từng cận kề cái chết”, Zenep Hanim nói.

Diana quay trở lại bàn:

“Xin bà, hãy nói cho cháu biết bà muốn gì từ cháu?”

“Chỉ một thứ mà thôi. Hãy giết chết cái tôi bên trong con người cháu, cái tôi không tin rằng cháu có thể nghe được hoa hồng. Ném trải vị của cái chết ấy sẽ giúp cháu có được một cuộc sống mà ở đó, cháu nghe được những bông hoa. Ta chỉ yêu cầu cháu làm điều này vì cháu muốn ta dạy cho cháu nghe những bông hồng mà thôi.”

“Vậy thì, hãy để cháu thành thực với bà. Nếu chuyện này, như người ta gọi là “nghe hoa hồng” là điều mà cháu nghĩ tới và nếu bà đang nói rằng có người có thể nghe chúng bằng tai thì cháu không tin điều đó là có thể đâu. Và dù có bất cứ điều gì đối lập với nó cũng không khơi dậy chút tò mò nào dù là nhỏ nhất trong cháu. Nhưng mà, cho dù là thế mà bà vẫn đồng ý dạy cháu, thì xin bà hãy làm.”

“Nhưng có một vài điều kiện,” Zeynep Hanim nói.

“Điều kiện gì ạ?”

“Rất đơn giản. Cháu sẽ làm y như những gì ta bảo cháu. Cháu có quyền từ bỏ bài học bất cứ lúc nào, nhưng một khi đã tiếp tục học thì cháu sẽ phải làm đúng như lời ta nói. Những bài giảng sẽ được diễn ra vào những thời gian nhất định trong khu vườn sau ngôi nhà. Cháu sẽ không được muộn dù chỉ một giây. Thà không đến còn hơn là đến muộn. Trong vườn thì lời nói của người trồng vườn, lời nói của ta là luật. Tất cả sẽ có bốn bài học. Trong khoảng thời gian được coi là khoảng thời gian thực tập về nghệ thuật nghe hoa hồng đó, cháu sẽ không được phép ra khỏi nhà khách mà không có người đi theo. Ta có thêm một điều kiện nữa là: Một bản lý lịch để trống.”

“Một bản lý lịch để trống sao?”

“Thực tế thì lý lịch của cháu là một cô gái được sinh tại một thời điểm nhất định, tại một nơi nhất định trong một môi trường xã hội nhất định. Nếu cháu được sinh ở Rio de Janeiro vài thế kỷ sau hay được nuôi nấng bởi người Da Đỏ vài thế kỷ trước hay lớn lên trên một hòn đảo ở Nam Thái Bình Dương vào thời nay thì việc trải nghiệm cuộc sống của cháu sẽ hoàn toàn khác. Có lẽ, cũng không chắc lắm là cháu sẽ có nhận thức và hiểu biết hoàn toàn khác nhau về cuộc sống. Có thể sẽ đối lập với những gì cháu đang có.”

“Lý lịch chỉ là tương đối. Nhưng chúng ta nghe hoa hồng với một phần thân thể chúng ta, nó không phụ thuộc vào thời gian, địa điểm hay môi trường xã hội mà chúng ta sống. Đó là lý do tại sao cháu phải xóa sạch các phần trong lý lịch của mình - về giáo dục, về những kinh nghiệm và đặc biệt là mục người giới thiệu. Nếu những thứ đó có tác dụng gì trong một vườn hồng thì các nhà sinh học sẽ là những người đầu tiên có thể nghe được những bông hồng. Những điều cháu đã học được từ trước tới giờ chỉ là hành trang cho cháu tới đây mà thôi, và nó cũng là hành trang rất nặng nề.”

Đột nhiên, Diana nhìn Zeynep Hanim như thể mình đã nhớ ra điều gì đó.

“Và nước sẽ không mang cháu đi nếu cháu có những hành lý đó, đúng không?”

“Rất đúng. Cháu nghe điều đó ở đâu thế?”

“Cháu đọc từ một trong những lá thư của Maria. Trong giấc mơ của con bé, mẹ cháu đã nói một điều gần giống như thế với nó. Nhưng rồi Maria bảo rằng rất nhiều điều nó thấy trong mơ đã thành hiện thực.”

“Điều đó cũng tự nhiên thôi mà. Giấc mơ là sự phản ánh hiện thực.”

Không muốn nói thêm về những giấc mơ của Maria, Diana liền bảo:

“Chúng ta đang nói về những điều kiện... Giả sử cháu đồng ý thực hiện chúng, cháu sẽ nhận được thứ gì nhỉ?”

“Điều cháu nhận được sẽ là những mong muốn của mình được thực hiện khi ở trong vườn. Không quan trọng việc cháu làm gì trong vườn mà là tại sao cháu làm thế. Nếu ý định học nghe những bông hồng của cháu chỉ đơn giản là để làm cháu khác biệt với người khác thì ta e là cháu sẽ chỉ thu được những điều vô nghĩa mà thôi. Còn nếu ý định của cháu chỉ là lắng nghe những bông hoa, thì cháu sẽ nghe thấy chúng. Hay cũng giống như Maria, nếu cháu vào vườn để nghe tiếng của mẹ cháu qua những bông hồng thì cháu sẽ nghe thấy giọng bà ấy. Nếu, khác với những điều đó, thứ cháu muốn lại là trải nghiệm một điều gì đó mới mẻ để giải trí thì nó cũng sẽ hợp với cái giá cháu phải trả.”

Mọi thứ có vẻ như đùa vậy. Người phụ nữ lớn tuổi này mới cách đây không lâu là một người thật dịu dàng, tự nhiên giờ bỗng dưng biến thành một người hoàn toàn cứng rắn, người không tha thứ cho bất cứ một sai phạm nào, cũng giống như viên tướng chỉ huy trong quân đội đưa ra những mệnh lệnh khắt khe cho lính của mình, như thể bài học mà bà chuẩn bị giảng là một thứ gì nghiêm túc lắm chứ không phải chỉ là nghe hoa, nghe chim, nghe ong... mà thôi.

“Cháu có vài điều băn khoăn,” Diana đáp lời. “Dù người ta có tin hay không thì ý tưởng nghe những bông hồng có vẻ rất lạ thường. Nhưng theo như những điều kiện bà đã kể và phương pháp của bà, thì... Đứng, đứng hiểu sai ý cháu, nhưng thực sự là hơi cứng nhắc và tù túng.”

“Mây, mưa rồi nước, tất cả những thứ này đều lạ thường. Nhưng để thỏa mãn cơn khát thì rót cục chúng ta cũng phải uống một cốc nước tù túng như thế.”

Diana giữ im lặng một lát trước khi hỏi:

“Bà nói chỉ có bốn bài học thôi phải không ạ?”

“Đúng thế. Chỉ bốn.”

“Vậy thì được ạ.”

Zeynep Hanim đứng dậy:

“Bài học đầu tiên của chúng ta sẽ bắt đầu vào ngày mai lúc 6h:11 sáng. Chủ đề sẽ là Toán học trong việc nghe hoa hồng. Cháu không cần phải mang sách vở gì cả. Không cần sách đại số hay hình học hay bất cứ thứ gì tương tự. Chỉ cần tới bên những chiếc ghế trên lối đi vào vườn đúng giờ, thế là đủ.”

“6h:11 sáng sao?”

“Chính xác.”

Dù Diana chẳng thấy hấp dẫn gì với ý tưởng dậy vào cái giờ sớm như thế, nhưng cô vẫn gật đầu đồng ý.

“Tốt. Giờ thì hãy chỉnh đồng hồ của chúng ta cho khớp nhau,” Zeynep Hanim bảo. “À, tí nữa thì ta quên mất. Nếu cháu có thể nghe được những bông hồng sau khi hoàn thành các bài học thì có một phần thưởng chờ cháu đấy.”

“Bà thật sự thấy cháu có khả năng làm được điều đó sao? Vậy thì chắc bà phải tin cháu nhiều lắm.”

“Khi cháu còn tin vào bản thân mình thì ta còn tin vào cháu.”

“Vậy phần thưởng là gì thế ạ?”

“Một phần thưởng đã trải qua hàng thế kỷ.”

“Vậy nếu cháu không thành công thì sao?” Diana cười ranh mãnh. “Cháu có bị phạt vì đã học kém không?”

“Đó là sự im lặng của những bông hồng” Zeynep Hanim trả lời. “Không được nghe những bông hồng đủ là hình phạt cho những người thất bại trong việc muốn nghe chúng.”

28. Chương 28

Diana ngồi xuống một chiếc ghế đầu. Vẫn còn năm phút nữa mới đến giờ học như bà Zeynep Hanim đã định. Hàng rào gỗ bao quanh vườn quá cao khiến Diana không thể thấy được phía bên trong, trong khi đối lập với nó là cái cổng vườn rất thấp.

Mắt cô nhìn chăm chăm vào kim chỉ phút trên mặt đồng hồ đeo tay, đầu óc thì mãi nghĩ xem toán học về nghe hoa hồng có nghĩa là gì. Dù có tưởng tượng xa cách mấy cô cũng không thể nghĩ được nội dung của bài học toán kỳ lạ này là gì.

Đúng lúc kim đồng hồ chạm tới vạch 6h11 phút cô nghe tiếng của Zeynep Hanim:

“Có những thứ cháu không thể dùng trí tuệ để nắm bắt được đâu.”

Diana mỉm cười để che giấu cảm giác ngạc nhiên của mình. Dù rằng có vẻ như bà ấy có thể đọc được những suy nghĩ của cô, nhưng cô vẫn không nghĩ bà ấy có thể làm được. Người ta còn biết nghĩ đến điều gì khác ngoài cái bài học mà họ đang phải ngồi chờ đến giờ vào cái giờ giấc dở hơi thế này rồi còn phải đếm số phút để được dạy cách nghe hoa hồng cơ chứ?

“Nếu nó là điều mà trí tuệ của cháu không thể nắm bắt được, vậy bà có thể nói cho cháu biết nghe hoa hồng là sao được không?”

“Cháu đã bao giờ ăn một quả ôliu chưa?”

“Tất nhiên là rồi. Nhưng sao ạ?”

“À, ta chỉ không biết liệu cháu có thể giải thích cho ta thế nào là vị của một quả ôliu thôi... Chúng ta thỏa thuận thế này nhé. Nếu cháu có thể miêu tả được cho ta biết một quả ôliu có hương vị thế nào thì ta cũng sẽ miêu tả cho cháu biết thế nào là nghe hoa hồng.”

“Được ạ. Một quả ôliu... nó... nó mặn... à... nó giống như... dầu... vị của nó như... à... nó có vị rất đậm đà... giống như...”

Zeynep Hanim nhăn mũi lại.

“Ô, ta đã thấy vị dầu, đậm đà, mặn mặn trong miệng rồi. Thật may là ta đã từng ăn ôliu chứ nếu không nghe cháu miêu tả xong ta sẽ không bao giờ thêm ăn ôliu đâu.”

“Được rồi, được rồi. Bà đã thắng.”

“Vâng, hãy bỏ qua việc ném oliu và nghe hoa hồng nhé. Trước khi vào vườn hồng chúng ta hãy nói về bài học toán được chứ?”

“Vâng, mời bà. Cháu đang nghe đây.”

“Toán học về nghe hoa hồng là một bài học mà chắc chắn phải được tất cả mọi người học, bất kể là họ có tin vào nghệ thuật nghe hoa hồng hay không. Đơn giản là vì phương trình cháu học được trong bài học này có thể áp dụng cho bất cứ câu hỏi có rất nhiều câu trả lời thỏa đáng nào, nhưng lại không thể trả lời bằng các giác quan của chúng ta. Ví dụ như câu hỏi: Chuyện gì xảy ra sau khi chết, chẳng hạn vậy.”

“Nào, trước khi đi tìm câu trả lời cho một câu hỏi như thế, chúng ta sẽ suy nghĩ về phương trình này nhé: Một chia cho vô cùng ($1/\infty$). Chúng ta có một phút để giải phương trình đó. Nhưng trước tiên, hãy nói cho ta biết là cháu có nghe thấy bài hát những bông hồng đang hát không?”

“Bà biết rõ là cháu không nghe thấy thứ nào như thế mà.”

“Bài hát nào chúng đang hát hả Diana?”

“Cháu nói với bà rồi, cháu không nghe thấy gì cả.”

“Thôi nào, hãy đoán thử xem. Có thể cháu sẽ đoán đúng thì sao.”

Nhận thấy Zeynep Hanim sẽ không buông tha mình, Diana bèn nói bừa:

“Được rồi. Chúng đang hát bài Cơn mưa màu tím.”

“Cháu có nghĩ là mình đoán đúng không?”

“Tất nhiên là không rồi.”

“Ta sẽ cho cháu thêm một cơ hội nữa. Hãy đoán thử xem nào.”

“Được ạ. Đó là bài Bình minh lên của Cat Stevens.”

“Cháu có nghĩ lần này mình đúng không?”

“Tất nhiên là không ạ. Cháu có thể hỏi bà định làm gì không ạ?”

“Được rồi. Giờ chúng ta thử kiểm tra kiến thức số học của cháu nhé. Hãy cho ta biết có bao nhiêu khả năng cháu đoán đúng được bài hát?”

“Gần như là không.”

“Chính xác. Chia số bài hát được hát cho số đáp án có thể sẽ cho chúng ta biết khả năng đoán chính xác của bài hát đó. Số lượng bài hát được hát là 1. Nếu cháu nghĩ về những bài hát được viết khắp thế giới trong hàng nghìn năm bằng hàng trăm thứ tiếng, bởi hàng triệu nhạc sỹ thì số khả năng có thể được tính đến hàng tỉ tỉ. Rồi nếu chúng ta cộng thêm vào đó số bài hát chưa được viết nhưng những bông hồng đã biết rồi thì chúng ta có thể nói rằng số câu trả lời có thể dùng là vô cùng. Trong trường hợp đó thì khả

năng có được câu trả lời đúng sẽ bằng 1 chia cho vô cùng. Đó là phương trình chúng ta phải biết trước khi có thể nghe thấy những bông hồng. Vậy 1 chia vô cùng bằng bao nhiêu?”

“Nếu cháu còn nhớ thì nó bằng 0.”

“Đúng vậy. Nhưng nếu nó là một số không bình thường thì điều đó có nghĩa là cháu không có bất kỳ cơ hội nào đoán đúng được bài hát hoa hồng đang hát. Vậy thì 1 chia cho vô cùng sẽ bằng một số 0 đặc biệt.”

“Một số 0 đặc biệt sao?”

“Ta chắc rằng kiến thức về toán học của cháu tốt hơn ta, Diana ạ. Nhưng ta vẫn muốn nói một chút về giá trị toán học của phép toán đó cho cháu nghe.”

“Hãy lấy bất cứ phương trình nào có 1 chia cho một số nào đó... Nếu phương trình đó có mẫu số với càng nhiều chữ số thì số lượng số 0 trong kết quả cũng sẽ càng nhiều. Nếu chúng ta chia 1 cho vô cùng, thì kết quả sẽ có vô cùng chữ số 0 trước chữ số 1. Vậy chúng ta sẽ có kết quả là 0,000... cho tới vô cùng. Nhưng nếu chúng ta để ý thì sẽ luôn thấy có một số 1 đứng ở tận cuối kết quả đó. Nó là số 0, nhưng là một số 0 đặc biệt, nó kết thúc với một số 1, ngay cả khi nó được che đi bởi sự vô cùng.”

“Điều này rất quan trọng. Trong khi phương trình cho chúng ta biết khả năng đoán biết chính xác bài hát thì nó cũng gợi cho chúng ta rằng đi tới câu trả lời chính xác không phải là không thể, vì luôn có số 1 đứng ở cuối.”

“Khi ta hỏi cháu bài hát nào những bông hồng đang hát, cháu trả lời theo cách dễ nhất là cháu không biết. Tại sao vậy? Tại vì cháu biết rõ rằng cháu không thể biết được. Bằng cách đoán, cháu có thể thấy rằng thật vô ích khi cố trả lời một câu hỏi mà có vô số câu trả lời có thể và không thể trả lời bằng năm giác quan.”

“Vậy bài hát thực sự không thể chỉ dùng cách suy đoán của đầu óc mà tìm ra được, mà chỉ có cách là tận mắt, tận tai chứng kiến nó. Trước tiên, chúng ta phải hiểu rằng chúng ta nghe hoa hồng không phải bằng tai mà là bằng trái tim.”

“Khi mới sinh ra, trái tim của tất cả mọi người đều có khả năng này. Nhưng qua thời gian nó bị thu hẹp dần. Ai muốn chứng kiến hoa hồng hát trước tiên phải lấy lại được khả năng đã bị mất trong quá trình chúng ta được dạy dỗ để lớn lên. Và để lấy lại được khả năng này thì bắt buộc phải duy trì mối quan tâm không ngừng tới hoa hồng và chăm sóc chúng bằng tình yêu dành cho chúng.”

“Có thể chúng ta không thể nghe được hoa hồng vào bài học đầu tiên trong vườn. Nhưng chúng ta không bao giờ được đánh mất hy vọng. Điều đầu tiên, cũng là trước nhất, đó là việc thiếu đi tính chắc chắn cùng với những suy nghĩ hoặc cảm giác tiêu cực sẽ là kẻ thù trong khu vườn.”

“Hãy tưởng tượng một ngọn núi... Đứng trên đỉnh núi mà nhìn thì sẽ thấy cảnh vật thật tuyệt vời. Cháu muốn lên tới đó nhưng lại thấy có vẻ như nó ở xa quá và cháu mất hy vọng vào việc có thể lên tới được đỉnh núi. Cháu từ bỏ và nói rằng: “Mình sẽ không bao giờ có thể leo tới đó được.”

“Sự thật là, bước chân của những người đã lên tới đỉnh núi chẳng lớn gì hơn bước chân của cháu cả. Nhưng họ cứ đi, cứ tiếp tục đặt những bước chân nhỏ ấy, hết bước này đến bước khác. Không phải là phép màu gì làm cho những điều không thể thành có thể mà nó chỉ là sự kiên trì. Đó là cách nước đã xói mòn đá, và cũng là cách con người của thế kỷ XXI nghe hoa hồng hát.”

“Nếu chúng ta cũng tin rằng chúng ta có thể nghe tiếng hoa hồng và nếu chúng ta kiên trì, chẳng sớm thì muộn chúng ta cũng sẽ nghe được. Điều đó khả thi vì luôn có một số 1 được giấu ở cuối một dãy chữ số 0. Và nếu chúng ta đi theo lối đi của số 0 ấy cho đến vô cùng thì chắc chắn chúng ta sẽ tới được số 1 đó.”

“Vậy sẽ thế nào nếu hoa hồng không nói gì cả? Hoặc chúng cũng chẳng hát bài hát nào? Để cháu nói cho cô nghe về khả năng đó nhé. Nếu số bài hát hoa hồng hát là 0, phương trình sẽ là 0 chia vô cùng và kết quả cũng sẽ bằng 0. Lúc này sẽ không có một số 0 đặc biệt nữa mà chỉ đơn giản là một số 0 to đùng. Thế có nghĩa là không có bài hát và không có khả năng nghe hoa hồng hát.”

“Đúng,” Zeynep Hanim trả lời. “Có hai cách. Một là bắt đầu và kết thúc ở đây ngay bây giờ, cách khác là cứ đi theo cho đến vô cùng. Để trả lời câu hỏi “Hoa hồng có hát không?” hay “Ta có thể nghe hoa hồng không?” thì chúng ta sẽ phải chọn một trong hai cách đó. Những câu hỏi này chỉ có hai câu trả lời có thể

là “Có” hoặc “Không”. Không có câu trả lời thứ ba cho chúng. Với những người nói “Có”, thì kết quả cho phương trình kia là một số 0 đặc biệt. Ngược lại với những người nói “Không” thì như cháu vừa nói, đó sẽ là một số 0 to đùng. Đó là lý do tại sao không có cơ hội nào cho những người nói “Không” với việc nghe hoa hồng hát. Vì đó không phải là điều họ định làm. Với họ nghe những thanh âm mà tai mình có thể nhận biết được là đủ rồi. Bất cứ âm thanh nào ngoài những âm thanh đó sẽ không khiến họ bận tâm.

“Nhưng ai là người quyết định câu trả lời nào là đúng chứ?”

“Không quan trọng là câu trả lời nào mới đúng, Diana ạ. Điều quan trọng là cháu tin vào cái gì. Hãy hỏi bản thân mình, ví dụ như ‘Ta tin vào cái nào?’ Đơn giản, nếu câu trả lời là “Ta không thể nghe được hoa hồng” thì cũng tốt thôi. Không ai có thể trách cháu về điều đó được. Phải có những người không tin để có những người tin chứ. Ngày có vì có đêm, còn đêm có bởi vì có ngày. Thay vì hỏi “Cái nào đẹp hơn, ngày hay là đêm?”, hãy hỏi bản thân cháu xem cháu đang sống ở thời điểm nào. Hãy hỏi bản thân xem “Mình có tin là mình có thể nghe được hoa hồng không?”

“Cháu bắt buộc phải hỏi bản thân mình câu này vì nếu cháu chắc chắn câu trả lời là “không” thì cháu không cần phải vào trong vườn nữa. Thế là cháu sẽ không phải đối mặt với những khó khăn khi vào đó, không cảm thấy thất vọng hay thấy mình thất bại nữa. Và thế cũng có nghĩa là cháu sẽ không phải lắng nghe ta. Cháu sẽ không phải dùng cả ngày, cả tháng, có thể cả năm chờ đợi một bông hồng với hy vọng nó sẽ nói chuyện với mình. Mọi thứ sẽ đơn giản hơn nhiều, dễ chịu hơn nhiều. Ví dụ như thay vì phải dậy sớm để tới khu vườn, cháu có thể ngủ trên giường đến lúc nào tùy thích. Cháu nghĩ thế nào? Như thế chẳng phải sẽ thích hơn sao?”

Zeynep Hanım dừng lại vài giây trước khi nói thêm:

“Thực ra điều đó phụ thuộc vào việc cháu có tin rằng mình có thể nghe được những bông hồng hay không. Hãy tưởng tượng nhé, với những người tin rằng có thể nghe thấy tiếng của hoa hồng thì điều gì sẽ thú vị hơn: Ngủ hay thức với hy vọng được nghe chúng hát?”

“Vậy còn cháu, Diana? Cháu có phải một trong số những người cho rằng ‘Có, tôi có thể nghe hoa hồng’ không?”

Zeynep Hanım chờ câu trả lời của Diana nhưng không thấy.

“Ta biết. Câu trả lời của cháu chính là lý do mà cháu đến đây.”

“Nhưng cháu đã trả lời đâu?”

“Ta đã nghe thấy câu trả lời mà ta cần nghe. Đôi khi im lặng còn đáng thuyết phục hơn cả trăm lời hứa ăy chứ.”

Diana vẫn im lặng.

“Tuy thế, việc tin rằng hoa hồng có thể hát vẫn chưa đủ để biết được bài hát chúng hát là gì. Chỉ có hai cách biết được bài hát thực sự là gì, đó là: Hoặc tự mình nghe nó hát, hoặc nghe người khác kể lại.”

“Nhưng tự mình nghe thì tốt hơn nhiều. Hoa hồng có tiếng hát tuyệt vời. Chúng giúp cháu thoát khỏi cái vỏ bọc bản thân mình, đưa cháu tới thế giới của chúng rồi trả cháu lại với hương hoa hồng thấm đẫm cơ thể cháu. Mùi hương đó sẽ không còn là hương của hoa hồng nữa, mà là hương thơm từ bên trong con người cháu, vì cuối cùng cháu cũng đã nhận ra thế nào là có trách nhiệm với bông hồng của mình.”

“Chờ chút ạ.” Diana bảo. “Đó đúng là câu Maria đã viết trong lá thư từ biệt cha. Nó nói rằng nó phải ra đi vì cuối cùng nó cũng đã hiểu ra thế nào là có trách nhiệm với một bông hồng. Chắc nó đã nghĩ tới việc đến gặp bà khi viết lá thư đó. Đó là lý do tại sao nó đã rời nhà đi.”

Diana chìm vào suy nghĩ một lát rồi bảo:

“Trong những lá thư của mình, Maria đã miêu tả bà là “một người biết chuyện”. Cháu có điều muốn biết, bà Zeynep Hanım. Nếu có gì đó vượt ra ngoài phạm vi của năm giác quan nhưng không có liên quan gì tới những bông hồng...”

“Đó là về mẹ cháu, phải không?”

“Sao bà biết?”

“Maria cũng muốn biết điều giống như cháu. Hồi ở đây, nó cầu nguyện Chúa hãy cho nó biết tin về mẹ mình. Kể cả khi không ai biết thì Chúa vẫn biết chuyện gì đã xảy ra với mẹ cháu. Hãy hỏi và Ngài sẽ trả lời. Ngay cả khi cháu không nghe được Chúa thì Ngài cũng vẫn nghe thấy cháu.”

Diana nhìn có vẻ không tin lắm.

“Chúa không bỏ chúng ta đi mà không trả lời đâu, Diana ạ. Đặc biệt lại là với những người chân thành và toàn tâm, toàn ý, chờ đợi tin tức của mẹ mình. Sự cao cả của Chúa sẽ không cho phép những người mà Ngài đã sáng tạo ra bất vô âm tín về bản thân mình hay về cả bản thân Chúa. Vài người tin rằng Chúa quá vĩ đại, quá cao quý để có thể quan tâm tới những việc thường ngày như thế. Nhưng ngược lại, vì Ngài cao cả như thế nên ngài quan tâm tới tất cả những chuyện của chúng ta dù là nhỏ nhất.”

Mắt bà Zeynep Hanim sáng bừng:

“Ngài quan tâm tới chúng ta, Diana ạ. Và theo cách tốt nhất, Ngài quan tâm tới Diana, tới Maria, tới Zeynep. Ngài quan tâm tới chúng ta, một cách cá nhân và riêng tư. Ngài luôn ở cùng chúng ta, nhưng để nhận ra điều này, chúng ta cũng phải ở cùng Ngài. Maria cảm thấy Chúa luôn quan tâm tới nó, đó là lý do tại sao nó hỏi Chúa về mẹ mình.”

“Cháu cũng đã hỏi mà.” Diana bảo. “Cháu đã cầu nguyện Chúa rất nhiều lần để biết tin tức của mẹ cháu. Cháu cầu xin ông ấy. Nhưng không bao giờ cháu nhận được câu trả lời. Cháu xin lỗi, nhưng Chúa đã bỏ chúng ta đi mà không trả lời.”

“Không. Ngài không làm thế. Nhưng có lẽ Ngài gửi câu trả lời của mình theo những cách không ngờ tới nhất. Đôi khi có thể là qua những giấc mơ, đôi khi là qua một bông hồng, có thể qua một người mẹ, thậm chí còn có thể qua một kẻ ăn xin.”

“Một kẻ ăn xin ư?”

“Ta nói sai gì à, cháu gái?”

Diana không biết phải nói sao. Cô muốn tin rằng điều Zeynep Hanim vừa nói chỉ là trùng hợp ngẫu nhiên mà thôi. Cổ giấu vẻ ngạc nhiên và ra hiệu cho Zeynep Hanim tiếp tục.

“Giống như cháu, Maria cũng không biết tin tức gì của mẹ. Nhưng chắc chắn nó sẽ biết. Và đó sẽ không phải thông tin rằng nó đã mất mẹ mà là thông tin rằng nó không bao giờ mất bà ấy.”

“Vậy chuyện đó xảy ra như thế nào?” Giọng Diana như vỡ òa.

“Nếu Chúa đầy ơn phúc như thế thì bất cứ điều gì cũng có thể xảy ra. Nếu Chúa muốn, Ngài sẽ gửi cho Maria tin tức về mẹ. Sáu mươi bảy năm về trước một người đàn ông và một người đàn bà yêu nhau. Họ kết hôn, rồi hai năm sau một cô con gái ra đời. Mặc dù bác sỹ nói đứa trẻ vừa chào đời này không thể sống được, nhưng đứa trẻ ấy đã sống sót và lớn lên...Rất nhiều năm sau, khi đã thành một phụ nữ trưởng thành, trong một chuyến đi ra nước ngoài của mình, cô gặp một ông già làm vườn. Người làm vườn này nói với cô rằng ông có thể dạy cô cách nghe hoa hồng. Cô tin lời ông và hai mươi năm tiếp theo cô đã cống hiến bản thân mình cho nghệ thuật nghe hoa hồng. Trong khoảng thời gian đó, cô đã trải qua rất nhiều khó khăn. Vì “sự điên rồ” này mà cô đã phải chịu đơn độc. Chồng cô đã bỏ cô, còn người ta thì hắt hủi cô. Cô không còn cách nào khác ngoài việc đi xa khỏi thành phố của mình và đến Istanbul. Tại đây, cô mua một ngôi nhà có vườn và dành cả đời với những bông hồng. Qua thời gian, những hạt giống người trồng vườn già gieo trong lòng cô đã đâm chồi nảy lộc để rồi cuối cùng cô cũng đã có thể nghe được tiếng của những bông hồng.”

“Cháu có biết tại sao tất cả những sự việc đó và nhiều sự việc khác cứ tiếp tục diễn ra không, Diana? Có lẽ đơn giản là vì Chúa muốn Maria nghe thấy giọng của mẹ mình thông qua một cây hoa hồng. Vì lẽ này mà một Zeynep đã ra đời, một khu vườn đã được tạo ra và một cây hồng đã nở hoa.”

Dù Diana nghĩ rằng Zeynep Hanim đang nói có vẻ chắc chắn như thế vì những điều ấy dựa trên giả thuyết rằng Maria có thể nghe thấy giọng mẹ mình, nhưng những lời của bà theo cách nào đó cũng khiến cô được an ủi phần nào.

“Được rồi,” Zeynep Hanim bảo. “Đó là phần toán học và cũng là phần giới thiệu luôn. Ta đã nói khản cả giọng rồi, chúng ta nghỉ giải lao chút nhé. Chúng ta sẽ gặp lại nhau ở đây trong ba mươi ba phút nữa, được chứ?”

“Được ạ. Nhưng trước tiên cháu muốn hỏi bà một câu: Những bông hồng đang hát bài gì thế ạ?”

“Ta không thể nói cho cháu biết được. Nếu làm thế thì cháu sẽ không còn cố gắng để tự nghe chúng hát nữa.”

29. Chương 29

Lúc quay trở lại ghế, Zeynep Hanim bảo:

“Giờ thì Diana, ta muốn cháu đến đài phun nước đằng kia, gội sạch đầu rồi quay lại đây.”

“Nhưng cháu mới gội đầu sáng nay xong.”

“Ta thấy điều đó rồi, cháu gái ạ. Nhưng giờ hãy đi và gội đầu đi.”

Diana nhún vai rồi bước tới đài phun nước. Nước lạnh như băng mà cô lại không thể không làm ướt áo. Rùng mình trong khí lạnh của buổi sáng sớm, cô mừng là mình đã không tới đây vào mùa đông. Sau khi đã vắt nước khỏi tóc và dùng tay chải đầu, cô quay lại ghế như một học sinh ngoan ngoãn.

“Giờ thì Diana, ta muốn cháu đến đài phun nước đằng kia, gội sạch đầu rồi quay lại đây.”

Trong một thoáng, Diana cảm thấy như mình vừa trải qua một ảo giác quá khứ vậy. Không phải chỉ vì những lời đó được lặp lại y như trước mà còn vì vẻ mặt của bà Zeynep Hanim giống y vẻ mặt ban nãy. Diana ngồi dán xuống ghế một lúc mà không nói lời nào.

Không thể chịu thêm ánh nhìn nghiêm khắc trong mắt của bà Zeynep Hanim, cô bèn quay lại đài phun nước và gội đầu lần nữa. Lúc quay lại ghế, cô sợ rằng có thể bà Zeynep Hanim lại bảo cô làm lại lần nữa. Nhưng rồi cô nghe bà nói:

“Cháu đây rồi. Giờ thì đã xong, chúng ta có thể bắt đầu được rồi. À, ta nói trước kéo quên. Nếu bài học này tốt đẹp, ta sẽ có một điều ngạc nhiên cho cháu trong bài học tiếp theo.”

“Ngạc nhiên như thế nào ạ?”

“Ta chẳng nói đó là một điều ngạc nhiên rồi sao?”

“Cháu hiểu... Mà thôi, thế cháu có được phép đặt câu hỏi khi vào trong vườn không?”

“Tất nhiên là được rồi. Nhưng ta muốn nói cho cháu biết rằng cháu không cần hiểu lý do phía sau mọi việc mà chúng ta làm trong vườn. Đó chỉ để đạt được mục đích của cháu. Nếu cháu không quên những việc đã trải nghiệm ở đây thì sớm hay muộn tất cả những câu hỏi của cháu cũng được trả lời mà thôi.”

“Trong khoảng thời gian ở trong vườn, cháu sẽ vừa là học sinh, vừa là giáo viên. Cháu đã có tất cả các câu trả lời rồi. Như ta đã nói từ trước, tại một thời điểm nào đó cháu đã có khả năng nghe những bông hồng rồi. Ta chỉ ở đây để nhắc cháu nhớ những thứ mà cháu đã quên thôi. Lắng nghe hoa hồng không khó, thậm chí rất dễ. Tất cả những điều cháu phải làm là nhớ lại những điều mình đã quên hoặc quên đi tất cả những điều mình đã được dạy.”

“Nhưng cháu vẫn muốn biết tại sao cháu phải làm ướt tóc!”

“Mỗi câu hỏi trong vườn sẽ như một hạt giống, Diana ạ. Đến thời điểm, nó sẽ mọc rễ, nảy cành rồi ra nụ và cuối cùng là nở hoa. Ta có thể chắc chắn với cháu một điều rằng cháu sẽ không bao giờ quên một sáng sớm lạnh cháu đã phải gội đầu đến hai lần. Một khi ta đã trải qua điều gì đó thì nó sẽ không thể giống như ta chưa từng trải qua được. Và “trải qua nó” sẽ sớm hoặc muộn cho cháu câu trả lời mà cháu đang tìm. Nhưng lúc này, hãy để ta trả lời câu hỏi đó cho cháu... Ta muốn cháu gội đầu bởi vì cái đầu đó thuộc về cháu - Diana.”

“Nhưng cháu là Diana mà!”

“Chẳng phải chúng ta đã thỏa thuận sẽ xóa sạch lý lịch của mình sao?”

“Vâng. Vậy tại sao cháu lại phải gọi đến hai lần?”

“Sau lần gọi đầu tiên, cháu đã thoát khỏi kiểu tóc của Diana. Nhưng tâm trí cháu vẫn lưu giữ hình dạng của mái tóc.”

“Ồ, vậy là bằng cách gọi đầu lần thứ hai, cháu đã thôi không nghĩ theo kiểu của Diana nữa, đúng không ạ?” Cô hỏi với một nụ cười hoài nghi. “Cháu không định đánh giá đâu, nhưng tất cả những điều này nghe có vẻ hình thức quá.”

“Cháu nói đúng. Cháu không thể gọi sạch đầu óc mình bằng nước vòi phun được. Nhưng đó chỉ là một hình ảnh tượng trưng thôi. Ta có thể im lặng lúc này, nhưng nếu cháu không coi thường chuyện đó thì một ngày nào đó ta sẽ nói cho cháu biết. Một hình ảnh đã được ghi lại trong tim cháu. Lúc này nó có thể chưa rõ ràng, nhưng khi thời điểm tới, nó sẽ lộ rõ.”

“Khi nào mới là tới thời điểm ạ?”

“Có thể là ngày mà cuối cùng cháu cũng nhận ra rằng những điều cháu biết có thể chẳng giúp gì được cho cháu. Hoặc cũng có thể đó là khi cháu nhận ra rằng nhận thức cũng giống như một cái thang vậy. Để trèo lên càng cao, cháu không được bước xuống những nấc thang phía dưới.”

30. Chương 30

Thay vì cúi đầu xuống thì Diana lại cứ ngẩng đầu lên, va cả vào lanh tô cửa ra vào. Nhưng ít ra phía bên kia cánh cổng cũng có một khu vườn thực sự.

Một làn sương mỏng màu hồng ngọc trai quện lẫn trong ánh sáng sớm mai, bao phủ lên mọi vật, gợi vẻ huyền bí nơi khu vườn, nhưng những sắc màu cầu vồng của nó vẫn không thể che được. Một lối nhỏ lát gạch hình lục giác làm thành con đường giữa những luống hồng. Cơn gió nhẹ khiến những cành hồng hơi nghiêng nghiêng theo cánh chim sơn ca đang chao liệng trên không trung. Trong thinh không chỉ nghe tiếng chim hót và tiếng róc rách của nước trong bể lát đá cẩm thạch.

Diana ngồi im một lát, mắt nhắm mắt mở hít hà mùi hương trong không khí. Mỗi lần hít thở cô lại có cảm giác mình tới gần hơn một nơi thần tiên nào đó. Nhưng cô quay lại về thực tại khi bà Zeynep Hanim tháo giày và bắt đầu cạo đôi chân trần trên đất.

“Lại đây nào cháu gái” Zeynep Hanim bảo. “Cháu cũng làm thế đi.”

Cũng vẫn điệu bộ như lúc đi tới đài phun nước, Diana tháo giày và làm như bà bảo.

“Cháu biết là hỏi điều này cũng không khác câu trên là mấy, nhưng cháu vẫn muốn biết sao mình phải làm cho cả hai bàn chân bị bỏng như thế.”

“Những bông hồng luôn cản trở để không bị vẻ đẹp mà tạo hóa ban tặng không làm chúng quên mất người tặng quà.”

“Tất nhiên rồi! Sao cháu lại không nghĩ được điều đó chứ?”

“Hoa hồng không bao giờ, ngay cả chỉ một phút, quên rằng sự tồn tại cũng như vẻ đẹp của mình là món quà từ đất. Chúng đều nhận thức rất rõ rằng khi thời điểm tới, chúng sẽ bị héo tàn đi và rũ xuống đất như những hạt giống và đất chỉ chấp nhận những hạt giống hoa hồng nào không quên mình từ đâu mà có. Bằng việc đặt đôi chân trần lên đất, chúng ta sẽ chỉ cho hoa hồng thấy rằng chúng ta cũng không quên đất. Hoa hồng đánh giá cao điều này.”

Zeynep Hanim xỏ lại dép.

“Mọi thứ chúng ta nói từ trước tới giờ đều là để chuẩn bị cho hành trình nghe hoa hồng. Cho tới tận bây giờ, tất cả mọi điều đều là về chúng ta, những người đi tìm. Nhưng trong vườn người kiếm tìm sẽ không còn tồn tại nữa mà phải hoàn toàn hòa nhập cùng với hoa hồng. Chúng ta phải cho chúng tất cả những gì chúng ta có: trí tuệ ta, trái tim ta, tâm hồn ta, tất cả mọi thứ. Vậy Diana, nếu cháu đã sẵn sàng thì chúng ta có thể bắt đầu.”

Diana gật đầu.

“Rất tốt... Cháu biết gì về những cây hoa hồng?” Zeynep Hanim hỏi.

“Không gì cả. Theo cách bà nhìn nhận chúng thì cháu hoàn toàn không biết gì.”

“Tuyệt. Đó luôn là khởi đầu tốt nhất. Thế thì bây giờ ta có thể nói cho cháu nghe quy tắc vàng trong việc nghe hoa hồng.”

“Quy tắc vàng ư?”

“Quy tắc vàng là: Hãy biết bông hồng của bạn.”

Zeynep Hanim nhẹ nhàng vuốt những cánh hoa hồng cam bên trái mình trước khi tiếp tục.

“Người ta chỉ có thể biết về hoa hồng từ chính hoa hồng. Đó là cách duy nhất để biết nó một cách thực sự.”

Họ bắt đầu đi về phía giữa khu vườn. Sau một lát đi bộ, Zeynep Hanim đột ngột dừng lại rồi cúi xuống một bông hồng vàng ngay trước mặt.

“Có chuyện gì thế Hoa Hồng Vàng? Ta chưa nhìn thấy cháu khóc bao giờ. Sao cháu lại khóc trong khu vườn hạnh phúc này?”

Diana quan sát Zeynep Hanim kỹ hơn. Bông hồng chẳng hề phát ra tiếng động nào, nhưng bà ấy lại có vẻ như đang lắng nghe rất chăm chú, thỉnh thoảng lại gật đầu ra chiều đồng ý.

“Ta rất tiếc. Ta cũng không biết thế nào Hồng Vàng ạ.” Bà nói với bông hồng. “Nếu vị khách của chúng ta đồng ý thì ta rất muốn nghe câu chuyện từ đầu.”

Zeynep Hanim quay qua Diana:

“Hồng Vàng hôm nay rất buồn. Cháu có thể ở lại đây một lát để nghe nó nói chuyện không?”

“Ý bà là sao? Bà biết cháu không thể nghe được mà?”

“Ta sẽ nói lại cho cháu những điều Hồng Vàng kể.”

“Vâng. Cháu thấy cũng hơi lạ, nhưng không sao.”

Diana ngồi xuống nền đất, chỗ bà Zeynep Hanim chỉ. Cần gì phải quan tâm tới việc chiếc quần trắng của mình bị bẩn nếu ngồi đó cô có thể khiến cho một bông hồng cảm thấy được an ủi nhỉ!

Zeynep Hanim quay sang bông hồng.

“Cô ấy là Diana, chị sinh đôi của Maria.”

“Rất vui được gặp cô, Diana.” Hồng Vàng nói, qua lời truyền đạt của bà Zeynep Hanim. “Nếu không có chú sơn ca nhỏ bé kia nói cho cháu biết thì cháu đã nghĩ cô ấy chính là Maria đấy.”

“Mình rất vui được gặp bạn.” Diana đáp lại như thể đang nói với chính mình vậy.

“Được rồi Hồng Vàng”, Zeynep Hanim bảo. “Hãy nói cho chúng ta điều gì làm cháu buồn như thế nào.”

“Cháu xin lỗi” Hồng Vàng nói. “Cháu biết bà đã quen với việc thấy những bông hồng hạnh phúc trong vườn rồi, nhưng hôm nay là kỷ niệm ngày mà người bạn cũ của cháu - Vệ Nữ - bị mất hương thơm của cô ấy. Mỗi năm lại có một lần cháu lại cảm thấy như thế này. Thử lỗi cho cháu...”

“Không có gì phải thứ lỗi cả, Hồng Vàng ạ. Đôi khi, hạnh phúc có thể được thể hiện rõ nhất qua những giọt nước mắt cho một người bạn... Nhưng nói chúng ta nghe xem chuyện đó xảy ra như thế nào? Ta chưa bao giờ nghe thấy chuyện một người bạn của cháu lại có thể mất đi hương thơm của mình.”

“Vâng,” Hồng Vàng trả lời. “Hãy để cháu bắt đầu kể về loài hồng có hương thơm đầu tiên, loài hồng mà từ đó chúng cháu được hình thành bởi vì nó liên quan rất nhiều đến thảm kịch mà Vệ Nữ đã phải trải qua...”

“Một ngày nọ vua của vương quốc chúng cháu muốn tạo ra một loại hoa hồng mang hương thơm đặc biệt của riêng ông ấy. Ông bèn cho tưới nước hoa hoàng gia vào đất vườn của mình. Sau đó ông ấy cho tưới thuốc trường sinh vào vườn để những bông hồng không bao giờ bị lụi tàn. Rồi rốt cuộc khi loài hoa ấy nở hoa, ông gọi nó là “Hoa hồng của hư không”. Vua của chúng cháu chọn cái tên này một cách đầy cân nhắc để loài hồng của ông ấy sẽ không bao giờ quên rằng mùi hương của mình là mùi hương của vua. Vì nơi cháu đến là nơi hoa hồng chỉ là hoa hồng vì hương thơm của mình mà thôi.”

“Ít lâu sau, vua muốn mọi người phải đều biết đến mùi hương của mình, thế nên ông cho phép loài hồng ấy được trồng cả bên ngoài những khu vườn hoàng thất nữa. Loài hồng của ông không còn được tưới nước trường sinh nữa nên cũng có ngày bị tàn úa. Nhưng theo thời gian, các đời con cháu vẫn mang hương thơm của vua tới từng ngóc ngách của kinh thành.”

“Vệ Nữ và cháu cùng là hậu duệ của loài hoa ấy và chúng cháu được trồng trong một khu làng nhỏ. Chúng cháu nở chỉ vì một mục đích là để mọi người biết tới mùi hương của vua, và vì thế tụi cháu chỉ được người ta yêu mến vì mùi hương hoàng gia mà mình có.”

“Có hai kiểu người sống trong làng của chúng cháu. Một kiểu giống như Maria và một kiểu khác. Những người giống Maria là những người có thể nhận ra chúng cháu mang mùi hương của vua và họ quan tâm tới hương thơm của chúng cháu nhiều hơn bất cứ thứ gì khác. Khác với họ, những người khác chỉ chú ý tới màu sắc, cánh lá, cánh hoa, bất cứ thứ gì mà họ thấy được bằng mắt thường mà thôi... Chúng cháu không bao giờ có thể nghĩ được rằng người ta lại quan tâm đến những thứ đó. Nhưng chỉ trong một thời gian ngắn, những người đó bắt đầu thì thào với nhau rằng ‘thương gia kia có những bông hồng thật đẹp, màu của chúng không bao giờ bị phai nhạt và tốt hơn cả là cánh của nó không có gai.’”

“Rồi từ đó người thương gia đã bán được rất nhiều ‘hoa hồng’ đến nỗi làng cháu trở thành làng hồng nhân tạo. Những người như Maria không thể chịu đựng được điều đó nên dần rời khỏi làng. Cuối cùng, cháu và Vệ Nữ bị bỏ lại chỉ với hai thứ đó là: Những người khác và nhu cầu được yêu mến.”

“Vào lúc đó, chúng cháu không thể thấy trước được thảm họa mà tình hình đó sẽ đưa tụi cháu tới. Ngay khi những người như Maria đi hết, từng tí từng tí một, chúng cháu bắt đầu thay đổi dần theo những giá trị mà Những người khác mong muốn, hồng có được tình yêu của họ. Vì họ chỉ yêu cái vẻ bên ngoài thôi nên chúng cháu ngày càng trở nên chăm chú cho ngoại hình hơn. Chúng cháu cố gắng để vươn người thẳng như những bông hồng nhân tạo; cố gắng kéo dài thời gian của những chiếc lá trên thân mình. Chúng cháu thậm chí còn không khóc trong những lúc xúc động nữa để cánh hoa không bị nhăn. Rồi, chẳng biết từ lúc nào mùi hương của chúng cháu phai nhạt dần rồi biến mất.”

“Chúng cháu gọt dũa mình theo như mong đợi của người khác, biến đổi từ hình dạng này sang hình dạng khác. Chúng cháu thay đổi màu sắc từ màu này sang màu khác. Những người kia bảo rằng: “Hãy lớn cao hơn” thế là chúng cháu mọc cao hơn. Họ nói “Hãy mọc theo hướng này”, thế là trong im lặng vội vã chúng cháu làm theo. Đầu tiên, họ uốn chúng cháu theo cách họ thích rồi sau đó ca tụng chúng cháu hết lời.”

“Nhưng dù có tất cả những thứ đó, sâu thẳm trong thâm tâm chúng cháu cảm thấy mình không hề được yêu. Chỉ những người thực sự quan tâm tới mùi hương của tụi cháu mới yêu mến chúng cháu mà thôi.”

“Bởi vì chính mùi hương của một bông hồng mới khiến nó là một bông hồng. Tình cảm mà những người kia dành cho tụi cháu chỉ đơn thuần là sự ngưỡng mộ.”

“Cháu nhận biết được tất cả những chuyện này, nhưng Vệ Nữ lại cư xử như thể không hề biết gì đến tình hình đó vậy. Cháu đã cố để cảnh báo cho cô ấy. Cháu bảo cô ấy là Kể khác cũng tựa như một con sâu vô hình đã tìm ra chiếc giường đồ hân hoan ngục tù của chúng ta và đang phá hủy cuộc sống của chúng ta. Cháu bảo với cô ấy “Chúng ta phải thoát khỏi cái nơi này ngay lập tức, để đi tới nơi có những người như Maria sống.” Nhưng cô ấy không thêm để ý gì đến lời cháu nói. Cô ấy bảo “Cậu thật bất bình thường”. Cháu không trách cô ấy vì câu nói đó; cô ấy nói đúng. Lúc đó đã có rất, rất nhiều những bông hồng nhân tạo trong làng, nên một bông hồng không có hương đã trở thành một bông hồng bình thường.”

“Lúc cháu đang thuyết phục cô ấy thì có một đàn kiến xuất hiện trên mặt đất cạnh chỗ chúng cháu đứng.

Chúng ghép mình để tạo thành chữ “Phản đối người khác”. Vệ Nữ liếc nhìn chúng đầy khinh bỉ rồi thì thầm: “Lũ kiến chết chết, chúng có ở khắp nơi.”

“Cuối cùng cháu cũng nhận ra là mình không thể giúp gì được cho Vệ Nữ, nên cháu quyết định ít nhất thì mình cũng phải chăm lo cho mình. Cháu phải rời làng càng nhanh càng tốt. Nhưng cháu không biết làm cách nào để rời đi cả. Bà cũng biết hoa hồng không có chân mà. Vậy nên cháu bắt đầu chờ đợi một người nào đó đi ngang qua, họ sẽ nhấc cháu lên và đưa cháu đi xa.”

“Cuối cùng thì họ cũng đến: một người đàn ông to lớn, một cậu bé gầy gò và một con lừa màu xám. Mặc dù cả người đàn ông và cậu bé đều có vẻ rất mệt mỏi, nhưng họ không cưỡi lừa mà đi bộ cùng nó. Chuyện lạ lùng đó khiến cháu không thể hiểu được.”

“Họ ngồi phịch xuống đất bên dưới một cái cây gần đấy. Cậu bé quay qua nói với cha mình.”

“Cha ơi. Con kiệt sức rồi. Chúng ta sắp chết mất thôi. Chúng ta đã đi sai chỗ nào nhỉ?”

“Im miệng đi” Người cha quát, véo tai cậu con. “Đi bộ thì lúc nào chẳng thế này.”

“Nhưng chúng ta có con lừa mà cha! Nó lại còn rất khỏe nữa.”

“Ta bảo im đi mà. Con không nghe thấy người ta nói gì khi thấy cả hai chúng ta cưỡi lừa à? Chẳng phải họ nói là ‘Nhìn những kẻ vô lương tâm kia, hai người cưỡi một con lừa tội nghiệp!’ sao? Những người khác trong làng sẽ nghĩ về ta thế nào nếu họ nghe được lời nói đó chứ?”

“Vâng. Đó cũng là lúc cha bảo con xuống. Nhưng mà cha ơi, ít ra thì cha cũng được cảm thấy thoải mái mà.”

“Nhưng sau đó ta nghe thấy có ai đó nói là ‘Nhìn cái gã độc ác kia mà xem kia. Hắn ta đang cưỡi lừa như một ông hoàng, trong khi cậu con tội nghiệp lại phải đi chân trần trên đất.’ Ta biết người nói câu đó. Hắn là một kẻ lảm mồm. Người trong làng sẽ nghĩ về ta thế nào nếu họ nghe được câu đó chứ?”

“Vâng. Lúc đó cha xuống khỏi lừa và đặt con lên lưng nó. Thế thì ít ra con cũng được cảm thấy dễ chịu mà.”

“Nhưng sau đó thì sao? Người ta đã nói gì? Họ bảo ‘Nhìn thằng con vô lễ chưa kia. Nó thì ngồi trên lưng lừa, trong khi cha nó lại lếch thếch theo sau.’ Ta sẽ không để cho bất cứ ai nói rằng con ta lại không kính trọng cha nó. Ai mà biết những người khác trong làng sẽ nghĩ gì khi họ nghe được câu đó chứ?”

“Nhưng cha ơi. Rốt cục cả hai chúng ta lại phải đi bộ.”

“Im đi, đồ ngu. Ít ra như thế thì cũng không ai nói xấu được chúng ta.”

“Ngay lúc đó có một người đàn ông quay sang bạn mình bảo ‘Nhìn mấy gã ngốc kia! Họ có lừa nhưng lại đi bộ cả quãng đường về làng.’”

“Nghe thấy câu đó người cha mặt đỏ tía tai, cậu bé thì cười. Có vẻ như cậu ấy hiểu được điều mà cha mình không hiểu. Thực tế là trẻ con lại rất hiểu chuyện.”

“Để thu hút sự chú ý của cậu bé” Hồng Vàng tiếp tục. “Cháu dùng tất cả sức lực của mình để tỏa ra phần hương thơm còn lại. Ngay khi mùi hương hoàng gia ấy đến với chú bé, chú liền quay sang cháu. Bởi vì trẻ con luôn thích mùi của vua mà.”

“Chờ khi trời tối, chú bé nhẹ nhàng nhấc cháu lên và đặt cháu lên lưng lừa.”

“Trước khi cháu rời đi, Vệ Nữ bảo với cháu rằng ‘Hồng Vàng này, bạn nói bạn ra đi để bảo tồn mùi hương của mình, nhưng tôi thấy là nó đã bị nhạt phai từ lâu lắm rồi’. Vào lúc nghe cô ấy nói câu đó, một giọt nước mắt đã lăn dài xuống cánh của cháu vì cháu nhận ra rằng Vệ Nữ đã hoàn toàn mất đi mùi hương của mình. Vì một bông hồng chính là cái gương cho một bông hồng khác; Khi chúng nhìn vào nhau chúng có thể thấy mùi hương của mình hay thấy mình đã mất mùi hương ấy.”

“Sáng hôm sau, khi cha cậu bé nhận ra cháu, ông ấy quát cậu rằng đừng có chất lên lưng lừa cả đồng thứ ‘vô dụng’. Rồi ông mang cháu tới chợ để bán. Sau khi đã qua tay nhiều người, cuối cùng cháu cũng được

một người yêu hoa hồng mang tới khu vườn của bà để nói về hương thơm của cháu. Cháu đã rất hạnh phúc được ở đây, nhưng cháu không thể không nghĩ về Vệ Nữ vào mỗi dịp kỷ niệm ngày chúng cháu xa nhau.”

Thấy im lặng một hồi, Diana bảo.

“Nếu Hồng Vàng đã kể xong chuyện rồi thì cháu có một câu hỏi muốn hỏi cô ấy.”

“Cháu cứ hỏi đi”, Zeynep Hanim bảo.

“Hồng Vàng này, những bông hồng thực sự như bạn chắc thấy khó chịu vì sự tồn tại của những bông hồng nhân tạo, đúng không?”

“Sao chúng tôi phải làm thế chứ?” Hồng Vàng trả lời. “Hoa hồng nhân tạo tồn tại chỉ vì có những bông hồng thực sự. Sự tồn tại của họ chỉ giúp tỏ rõ giá trị của chúng tôi mà thôi. Ai lại đi làm nhái một thứ gì không có giá trị cơ chứ?”

Diana gật đầu.

“Cháu cũng muốn hỏi bà một điều nữa.” Diana quay sang bà Zeynep Hanim. “Khi Hồng Vàng kể về người cha và cậu bé con, nó có vẻ giống câu chuyện cháu đã được nghe trước đây. Nếu cháu không nhầm thì rất lâu rồi mẹ cháu đã kể cho cháu nghe một câu chuyện tương tự. Điều đó có thể không?”

“Tại sao không?” Zeynep Hanim trả lời. “Câu chuyện mà Hồng Vàng đã trải qua với hai cha con kia được biết đến là một trong những truyện của Nasreddin Hodja ở đây. Nhưng Hodja không giống người cha mà Hồng Vàng đã đề cập chút nào. Hodja tốt bụng và đáng yêu hơn nhiều.”

Diana thấy bối rối, cô nhìn bà Zeynep Hanim như thể đang mong chờ một lời giải thích.

“Sao cháu lại thấy ngạc nhiên, cháu gái? Nasreddin Hodja cũng là một người trồng vườn và những câu chuyện của ông ấy được lấy cảm hứng từ những bông hồng mà.”

Zeynep Hanim nói rồi đứng dậy.

Bài học hôm nay chỉ thế thôi. Ngày mai bài học sẽ bắt đầu lúc 5h:57 sáng nhé.

31. Chương 31

Sáng hôm sau, Diana lại dậy sớm dù cô vẫn còn rất buồn ngủ. Việc ngẫm nghĩ về bài học đầu tiên của mình đã khiến cô phải thức đến rất khuya. Trong đầu cô đầy những suy nghĩ về Zeynep Hanim, khu vườn, câu chuyện của Hồng Vàng và toán học về nghe hoa hồng...

Diana cảm thấy hơi ong đầu vì những điều đó. Nhưng đồng thời cô cũng cảm thấy nguội ngoai phần nào với cái phương trình mà mình đã được học trong môn toán học nghe hoa hồng.

Phương trình đó có thể áp dụng cho bất cứ một câu hỏi nào mà có vô số các câu trả lời, nhưng lại không thể trả lời được bằng năm giác quan. Vì thế, câu trả lời cho câu hỏi chuyện gì đã xảy ra cho mẹ cô chỉ có thể trả lời chính xác khi trả lời được câu hỏi “Những bông hồng đang hát bài gì thế?” Vì vậy cơ hội để cô có thể biết chuyện gì đã xảy ra cho mẹ là 0 - hay ít nhất cũng là “một số 0 đặc biệt”. Vậy nên cô không hề đúng khi cho rằng mẹ đã không còn tồn tại trên đời nữa. Cô thấy vui rằng bài học đầu tiên chỉ ít cũng đã giúp cô nhận ra điều này.

Khoác lên mình chiếc sơ mi đỏ và quần jeans, cô vội vã chuẩn bị cho bài học thứ hai. Ít ra thì hôm nay cô cũng không phải khó chịu với chuyện đầu tóc nữa.

Nhận ra là mình sắp muộn đến nơi rồi, Diana chạy xuống cầu thang để đến chiếc ghế đầu kịp lúc 5:57. Khi cô tới nơi thì đã thấy Zeynep Hanim đang chờ ở đó.

“Chào Diana. Cho ta biết mấy giờ rồi được chứ?”

Diana hơi nhẹ người khi thấy kim đồng hồ trên tay mình mới chỉ qua giờ ấn định có một phút.

“Cháu chào bà. Giờ là 5h:58’ ạ.”

“Ta cũng nghĩ thế. Bài học hôm nay thế là xong.”

Bà ấy chắc đang đùa!

“Thứ lỗi cho cháu” Diana nài nỉ. “Bà đã báo trước cho cháu. Cháu biết cháu không nên đến muộn, ngay cả là một phút, nhưng...”

“Không có gì để phải tha thứ cả, cháu gái. Ta thì đã biết cách nghe hoa hồng rồi. Còn đây là cơ hội cho cháu. Chúng ta sẽ hoãn buổi học hôm nay đến 6:19 tối ngày mai.”

“Bà nói nghiêm túc đấy chứ?”

Zeynep Hanim không nói gì.

“Cháu không thể tin được. Cháu dậy lúc 5h:30 sáng, không động gì đến đầu tóc cả đúng như bà muốn, rồi phóng như điên tới đây. Dù bà có tin hay không thì tuy nhiên thậm chí cháu còn rất mong chờ bài học này nữa. Thế mà giờ bà lại nói là nó bị hoãn chỉ vì cháu đã muộn mất một phút.”

Zeynep Hanim dịu dàng cầm tay Diana, dẫn cô tới lối vào khu vườn. Bà khoát rộng vòng tay như ôm trọn cả khu vườn.

“Hãy nhìn hàng chục khóm hồng kia đi Diana, hàng trăm bông hồng và hàng trăm nụ hoa. Hương hoa hồng có ở khắp nơi, nhiều hơn cả không khí... Đó có phải một cảnh rất tuyệt vời không?”

“Cháu hoàn toàn đồng ý, nhưng cháu vẫn không hiểu điều bà đang cố...”

“Chỉ cần mất một phút để gieo hạt theo các luống và tạo thành một vườn hồng. Cháu biết đấy, kể cả những giấc mơ dài nhất của chúng ta cũng chỉ chưa đến một phút mà thôi. Có lẽ những giấc mơ ấy đang cố gắng nói với chúng ta rằng chúng ta không mất cả cuộc đời để nhận biết những giấc mơ của mình. Tuy vậy, có một điều chắc chắn chúng tôi nói với chúng ta là: sức mạnh nằm trong mỗi giây mỗi phút. Cháu sẽ không bao giờ có thể lấy lại được giây phút mà cháu đã để vuột mất. Ai mà biết được là có thể một phút dùng để nói giữa 5h:56 và 5h:58 vào ngày 21 tháng Năm ấy lại đúng là cái phút cháu có thể nghe được hoa hồng chứ.”

Lúc Diana quay lại phòng, cô nghĩ có thể buổi học sáng nay chẳng hề bị hoãn.

32. Chương 32

Diana đã chán ngán việc suốt hơn ngày nay phải giam mình trong nhà khách; đầu óc thì cứ mãi suy nghĩ về em gái mình. Maria đã nói với Zeynep Hanim rằng nó sẽ tới trong vòng tuần này, vậy nên Diana chắc sẽ sớm gặp nó, có thể hôm nay, hoặc ngày mai, cùng lắm là vài ngày nữa.

Khoảng thời gian trong khu vườn, đặc biệt là những điều Hồng Vàng đã kể, khiến Diana suy nghĩ nhiều hơn về bản thân mình và Maria. Điều này làm cho cuộc gặp mặt giữa hai người sẽ trở nên khó khăn hơn chứ không dễ dàng gì; tuy thế cô vẫn rất nôn nóng muốn gặp Maria.

Như thường lệ, Zeynep Hanim lại đến đúng giờ đã định.

“Tối nay thế nào, cháu gái? Chúng ta có thể đi luôn vào trong vườn. Chắc cháu vẫn muốn tìm ra điều ngạc nhiên mà ta đã hứa với cháu trong bài học đầu tiên chứ?”

Lúc họ đi vào vườn được một đoạn ngắn, Zeynep Hanim dừng lại trước một bông hoa màu hồng đào rồi thốt lên.

“Ôi, không. Đây không phải cô ấy. “

Sau khi đi cách xa bông hoa được vài bước, bà quay qua Diana rồi bảo:

“Cô ấy muốn biết cháu có phải là Maria hay không.”

“Có vẻ như mọi thứ trong khu vườn này đều quay quanh Maria thì phải. Cháu đã định hỏi bà từ hôm qua, lúc chúng ta ở cùng Hồng Vàng, nhưng cháu quên mất. Làm sao những bông hồng có thể nhận ra người đã từng đến khu vườn của bà từ nhiều năm về trước được chứ?”

“Mặc dù một bông hồng nở rồi tàn chỉ trong vài tuần là nhiều nhưng rất nhiều khóm hồng cháu thấy trong vườn này đã có ở đây hồi Maria đến đây. Con bé đã gây ấn tượng rất mạnh với chúng, khiến chúng đều nói rằng Maria giống như nước mát vậy. Trong ngôn ngữ của hoa hồng thì khi nói ai đó ‘giống như nước’ là một lời khen cao quý nhất. Đó là vì hoa hồng cũng giống như nước; đó là thứ có bên trong cũng như bên ngoài chúng. Và chúng cũng mong chờ điều ấy từ chúng ta. Những bông hồng cảm thấy Maria có thể đáp ứng sự chờ đợi này của chúng ở mọi góc độ.”

“Chúng muốn ta nói với Maria rằng con bé thật khác thường. Lúc ta nói với nó như thế, nó đã đỏ bừng mặt rồi đáp rằng: “Nếu có điều gì khác thường ở cháu thì đó chính là tình yêu với những bông hồng”. Cái cách Maria cho rằng giá trị của bản thân nằm ở tình yêu dành cho hoa hồng đã khiến những bông hồng thấy vô cùng hạnh phúc. Vậy nên chúng đã muốn Maria nghe thấy giọng nói của mình. Nhưng vào thời điểm đó, điều đó là không thể. Đầu tiên Maria cần đạt đến một sự trưởng thành nhất định đã.”

“Những bông hồng tin chắc rằng một ngày nào đó con bé sẽ quay lại khu vườn để lắng nghe những bông hồng là thế hệ sau của chúng nói. Chúng tổ chức một cuộc họp và thống nhất rằng mỗi một bông hoa, trước khi lui tàn sẽ chuyển tất cả những điều nó biết cho những nụ hồng non sẽ nở sau đó. Và rồi những nụ hồng non sẽ chuyển thông tin tới cho thế hệ tiếp theo, rồi cứ thế, cứ thế. Vậy nên theo cách này tất cả những điều mà chúng biết về Maria được chuyển từ bông hoa này tới bông hoa khác trong suốt nhiều năm liền. Từ ngày đó đến giờ, tất cả những bông hồng nở trong khu vườn này lại hy vọng mình là một trong số những bông thuộc “thế hệ may mắn” sẽ được nói chuyện với Maria.”

“Hơn nữa, vào buổi họp đó, một quyết định quan trọng khác cũng đã được đưa ra: Maria sẽ có thể nghe được bông hồng có tên là Socrates.”

“Socrates ư?”

“Đó là bông hồng đáng giá nhất trong khu vườn, và cũng là nấc thang cuối cùng trong nghệ thuật nghe hoa hồng. Maria đã không được gặp Socrates khi nó ở đây. Nó vẫn chưa sẵn sàng cho điều đó. Nhưng kể từ đó, những bông hồng trong vườn đã sống với hy vọng được chứng kiến được cuộc gặp mặt từng bừng giữa Maria và Socrates.”

Diana cảm giác như đang nghe một câu chuyện cổ tích vậy. Hiện thực và huyền ảo cứ hòa trộn trong đầu khiến cô không còn biết nên nghĩ gì hay cảm thấy thế nào nữa. Nhưng ít nhất cô cũng biết Socrates là ai như trong lá thư thứ ba của Maria.

Mất Diana tìm kiếm trong khu vườn để xem có thấy bông hồng nào nổi trội không. Nhưng cô không tài nào thấy bất cứ bông hồng nào đẹp hơn hay khác biệt gì những bông hồng khác cả.

“Thế chúng ta có thể nhìn thấy Socrates không?” Diana hỏi.

“Nếu cháu thực sự muốn thấy nó, thì chắc chắn là cháu có thể. Thực ra thì đó chính là điều ngạc nhiên ta dành cho cháu. Hãy đi theo ta.”

Sau vài phút, họ đã gần đến cuối khu vườn, những bụi hồng xa nhất đã ở phía sau lưng. Zeynep Hanim dừng lại khi họ tới khoảng đất trống chừng một mét vuông.

“Đây rồi,” Zeynep Hanim bảo.

Mỗi phân của khu vườn đều ken đầy hoa hồng, ngoại trừ chỗ này. Diana im lặng chờ đợi trong khi Zeynep Hanim cũng đứng bất động.

Sau một lát, Diana không thể chịu nổi sự yên lặng nữa đành lên tiếng.

“Sao chúng ta lại đứng đây như thế này? Cháu nghĩ chúng ta đang đi tìm gặp Socrates mà?”

“Chúng ta đang đứng ngay cạnh nó mà. Socrates đang đứng ngay trước mặt cháu, giữa vòng hào quang của nó.”

“Bà đang đùa phải không? Hãy nói với cháu là bà đang đùa đi.”

Zeynep Hanim khum tay trong không khí như thể đang cầm trong tay một bông hồng vậy.

“Hãy ngắm nhìn vẻ đẹp của bông hồng này.”

Nhưng rồi ngay lập tức khi vừa nói xong thì bà lại lắc đầu một cách tiếc nuối.

“Ta xin lỗi, Diana. Ta không nên nói với cháu về vẻ đẹp của một thứ mà cháu không nhìn thấy.”

Lúc Diana đang nhìn chăm chăm bà một cách kinh ngạc, bà hỏi:

“Cháu thực sự không tin Socrates đang đứng ngay trước mặt mình, đúng không?”

“Vâng, cháu cũng thấy hơi khó tin điều đó.”

“Vậy thì để ta hỏi cháu một câu: Tại sao qua bao nhiêu năm người ta vẫn cứ cố khiến cháu tin rằng cháu không thể nghe được những bông hồng, nhưng ta không thể làm cho cháu tin dù chỉ một giây rằng cháu không thể thấy một bông hồng?”

Không đợi câu trả lời, bà liền chỉ tay vào mảnh đất trống.

“Một tuần trước, Socrates đã được trồng trên mảnh đất này. Ta đã muốn dành nó cho Maria như một món quà nên ta đã gửi nó đến cho một người bạn của mình - một người trông trẻ, để chuẩn bị những thứ cần thiết.”

“À, cháu hiểu rồi. Vậy điều cháu thực sự cần là một lời giải thích. Thật đáng ngạc nhiên! Cháu đã suýt nữa chạy khỏi đây rồi.”

“Ta nợ cháu một lời xin lỗi, cháu gái ạ. Không có thứ gì gọi là lời nói dối vô hại cả... Nói dối vẫn là nói dối. Tuy nhiên, nếu một lời nói dối có thể giúp chúng ta nhìn thấy một điều lớn lao hơn, ví dụ như dối rằng chúng ta không thể nghe được hoa hồng thì ta nghĩ nó có thể tha thứ được. Nhưng ta vẫn xin lỗi cháu và hy vọng cháu có thể tha thứ cho ta vì ý định của ta.”

“Không sao ạ.” Diana mỉm cười.

Lúc họ về tới cửa, Zeynep Hanim bảo:

“Tại sao chúng ta không hoãn buổi học sáng mai tới 3:31 chiều nhỉ? Nhưng hãy chờ ta trong phòng cháu khoảng tầm lúc 9h:30 sáng mai. Có lẽ chúng ta sẽ có một chuyến đi dạo dọc theo eo biển Bosphorus. Cháu nghĩ thế nào?”

“Thế thì thật là tuyệt!”

33. Chương 33

Trở về từ chuyến đi tuyệt vời dọc theo eo Bosphorus, Diana đi luôn lên phòng để nghỉ ngơi, trước khi đến giờ học tiếp theo. Tâm trí cô vẫn còn mãi nghĩ về thời gian đã đi chơi cùng Zeynep Hanim.

Đón Diana từ sáng, Zeynep Hanim lái xe, đưa cô tới một khu nằm trên bờ biển, có tên là Ortakoy. Sau khi ăn món Shazeli Kebab trong một nhà hàng nhỏ ở đó, họ lên một chiếc thuyền tư, khởi hành từ bến tàu ngay đằng trước một nhà thờ bằng đá rất lộng lẫy.

Họ đi thuyền từ vùng nước trong xanh thanh bình của Bosphorus, dọc theo bờ biển châu Âu tới tận pháo đài Rumeli. Sau đó, thuyền của họ băng qua mạn châu Á rồi theo dòng nước xuôi về biển Marmara. Trên đường về, họ dùng bữa trưa trên một đảo nhỏ nơi có tháp Maiden - tháp mới được mở cửa gần đây cho khách đến tham quan sau hàng thế kỷ đóng kín. Diana đã nghĩ rằng món Kebab đã quá đủ cho bữa trưa

rồi, thế mà lúc tới đây cô vẫn không thể chống lại được sức hấp dẫn của những món ăn nấu theo kiểu của người Ottoman được dọn ra từng món một.

Zeynep Hanim đã yêu cầu cô không được nói bất cứ thứ gì về chủ đề hoa hồng hay Maria cho đến khi vào buổi học. Thay vào đó, họ đã cười đùa rất nhiều, thậm chí còn thi kể chuyện vui nữa.

Diana nghĩ Zeynep Hanim đã rất chú ý để biến ngày hôm đó thành một ngày đáng nhớ. Cô còn cảm thấy mình được chăm sóc đến mức khó mà không nghĩ rằng Zeynep Hanim lại không nhầm mình với Maria lần nữa.

Lúc đi xuống vườn để học, cô băn khoăn không biết nụ cười trên gương mặt bà Zeynep Hanim suốt cả ngày nay có bị thay thế bởi vẻ nghiêm nghị khi nói về tính nghiêm túc của “nghệ thuật nghe hoa hồng” hay không.

Đúng thời gian đã ấn định, cô nghe giọng của bà Zeynep Hanim:

“Đi thẳng vào trong vườn đi, cháu gái. Tới đi, đừng để phí chút thời giờ nào cả.”

Diana đi theo bà Zeynep Hanim trong khi bà rảo bước dọc theo lối đi trong vườn. Khi họ tới giữa vườn, Diana chợt nhận ra ở mé lối đi có một chậu hoa to mà trước đây cô chưa từng thấy. Trong chậu hoa đó có hai cây hồng, thân của chúng bện vào nhau như những cây hồng leo. Một cây hồng hoa màu đỏ, còn cây kia hoa trắng.

Bông hồng đỏ thì vươn thẳng lên cao trong khi bông hồng trắng lại cúi đầu xuống đất. Thân và lá của chúng bện chặt vào nhau khiến người ta có thể cho rằng trong chậu hoa đó chỉ có một cây hồng với hai màu hoa khác nhau mà thôi.

“Đây có phải là Socrates không ạ?” Diana hỏi.

“Không. Tên của nó được viết trên chậu đấy.”

Diana cúi người để đọc cái tên “Ephesus” được viết bằng những chữ cái nhỏ xíu.

“Ephesus...Thành phố cổ ư?”

“Chính xác. Được xây dựng ở Selcuk, phía tây của Thổ Nhĩ Kỳ.”

“Vậy cái chậu này có xuất xứ từ đó sao? Cháu không thấy bất cứ cây hồng nào khác được trồng trong chậu. Bà có định trồng hai cây này xuống vườn không?”

“Đúng rồi. Cái chậu này có xuất xứ từ Ephesus. Chúng ta đã cất nó trong nhà từ đó tới giờ, nhưng đêm qua ta đã mang nó ra ngoài. Chúng ta có trồng hoa hồng Ephesus ở trong chậu này hay không thì chỉ tùy thuộc vào hai bông hồng này mà thôi. Chúng có ba ngày tất cả. Hoặc chúng sẽ được trồng trong vườn, hoặc sẽ bị gửi trả về Ephesus. Chuyện này sẽ được định đoạt sau khi chúng trải qua một bài kiểm tra.”

Đã học được cách không phải quá ngạc nhiên trước những điều Zeynep Hanim nói nên Diana chỉ hỏi như thể việc những bông hồng phải trải qua một bài kiểm tra trước khi được trồng là một điều vô cùng tự nhiên vậy.

“Dạng bài kiểm tra như thế nào ạ?”

“Một trong số những phẩm chất quan trọng nhất của những bông hồng trong vườn là khả năng sống hòa đồng với những cây hoa khác, bất kể sự khác biệt về màu sắc kích cỡ hay nguồn gốc. Cuộc sống của chúng ở nơi này sẽ không có tranh cãi, không có ghen tị hay những chuyện phù phiếm. Vậy nên bất cứ khi nào trồng một cây hồng mới, chúng ta cũng phải lựa chọn kỹ càng, cẩn thận. Hoa hồng cũng bị ảnh hưởng lẫn nhau và qua thời gian sẽ trở nên giống với những cây xung quanh. Người ta có một câu tục ngữ rất hay là: Ở bầu thì tròn, ở ống thì dài. Vậy nên đó là lý do tại sao trước khi trồng một cây hoa nào đó, chúng ta muốn biết xem nó có ảnh hưởng xấu lên những cây hoa khác hay không đã.”

“Thêm nữa, về trường hợp hoa hồng Ephesus, đây là trường hợp khá đặc biệt. Cây hồng hai loại hoa này có hình dạng như thế khi hai cây hồng với những đặc tính hoàn toàn khác nhau được trồng chung vào trong một chậu. Theo thời gian, rễ của chúng đã bện vào nhau chắc đến nỗi không còn có thể gỡ chúng ra được nữa. Nhưng điều làm cho chúng trở nên khác thường là chúng vẫn tiếp tục mâu thuẫn với nhau. Đối với

chúng ta, để những cây hoa hồng được trồng trong vườn, đầu tiên chúng phải chứng tỏ được chúng đã cố gắng thế nào để trở thành ‘một cây hoa hồng’ ”.

Sau khi nhìn cây hồng Ephesus với vẻ đầy suy tư, Zeynep Hanim tiếp tục:

“Nhưng ta e là điều này không dễ chút nào. Mặc dù chúng đều đến từ một vùng, mọc lên từ cùng một loại đất, nhưng cái cách chúng nhìn nhận bản thân lại rất khác nhau. Cây hồng nhung từng được trồng ở đền Artemis tại Ephesus còn cây hồng bạch được trồng ở nhà thờ Đức Mẹ Maria, cũng ở Ephesus. Hoa hồng nhung cho rằng mình là Artemis - nữ thần săn bắn, và không chấp nhận bất cứ cái tên nào khác. Hoa hồng bạch lại không có ý kiến gì về vấn đề này, nhưng chúng ta gọi nó là Miriam.”

“Bà vừa nói ‘nữ thần săn bắn phải không?’ Không phải Diana mới là nữ thần săn bắn sao? Bởi vì cháu có tên giống bà ấy và đôi khi bạn bè gọi cháu là ‘nữ thần...’ ” Diana nói.

“Đúng vậy. Theo thần thoại La Mã thì Diana là nữ thần săn bắn. Nhưng trong thần thoại Hy Lạp thì bà ấy được biết đến với cái tên Artemis. Những giai thoại về Artemis có từ trước, rất lâu sao đó thì thay đổi một chút khi bà trở thành ‘Diana’ trong các sách bằng tiếng La Tinh.”

Diana im lặng một lát rồi hỏi:

“Những cây hồng này đang có chuyện mâu thuẫn gì thế ạ?”

“Cháu muốn nghe ta truyền đạt lại cuộc nói chuyện của chúng chứ?”

Dù Diana chẳng muốn thể hiện điều đó ra cho Zeynep Hanim biết nhưng thú thực là cô cũng muốn nghe đoạn hội thoại giữa Artemis và Miriam nên cô bèn nói:

“Sao lại không chứ? Nếu nó không làm gián đoạn bài học của chúng ta...”

Zeynep Hanim ngồi trên nền đất, bên cạnh chậu hoa. Diana cũng làm như thế.

“Xin chào Ephesus” Zeynep Hanim nói. “Chúng tôi lắng nghe các bạn một lát được không?”

Sau vài giây, bà quay sang Diana bảo:

“Artemis mắng ta, nó bảo: ‘Tên tôi là Artemis, chứ không phải Ephesus, bà già ạ!’ Bởi vì đó là điều nó muốn nên ta sẽ gọi tên chúng bằng tên riêng. Ta sẽ nhắc lại đoạn hội thoại cho cháu nghe từng từ một. Cháu sẵn sàng rồi chứ?”

Diana gật đầu nên Zeynep Hanim bắt đầu truyền đạt lại cuộc nói chuyện giữa Artemis và Miriam:

“Cô không lịch sự hơn được hả Artemis?” Miriam nói. “Chúng ta được gọi là gì thì đâu có thực sự quan trọng cơ chứ?”

“Ý cô ‘không quan trọng’ là sao? Tôi có tên của tôi. Đó là cái tên tuyệt vời được mọi người biết đến, được tôn vinh đến tận trời cao. Tôi là Ar-te-mis! Tên của tôi nổi tiếng khắp nơi và các thánh thần cũng đều biết đến tôi. Tôi là Artemis cao quý và được trọng vọng, tôi là người đẹp nhất trong tất cả những người đẹp. Tôi là nữ thần, không phải chỉ đơn thuần là một bông hoa như cô. Tất cả các bông hoa chỉ có thể là vật trang trí trong đền thờ của tôi mà thôi.”

“Cô có nhận thấy điều gì không?” Miriam hỏi.

“Điều gì?”

“Tất cả những điều cô nói đều là: ‘Tôi’, ‘tôi’ và ‘của tôi’ ”.

“Tất nhiên tôi phải nói ‘Tôi’, ‘tôi’ và ‘của tôi’ rồi! Nếu Artemis không xứng đáng để xưng ‘TÔI’, thì còn ai xứng đáng chứ? Một bông hoa trần tục như cô sao?”

“Cô lúc nào cũng nói cùng một điều như thế, cô là nữ thần còn tôi chỉ là một bông hoa tầm thường. Nhưng cô biết sự thật là gì không?”

“Sự thật gì chứ?”

“Mà thôi, quên nó đi. Tôi không muốn làm cô thất vọng.”

“Cô có thể sao? Cô làm được tôi thất vọng ư? Đừng có chọc cười tôi như thế chứ, cô nàng hoa tội nghiệp! Một bông hoa có thể làm Artemis thất vọng sao? Ha ha haaa! Cô cứ nói đi, thật là nực cười quá, cố làm tôi thất vọng xem nào.”

“Được rồi Artemis. Nhưng trước tiên hãy nói cho chúng tôi nghe xem Artemis thực sự là ai. Nói to lên để cả khu vườn này được biết.”

“À, thật vô nghĩa! Có ai mà không biết Artemis chứ? Có ai mà không biết tôi chứ?”

“Chúng ta không phải đang ở trong đền của cô đâu, Artemis ạ. Đây là vườn hồng. Những bông hồng có thể không biết cô là ai đâu. Không phải họ có quyền được biết Artemis cao quý là ai hay sao? Cô là người tuyệt vời nhất mà! Vậy hãy cho chúng tôi có được cái vinh hạnh nghe cô giới thiệu về bản thân mình đi.”

“Rốt cục cũng có lúc cô nói sự thật, cô nàng hoa ạ. Đúng thế, mọi người đều có quyền nghe về sự tuyệt vời của tôi và những bông hồng tất nhiên cũng vậy. Họ cũng cần biết Artemis vĩ đại là ai. Thế thì hãy im lặng và lắng nghe đây này...”

“Ta!... Ta là Artemis, con gái của thần Zeus - chúa tể của những vị thần. Ta từng sống ở Ephesus, thành phố nổi tiếng vì đền thờ của ta chứ không phải vì cái lều cũ tồi tàn của bà Maria. Qua hàng trăm năm ta đã đón nhận biết bao nhiêu người tới bái lễ tại đền của mình - một trong bảy kỳ quan của thế giới. Hàng nghìn người, đông như kiến cỏ, từ những nơi rất xa, đã đến đó chỉ vì ta. Họ đến ngày càng nhiều, để ca tụng ta, tôn vinh ta, cúi đầu trước ta, háo hức đến nỗi giẫm đạp cả lên nhau.”

“Cô đã hiểu chưa, cô nàng hoa vô dụng? Giờ thì cô đã thấy Artemis vĩ đại thế nào chưa? Những người tới viếng ta, người ta hái những bông hoa như cô, cắm vào lọ rồi đặt ở ngưỡng cửa nhà ta như những kẻ nô lệ vậy.”

“Này, những bông hồng trong vườn. Các người nghe thấy ta nói cả rồi chứ? Giờ thì các người đã thấy sự vĩ đại của Artemis rồi phải không?”

“Cô nói đúng như điều mà tôi đã nghĩ,” Miriam nhận xét. “Khi tôi bảo cô nói cho chúng tôi biết về bản thân mình, cô bắt đầu bằng việc kể về cha mình, về vẻ lộng lẫy của mình, và về những người ca tụng cô. Nhưng tôi không cần cô nói những thứ như thế. Tất cả những điều tôi muốn biết là cô là ai mà thôi.”

“Ôi, bông hoa tội nghiệp. Cô đang cố để nói điều gì vậy chứ? Nếu cô muốn biết tôi là ai thì cô cần biết tôi là sự vĩ đại. Đó chính là tôi.”

“Điều gì khiến cô tin rằng mình vĩ đại như thế?”

“Nếu tôi không vĩ đại thì sao hàng ngàn người lại chú ý tới tôi như thế? Sao họ lại ca tụng tôi cho đến khi cả cổ họng như thế? Sao họ lại chịu làm nô lệ cho tôi như thế chứ?”

“Sự thật là,” Miriam tiếp. “Chính cô mới là người làm nô lệ cho họ. Nhưng cô không muốn hiểu điều đó.”

“À, hóa ra là cô ghen tị. Cô không biết mình đang nói gì đâu.”

“Đó là sự thật. Rõ ràng cô mới chính là nô lệ của họ. Ai mới là Artemis, thực sự ấy? Chẳng là ai cả ngoài một ảo tưởng đã được hình hài hóa và được người ta thờ phụng. Ai tạo ra Artemis? Chẳng phải là những con người mà cô khinh bỉ sao? Trước tiên họ tạo ra trong đầu mình một hình ảnh đẹp để để tôn thờ, sau đó thì họ hình hài hóa cô lên bằng những lời ca tụng của mình. Đừng để bị đánh lừa bởi việc sau đó họ đã tôn thờ cô như thế. Chính họ là người đã sáng tạo ra cô, rồi họ định ra những phẩm chất của cô, rồi họ tôn vinh tên của cô. Tôi rất lấy làm tiếc nhưng cô chẳng có chút tự lập nào trong sự tồn tại của mình cả. Cô chỉ tồn tại khi có họ mà thôi. Cô sống bằng những lời ca tụng của họ, sự ngưỡng mộ và tán dương của họ. Cô phụ thuộc vào kẻ khác.”

“Giờ thì cô đi quá xa rồi đấy, cô nàng hoa ạ! Hãy nhìn bản thân cô trước đi đã rồi hãy nói. Cô nghĩ mình là ai mà nói với tôi như thế hả, đồ hèn mọn?”

“Vâng, phải rồi. Tôi chẳng có gì vĩ đại cả. Nhưng tôi là một bông hồng... Tôi là một bông hồng bất kể là tôi có được ngưỡng mộ hay không, bất kể là người ta có điên lên vì tôi hay không. Như tôi đã nói. Tôi chẳng có gì vĩ đại cả, chỉ là một bông hồng... Nhưng cô có biết một bông hồng có nghĩa là gì không, cô bạn? Một bông hồng có nghĩa là “tự do”. Nó có nghĩa là không phải sống vì những lời tán dương của người khác hay

cũng không phải chết đi vì sự chê trách của người ta. Đừng hiểu nhầm ý của tôi; Tôi, bản thân tôi cũng yêu mọi người. Tôi cũng muốn họ đến thăm mình, hít hà hương thơm của mình. Nhưng tôi chỉ muốn điều này vì tôi có cơ hội cho họ tận hưởng hương thơm của tôi mà thôi.

“Đúng là có thể tôi chưa bao giờ có nhiều khách ghé thăm bằng cô. Có thể nhiều người đến thăm nhà thờ mẹ Maria đã không nhận ra một cây hồng nhỏ được trồng ở đó. Nhưng vẫn còn có rất nhiều người nhận ra tôi. Nhưng đừng bao giờ nhầm lẫn những người này với những người đến để thờ phụng cô.”

“Tất nhiên là không rồi. Sao tôi có thể nhầm được chứ?” Artemis bảo. “Khách của tôi đến cả hàng ngàn người cơ mà.”

“Thế cô có nhớ là người ta đã ồ ạt kéo đến viếng cô vào những ngày nắng đẹp thế nào không? Rồi từng ngày qua cứ thưa thớt dần cho đến khi mùa thu tới thì lẻ tẻ vài người còn mùa đông, mùa đông lạnh lẽo mà chẳng có ai bên cạnh cô, đúng không? Niềm kiêu hãnh chỉ làm khắc sâu thêm sự cô đơn của cô mà thôi. Rồi cô còn không thể khóc bởi vì nó sẽ làm tan mất niềm kiêu hãnh trong cô. Những lời ca tụng của họ càng nhiều vào mùa xuân thì cô lại cảm thấy ngã quỵ, càng đau vào mùa thu. Ngay khi thời tiết thay đổi nó đã đánh gục cô rồi.”

“Vớ vẩn! Chỉ là mùa thu nó thế thôi.”

“Điều đó không dành cho những bông hồng, Artemis ạ. Với một cây hoa hồng, mùa thu có nghĩa là có nhiều mưa. Mùa thu có nghĩa là khoảng thời gian chuẩn bị cho mùa xuân. Còn những người đến với một bông hồng thì không bao giờ phản bội như những người tới để thờ cúng cô. Những người tới để thờ cúng, họ chỉ thờ cúng và cầu cho chính bản thân mình. Không giống như những vị khách của cô, những người tới thăm tôi, họ chỉ đến là vì hương thơm của tôi mà thôi. Tôi không bao giờ mong chờ người ta phải quỳ lạy trước mình cả. Không, vì đó không phải là tình yêu. Tình yêu là không hạ thấp mình trước người yêu mà phải nâng mình lên.”

“Thôi nào, bông hoa vô dụng. Cô có hiểu thế nào là được ngưỡng mộ không?”

“Tôi rất tiếc, bạn của tôi ạ. Nhưng những người nồng nhiệt, sốt sắng với cô một ngày nào đó sẽ khiến cô đánh mất chính mình. Bởi vì không phải người ta đang thờ phụng cô mà là thờ phụng những niềm đam mê của họ. Sẽ có một ngày người ta chuyển sang đam mê một nữ thần khác, một người đẹp hơn, hấp dẫn hơn, đáng để khát khao hơn. Lúc đó cô sẽ bị lãng quên. Và bởi vì cô phó mặc sự sống của mình vào những lời ca tụng của họ nên một khi bị lãng quên, cô sẽ không còn có thể tồn tại được nữa.”

“Không. Tôi sẽ sống mãi! Cô mới là người phạm tội, cô nhớ chứ?”

“Đúng thế. Tôi không bắt tử. Một ngày nào đó tôi sẽ tàn úa và quay về với đất mẹ. Tôi sẽ chết. Nhưng cuộc sống của tôi vẫn chưa kết thúc. Bởi vì đất mẹ sẽ lại sinh dưỡng một cây hồng khác. Ngoài những người yêu tôi vì hương thơm của tôi, thì những người khác sẽ không nhớ gì đến tôi. Không ai có thể nghĩ rằng một cây hồng chết rồi lại có thể tỏa hương thơm được. Nhưng khi bạn bè tôi hít thở cái không khí mà tôi đã phả hương vào, họ sẽ mỉm cười. Lúc đó tôi có thể nói rằng: “Cuộc sống của tôi không phải là vô nghĩa. Việc trải qua bóng tối trước khi hoa của tôi nở không phải là vô ích.” Tôi cũng sẽ nói to lên rằng: ‘Tôi vui vì được là một cây hoa hồng...’”

“Thôi nào, cô bạn, cô cũng có thể có giá trị khi chỉ là một cây hoa hồng. Đừng cố che giấu sự thật đó nữa. Hãy cho mọi người thấy gương mặt hoa hồng của cô và trở thành một cùng tôi. Cô hãy bảo người trồng hoa đập vỡ chậu của chúng ta ra thôi. Cô không thấy rằng kể cả những chậu hoa lớn nhất cũng là quá nhỏ cho những cây hồng thực sự sao?”

“Tôi không phải một cây hồng, bông hoa ngớ ngẩn ạ! Tôi là một nữ thần” Artemis gắt.

“Nếu đeo cái ‘mặt nạ của sự vĩ đại’ khiến cô hạnh phúc thì khỏi phải tháo nó ra, hãy cứ đeo nó đi. Hãy cứ tiếp tục nói ‘tôi’. Nhưng cô biết đấy. Cái gì cũng có giá của nó. Cô biết cái giá cho việc lúc nào cũng nói ‘tôi’ là gì không? Đó là cô sẽ quên mất cái tôi thực sự...”

“Bà trồng hoa! Bà già! Ném ngay bông hoa điên rồ này ra khỏi chỗ tôi mau!”

“Cô biết đấy, cô bạn” Miriam nói. “Bây giờ chúng ta không thể bị chia tách nữa rồi. Bất kể chúng ta có thích hay không thì chúng ta vẫn phải sống cả đời này cùng với nhau. Đến khi nào chúng ta còn tiếp tục

đổi lập nhau trong cùng một chậu thể này thì không những chúng ta sẽ không tìm thấy yên bình giữa hai ta mà còn phá hủy sự thanh bình của tất cả những bông hồng khác nữa. Thậm chí cả sự thanh bình của con người nữa... Chúng ta sẽ phải khiến những người tới để tận hưởng hương thơm của chúng ta phải nghe hai giọng nói đối lập. Lúc này cô nói thế này, lúc sau tôi nói thế khác. Phút trước là Artemis, phút sau đã thành Miriam, rồi cứ thế, cứ thế mãi. Rồi thỉnh thoảng cả hai chúng ta sẽ cùng nói một lúc. Như thể ồn ào ở trong chậu chưa đủ, chúng ta còn mang sự ồn ào đó tới cho mọi người. Nhưng chúng ta không có quyền làm cho người khác hay chính bản thân chúng ta thấy đau khổ.”

“Nếu đã như thế”, Artemis nói, thì hãy chịu quy phục tôi đi. Hãy trở thành tôi đi!

“Cô cũng biết là tôi sẽ làm thế nếu tôi có thể mà; Tôi sẽ tuyên bố với cả thế giới rằng tôi là Artemis, chỉ để được chung một tiếng nói với cô. Nhưng tôi không thể. Không phải chỉ vì tôi biết tôi là một cây hồng mà còn vì tôi biết cô cũng là một cây hồng. Có lẽ tôi có thể từ bỏ bản thân mình nhưng tôi không thể từ bỏ cô được. Vì chính vì nhìn vào cô mà tôi biết mình là ai.”

“Điều đó không thể là sự thật được. Tôi là Artemis và cô chỉ là một bông hoa hèn mọn mà thôi.”

“Artemis à. Tôi đã nghe thấy người ta gọi cô là ‘người che chở cho những kẻ hèn mọn’. Rồi cô còn dùng tên của mình để ban một cái chết đột ngột, ngọt ngào... Điều đó có thật không?”

“Đúng thế. Tất cả đều là sự thật.”

“Vậy, tôi là một kẻ hèn mọn, hãy bảo vệ cho tôi đi. Hãy bảo vệ tôi khỏi bản thân cô! Ngay bây giờ, ngay thời điểm này! Hãy nắm chắc cung, kéo căng tên và mang tới cho cô một cái chết ngọt ngào, đột ngột đi nào. Đừng sợ. Cô sẽ không tàn úa thành hư không đâu. Artemis chưa bao giờ thực sự tồn tại, vậy sao cô ấy có thể ngừng tồn tại chứ? Nhưng khi cô tưởng tượng ra bản thân mình được ném vị của cái chết ngọt ngào như thế, cô sẽ được tái sinh. Tái sinh là một cây hoa hồng. Tôi biết điều này không dễ, nhưng tôi xin cô hãy thử xem.”

“Artemis... Cô sẽ làm chứ?”

Artemis không đáp lại.

“Xin cô. Cô nhớ lại được mình là một cây hồng rồi đúng không?”

Zeynep Hanim im lặng một lát rồi quay qua Diana bảo:

“Artemis không trả lời Miriam.”

“Nó không nói gì sao?” Diana hỏi.

“Không” Zeynep Hanim trả lời rồi đứng dậy. “Ta nghĩ thế là đủ cho ngày hôm nay rồi cháu gái ạ. Bài học ngày mai, bài học thứ tư cũng là bài học cuối cùng sẽ bắt đầu vào 4h:1’ sáng.”

Diana cảm thấy như mọi phần trong cơ thể, đặc biệt là trí não mình như bị đông cứng lại. Có rất nhiều thứ cô muốn nói, nhưng cô lại quyết định giữ im lặng.

34. Chương 34

Diana mặc chiếc váy ngủ màu trắng, đứng ngay bên ngoài cửa phòng số 1. Zeynep Hanim sẽ phản ứng thế nào trước một vị khách không mời vào lúc quá nửa đêm thế này nhỉ?

Diana nghĩ không biết có nên gõ cửa hay thôi. Giá mà cô có thể đợi thêm ba tiếng nữa thì lúc ở trong khu vườn, cô có thể hỏi Zeynep Hanim những câu cô muốn mà không làm phiền bà ấy vào cái giờ giấc điên rồ này. Nhưng cô không thể cứ để những thắc mắc đó trong đầu rồi lại trần trọc trên giường hết xoay bên nọ lại sang bên kia suốt từng ấy thời gian được. Cô gõ nhẹ lên cánh cửa.

Zeynep Hanim mở cửa ngay sau đó vài giây. Điều đầu tiên Diana nhận thấy là chiếc váy ngủ của Zeynep Hanim cũng màu trắng và gần giống như chiếc cô đang mặc. Nói đúng ra thì hai chiếc giống hệt nhau.

“Cháu rất xin lỗi vì phải làm phiền bà. Chắc bà đã đi ngủ rồi. Cháu biết mình đang phá vỡ quy tắc của bà, nhưng cháu không thể chỉ nằm chờ được. Cháu thực sự cần nói chuyện với bà. Nhưng cháu nghĩ lúc này không hợp...”

“Bây giờ là một giờ, cháu gái ạ. Ta mới chỉ sắp đi ngủ thôi. Đúng là nó không phải giờ để gõ cửa phòng người khác, dù có là phòng của một bà lão như ta.”

Bà ấy hoàn toàn đúng. Diana không thể trách bà được. Cô ước gì mặt sàn mở ra nuốt chửng mình vào đó luôn.

“Cháu vào đi.” Zeynep Hanim bảo.

“Nhưng bà vừa nói là...”

“Cháu nghĩ là ta không nhận ra cháu đã khó khăn thế nào mới gõ được cửa phòng ta vào cái giờ này sao? Nhưng cháu đã làm thế. Bởi vì cháu còn khó ngủ hơn nếu không tới đây. Trong trường hợp thế này thì chắc hẳn người ta phải có điều gì đáng để nghe. Vậy nên cháu vào đi.”

Diana cúi đầu, đi vào căn phòng mờ mờ sáng.

Họ ngồi đối diện nhau cạnh cửa sổ trông ra vườn.

“Cháu không biết nên bắt đầu từ đâu...”

“Sao cháu không bắt đầu với phần nào khó khăn nhất ấy, những phần khác sẽ theo đó mà ra thôi.”

“Maria. Maria và cháu... Maria... Con bé lúc nào cũng ở trong tâm trí cháu. Cháu không thể ngừng suy nghĩ về nó... Cháu biết là chỉ còn rất ít thời gian nữa là chúng cháu có thể gặp nhau; Ai mà biết được, có thể ngày mai... Nhưng những điều cháu mới được trải nghiệm ở đây, trong khu vườn...”

Cô dừng lại một lát rồi tiếp tục:

“Cho tới khi gặp bà, cháu đã ép mình phải tin rằng Maria bị điên. Cháu đã gạt bỏ mọi khả năng khác. Vì thực tế, trong những lá thư, nó đã nhắc tới việc nói chuyện với hoa hồng... Nhưng cháu không nghĩ rằng đó là lý do thực sự cho việc cháu nhất quyết tách mình khỏi nó. Nó là người khiến mẹ cháu trong những ngày cuối cuộc đời hết sức lo lắng và sợ hãi. Nhưng ngoài tất cả những điều đó cháu cảm thấy một thứ khác nữa lúc đọc thư của Maria. Đó là thứ gì đó mà cháu sợ phải thừa nhận, kể cả là với bản thân cháu; thứ gì đó cháu sợ sẽ phá hủy mình...”

“Đó là thứ gì?”

“Nó giống như việc Maria là người cháu luôn muốn trở thành nhưng đã thất bại. Cháu không thể không cảm thấy nó quá giống mẹ cháu...”

Diana nén tiếng thở dài trước khi tiếp tục.

“Tất nhiên là chẳng có gì sai trái nếu con gái giống mẹ cả. Nhưng nếu một cô con gái đã xa mẹ ngay từ khi một tuổi lại giống mẹ hơn người chị sinh đôi đã cùng sống với mẹ trong suốt hai mươi tư năm thì thật khó cho người chị chấp nhận điều đó. Đặc biệt là khi người chị ấy vừa mất mẹ lại vừa khám phá ra cô em. Đặc biệt, cô chị ấy lại còn không có cơ hội để nói với mẹ mình rằng cô ấy muốn trở nên giống mẹ như thế nào...”

Mắt Diana lại ngấn lệ. Zeynep Hanim kéo ghế lại gần ghế của Diana, cầm tay cô đặt trong tay mình.

“Đừng lo, cháu gái. Một bà mẹ sẽ luôn muốn biết điều mà con gái muốn nói, ngay cả khi bà ấy không có cơ hội...”

“Sau khi tới đây, cháu nhận ra rằng cháu đã chống lại việc làm theo lời mẹ trong khi Maria đã làm theo lời bà. Đó là lý do tại sao cháu không thể giống như Maria.”

“Tại sao cháu nghĩ cháu không thể giống con bé?”

“Mẹ cháu từng nói rằng: “Điều duy nhất con cần để cảm thấy mình đặc biệt là chính bản thân con.” Nhưng cháu đã không hiểu được điều ấy. Cháu lúc nào cũng cần những thứ khác: được người khác chú ý, được tán dương, bất cứ thứ gì khiến cháu cảm thấy đặc biệt...”

“Cháu không thể là người sống mà không được ngưỡng mộ. Cháu thích được là người đẹp nhất ở vũ hội. Cháu yêu hình ảnh cô Diana trong mắt “người khác”. Có lẽ đó chỉ là vì cháu đã từ bỏ giấc mơ lớn nhất của mình là trở thành một nhà văn.”

“Cứ như thể trong lá thư đầu tiên, Maria đã miêu tả cháu vậy. Mọi người xung quanh đều chú ý đến nó, nhưng thực tế là nó không thấy hạnh phúc, nó đã gần như từ bỏ mất giấc mơ lớn nhất đời mình chỉ vì người khác...”

“Cháu thấy không, Maria cũng đã phải trải qua những điều giống cháu. Mà không chỉ có cháu, nếu nói rộng ra thì tất cả chúng ta đều đã từ bỏ một thứ gì đó của chính mình để giành được sự đồng tình hưởng ứng của những người xung quanh.”

“Nhưng rồi cuối cùng Maria cũng có thể theo đuổi được giấc mơ của mình. Khác với cháu. Nó không biến mình thành nô lệ cho những mong chờ của người khác... Trong bài học đầu tiên, lúc nghe Hồng Vàng nói chuyện, bà có biết cháu nghĩ gì không? Cứ như thể Hồng Vàng là Maria còn cháu là Vệ Nữ vậy... Rồi sau đó tới Miriam và Artemis...”

Diana ngừng lại để xem Zeynep Hanim có phản ứng gì không khi nghe cô nói về Vệ Nữ và Artemis. Khi đã chắc chắn về mặt của Zeynep Hanim không hề thay đổi, cô liền tiếp tục:

“Cháu không định nói điều này vì Diana là một cái tên khác của Artemis hay vì mối liên hệ giữa tên Maria và Miriam. Hãy tin cháu, cháu đã học được cách không làm phiền đầu óc với những điều trùng hợp ngẫu nhiên mà không giải thích được.”

“Nhưng vẫn còn một thứ cháu nên suy nghĩ: rõ ràng, cũng giống như Artemis, cháu phụ thuộc vào người khác. Và điều đó chỉ là để che giấu rằng qua bao nhiêu năm, cháu đã bước đi với cái “mặt nạ” của một nữ thần. Giờ thì cháu nhận ra rằng cố trở nên vĩ đại hơn chỉ khiến cháu thấy mình bé nhỏ hơn mà thôi... Ta có nói sai điều gì không? Chẳng phải những điều cháu đang nói về Maria và bản thân mình đều là sự thật sao?”

“Diana, cháu phàn nàn về ảnh hưởng của người khác tới cháu, nhưng đồng thời cháu lại đang hỏi ý kiến một ‘người khác’. Đừng quên ta cũng là một trong số những người khác đó nhé.”

“Không, bà Zeynep Hanim ạ. Maria nói bà là một người không như những người khác và cháu đồng ý với nó. Xin bà hãy nói cho cháu biết sự thật. Cháu không nhầm về những điều cháu đã nghĩ về bản thân và Maria, đúng không ạ?”

Zeynep Hanim nhìn Diana, mắt bà đầy lòng trắc ẩn.

“Ta nghĩ cháu đang quá khắt khe với chính mình rồi Diana ạ. Chúng ta, không ai hoàn hảo cả. Chúng ta cũng không phải cố để làm thế. Ai cũng đều muốn được ngưỡng mộ và được người khác chấp nhận; điều đó là rất bình thường.”

“Vậy sẽ thế nào nếu chúng ta sống cuộc sống do người khác chọn cho chúng ta mà không sống cuộc sống chính chúng ta chọn cho mình? Điều ấy có bình thường không?”

“Cháu gái à, kể cả ta hay bất cứ ai khác đều không có quyền đánh giá cách cháu sống cuộc đời của mình. Ta có thể dạy cháu nghe hoa hồng và theo bài học đó ta chắc chắn có thể cho cháu rất nhiều lời khuyên. Trong khu vườn ta có thể bảo cháu làm điều này điều kia đến khi nào cháu vẫn còn muốn nghe. Đó là vì nghệ thuật nghe hoa hồng là thứ gì đó ta biết, trong khi cháu biết rất ít về nó, và cháu đã yêu cầu ta dạy cháu. Nhưng đừng hỏi ta về bản thân cháu, Diana ạ. Ta không biết cháu, và thậm chí nếu ta có biết rõ cháu, ta cũng không bao giờ có thể dạy cháu về bản thân cháu được.”

“Về Maria, thì thực ra ta biết về nó ít hơn nhiều so với cháu nghĩ. Ta chẳng biết về nó nhiều hơn những điều ta biết về cháu. Nhưng từ những điều ta biết ta có thể nói rằng nó là một người cực kỳ can đảm.”

“Và,” bà nói thêm. “Nó cũng đẹp như cháu vậy.”

Diana mỉm cười đầy biết ơn.

Mình mừng là mình đã gõ cửa, cô nghĩ thầm. Cô cảm thấy không muốn quay về phòng nữa mà muốn được ở đây cùng với Zeynep Hanim hết đêm.

Nhưng thế liệu có ích gì chứ? Chẳng phải cô đã ở cùng mẹ suốt 25 năm sao?

“Cháu nghĩ cháu nên về” Diana nói nhỏ. “Cháu không biết phải cảm ơn bà thế nào vì đã dành thời gian cho cháu, hơn nữa bà lại còn rất tốt bụng với cháu.”

“Ta chẳng làm điều gì cả.” Zeynep Hanim đáp lời. “Nhưng cháu nói đúng đấy. Cháu nên về nghỉ một chút đi. Bài học cuối cùng sẽ là bài học khó khăn nhất trong số tất cả các bài ta dạy cháu.”

35. Chương 35

Trời vẫn còn tối đen. Lúc Diana đi xuống vườn, còn tới mười chín phút nữa mới tới giờ học. Cô đã xuống vườn sớm hơn một chút để có thời gian một mình với những bông hồng, trước khi bài học bắt đầu.

Lúc chuẩn bị bước vào vườn thì đột nhiên cô nghe có tiếng bước chân từ phía sân gỗ của ngôi nhà. Những bước chân không có vẻ giống bước chân của Zeynep Hanim; bà ấy luôn đến vào đúng thời gian đã định, không bao giờ sớm hay muộn dù chỉ một phút. Thêm nữa, những bước chân của bà lúc nào cũng đều đều, không hấp tấp, vội vàng. Nhưng những bước chân kia có vẻ rất nhanh và lo lắng, khoảng cách các bước chân cứ tăng dần. Từ âm thanh của những bước chân ấy, cô có thể thấy người đó có vẻ như đang chạy vậy.

Rồi lại chính là Zeynep Hanim chạy tới tìm Diana, với hơi thở gấp, và gương mặt nhễ nhại mồ hôi.

“Ôi Diana” Giọng bà run rẩy. “Ta biết cháu đang thực sự mong chờ điều này, nhưng...”

“Đó là gì ạ?! Có phải, có phải là Maria không?”

Zeynep hơi cúi đầu.

“Chuyện gì vậy? Hãy nói cho cháu biết là mọi chuyện vẫn ổn đi bà.”

“Maria đã gọi điện; Ta đang ngủ. Nhưng, tạ ơn trời, nó đã để lại lời nhắn. Nó nói có chuyện gì đó khẩn cấp và nó phải đi tới Rio.”

“Ôi, Chúa ơi! Chắc nó đã nghe tin về bệnh tình của mẹ. Cháu phải quay về nhà ngay thôi. Cháu phải về nhà trước nó.”

“Nhưng Maria đã...”

“Mong là nó chưa nghe tin mẹ mất” Diana thì thào.

Sẽ thế nào nếu một cô gái đã dành cả cuộc đời tìm kiếm mẹ nhưng rồi lại nghe tin mẹ mất chứ? Mới chỉ nghĩ tới điều đó đã khiến Diana run rẩy. Nhưng ít ra thì Maria cũng nói là có chuyện khẩn cấp. Nó sẽ không vội vã như thế nếu đã biết mẹ, phải không?

“Cháu xin lỗi. Nhưng cháu phải về thu dọn đồ ngay bây giờ.”

“Tất nhiên rồi, cháu gái. Ta sẽ thu xếp vé cho cháu trong chuyến bay đầu tiên.”

Khi chuẩn bị quay đi vào trong nhà, Diana đột ngột dừng lại. Quay người nhìn xung quanh, cô vội đi thẳng tới giữa vườn, khụy gối trước bông Hồng Vàng. Cô dùng đầu ngón tay vuốt nhẹ những cánh hoa.

“Mày đã đứng Hồng Vàng ạ. Trên tất cả mọi thứ, chính hương hoa mới làm cho một bông hồng thành bông hồng thực sự.”

36. Chương 36

Chuyến bay mà Diana được đặt là chuyến bay chiều, họ cũng vừa đến sân bay kịp giờ máy bay cất cánh. Trước khi đứng vào hàng để kiểm tra hộ chiếu lên máy bay, Diana ôm lấy bà Zeynep Hanim.

“Cháu cảm ơn bà về tất cả những việc bà đã làm cho cháu. Cháu không biết mình có thể đền đáp được không nữa. Những ngày ở cùng bà có lẽ là những ngày đặc biệt nhất trong cuộc đời cháu. Nếu bà đã từng gặp mẹ cháu, chắc bà sẽ hiểu tại sao cháu lại nói ‘có lẽ’ ”

“Cháu hãy tự cảm ơn mình, Diana ạ. Điều làm cho tuần này của cháu trở nên đặc biệt không liên quan gì đến ta, cũng chẳng liên quan gì đến bài học còn dang dở của chúng ta cả. Thứ làm cho nó đặc biệt chính là sự can đảm mà cháu đã có để đối diện với những bông hồng. Đó không phải thứ người ta có thể cho nhau.”

“Khi đến đây, cháu là một cô gái có giáo dục đẳng hoàng và rất thông minh. Nhưng những thứ đó không ngăn cản cháu lắng nghe những bông hồng. Hãy tin ta. Đó không phải là điều dễ dàng như người ta có thể nghĩ đâu. Chỉ những người có can đảm từ bỏ những thứ tốt đẹp mới có thể gặp được những điều tốt đẹp hơn.”

Diana mỉm cười:

“Cháu không nghĩ mình đáng được khen ngợi như thế. Nhưng cháu rất vui vì đã có vinh hạnh được biết bà. Cháu muốn bà biết rằng cháu sẽ để lại trái tim mình ở đây. Hy vọng một ngày nào đó cháu sẽ quay lại vườn hồng để hoàn thành bài học dang dở của cháu.”

“Trái tim chúng ta ở đâu thì chúng ta sẽ ở đó. Nếu trái tim cháu ở đây thì bất kể cơ thể cháu ở xa đến đâu, bài học của cháu cũng sẽ được hoàn thành. Không cần phải nghi ngờ điều đó.”

Zeynep Hanim lấy trong túi xách ra một lọ nước hoa nhỏ, rồi bảo:

“Trong lúc vội vã, ta không kịp gói nó lại cho cháu. Đây là nước hoa được pha trộn bởi các hương hoa hồng trong vườn. Có một trăm mùi hương khác nhau, bao gồm cả hương thơm của Socrates. Điều đặc biệt của chai nước hoa này là mỗi lần cháu ngửi, dường như lại thấy có một mùi khác nhau. Ta chắc rằng nó rất hợp với cháu.”

“Cháu không biết phải nói sao nữa. Bà không biết điều này có ý nghĩa thế nào với cháu đâu. Cháu xin lỗi vì không có gì tặng cho bà cả.”

“Cháu đã tặng ta rồi cháu yêu ạ. Trở thành khách của ta là món quà tuyệt vời nhất mà cháu có thể tặng cho ta.”

Đã đến lúc phải chia tay. Trong một thoáng Diana thấy hình ảnh mẹ mình trong đôi mắt xanh sâu thẳm của bà Zeynep Hanim. Đặt chiếc túi xuống, cô ôm chặt bà lần nữa.

“Ôi, cháu không thể tin được. Bà giống mẹ cháu quá...”

“Một ngày nào đó, cháu gái ạ,” Zeynep Hanim nói nhỏ vào tai cô. “Cháu sẽ nghe được hoa hồng nói. Khi chuyện đó xảy đến, đừng nghĩ đó là một điều kỳ diệu; nó sẽ làm cháu quên mất rằng mỗi giây phút trong cuộc đời đều kỳ diệu. Hãy luôn nhớ rằng không chỉ hoa hồng mà tất cả mọi thứ đều biết trò chuyện.”

37. Chương 37

Đầy sợ hãi, hành khách chờ đợi trong lo lắng để nghe phi công thông báo rằng không có gì đáng lo ngại cả. Vì máy bay trông tránh, lên xuống như cánh của nó sắp gãy đến nơi rồi nên tất cả mọi người, trừ Diana, đều trong tình trạng báo động bởi tiếng ồn từ động cơ máy bay.

Diana kiên nhẫn chờ đợi nghe tín hiệu ‘Thắt chặt dây an toàn’ tắt đi để có thể với tay lên giá để hành lý, lấy cuốn nhật ký của mình.

Nhưng tín hiệu đó như không bao giờ tắt vậy...

Cô tháo dây an toàn rồi đứng dậy khi nhận ra không thấy có hành khách hay tiếp viên nào nhìn mình chăm chăm phía sau. Đúng vào lúc đó, máy bay rung mạnh lần nữa khiến cô ngã giúi xuống đùi người ngồi kế bên mình.

“Ôi. Tôi xin lỗi, thưa ông.”

“Cô có thể làm mình bị thương đấy cô gái ạ. Tốt hơn là cô nên ngồi xuống đi.” Người đàn ông lớn tuổi bảo.

Cô tiếp viên đi về phía cô, yêu cầu cô ngồi xuống và một số hành khách thì quay qua nhìn như thể đang bắn khoăn không biết cô có vấn đề gì không vậy.

Đứng thẳng người dậy, cô với tay vào sâu hơn trong ngăn hành lý phía trên đầu, tìm cái túi của mình, rồi suýt làm nó rơi vào đầu một người khách khác. Nhưng cô đã cố chụp lấy nó mà không gây bất cứ tai nạn nào.

Mở cuốn nhật ký ra, Diana bắt đầu viết bằng nét chữ ngoằn ngoèo giữa thời điểm hỗn loạn này.

Mẹ thương yêu của con,

Con muốn hỏi mẹ vài điều...

Maria được sinh ra trước con, phải không mẹ? Chị ấy học đi trước con, học nói trước con phải không ạ?

Thật không may là đến giờ chị ấy vẫn đi trước con một bước. Có thể, ngay lúc con đang viết những điều này thì chị ấy đã chuẩn bị đến gặp mẹ rồi...

Thật ra thì mẹ ơi, Maria đáng để được ở cùng mẹ từ rất lâu rồi. Chị ấy chắc chắn xứng đáng ở với mẹ hơn con. Chị ấy yêu mẹ một cách điên cuồng mẹ ạ.

Đừng hiểu nhầm con. Con cũng yêu mẹ. Con cũng yêu mẹ nhiều như chị ấy. Nhưng chị ấy yêu mẹ mà chưa từng được biết cảm giác ngọt ngào khi được làm con gái mẹ. Chị ấy yêu mẹ mà không nhận được bất cứ thứ gì từ mẹ hay được che chở trong vòng tay mẹ khi sợ hãi, hay được áp đầu vào ngực mẹ ngủ. Như mẹ vẫn từng nói: “Sẽ không phải là yêu nếu mình đòi hỏi được đáp trả từ người mình yêu.”

Vậy, mẹ ơi... Ai trong số chúng con đáng được là con gái mẹ hơn? Maria hay con? Con không thấy sợ câu trả lời nữa mẹ ạ. Chị ấy là chị sinh đôi của con. Bởi vì lúc nào con cũng đi theo sau chị ấy nên có thể một ngày nào đó con cũng sẽ xứng đáng là con gái mẹ.

Rất cuộc thì chẳng phải con và chị ấy đều có cùng một số phận cho đến tận bây giờ đấy sao? Tụi con lớn lên chỉ có cha hoặc mẹ, đều được người khác chú ý, đều có tình yêu dành cho những câu chuyện, và những giấc mơ của tụi con, rồi cả bà Zeynep Hanim và vườn hồng... Theo thứ tự những chuyện đã xảy ra với Maria thì chắc cũng sắp tới lúc con nói chuyện được với hoa hồng rồi... Nhưng ngay lúc này, điều đó có vẻ không giống lắm. Một phần trong con vẫn còn nghĩ rằng những chuyện như thế này chỉ có thể xảy ra trong truyện cổ tích mà thôi.

Nhưng vẫn còn một câu hỏi mà con vẫn chưa trả lời được mẹ ạ... Trong truyện cổ tích, các nhân vật chính không bao giờ hứa mà không thực hiện, có phải thế không mẹ? Nếu như thế, nếu những thứ con nghe được trong vườn hồng là những phần trong truyện cổ tích thì cái đó có biến bà Zeynep Hanim thành nhân vật chính không ạ? Bà ấy đã nói với con rằng: Một ngày nào đó, con cũng sẽ nghe được tiếng những bông hồng...

Con không biết nữa, mẹ ạ...

Tưởng tượng - thực tế, sợ hãi - hy vọng; con - Maria... Tất cả mọi thứ đều hòa trộn vào nhau.

Con cần nghe giọng của mẹ vô cùng ...

Diana,

Con gái bé bỏng của mẹ

38. Chương 38

Ngay khi thấy người lái xe của khách sạn tới đón mình ở sân bay, Diana đã hỏi ngay:

“Có ai tới khách sạn hỏi thăm về mẹ tôi không? Ai đó trông giống như tôi ấy?”

“Như tôi biết là không, thưa cô Oliveira.”

“Vậy thì dừng lại ở khách sạn một chút đã trước khi chúng ta về nhà.”

Diana đếm từng phút một trên đường họ tới khách sạn. Cuối cùng cũng tới nơi. Nhưng cô thất vọng vì lại nhận được câu trả lời tương tự từ nhân viên khách sạn và sau đó là từ người làm việc trong nhà mình: Không ai đến hỏi thăm về mẹ cô cả. Dù Diana không muốn nói cho ai biết là mình có chị sinh đôi, nhưng cô thử ước hỏi xem ‘có ai tới tìm tôi tuần trước hay không?’. Vì tất cả mọi người đều biết cô đi xa nên không ai cho rằng cô đang hỏi một cách nghiêm túc.

Việc Maria không đến khách sạn cũng như đến nhà có thể có nghĩa là chị ấy chưa nghe tin về cái chết của mẹ. Đây là một tin tốt. Nhưng Diana vẫn không cảm thấy yên lòng vì Maria có thể nghe được tin đó từ nguồn khác.

Cô không thể làm được gì ngoại trừ việc ở nhà và chờ đợi. Cô đi đi lại lại trong nhà cả giờ liền, cứ đi lên rồi lại đi xuống, chờ nghe tiếng chuông cửa hay tiếng chuông điện thoại. Chẳng có ai tới mà cũng không ai gọi điện cả. Cô chờ cho đến tận nửa đêm, lúc cơ thể mệt mỏi của cô không chịu đựng thêm được nữa, rồi cô ngủ quên trên chiếc sofa đen.

39. Chương 39

Giật mình vì tiếng chuông cửa, cô bật dậy rồi chạy tới cửa, trước cả cô Lopez. Hóa ra là người đưa thư. Diana cầm lấy bì thư anh ta đưa rồi đóng sập cửa lại. Không có tên và địa chỉ người gửi đề trên phong bì, nhưng cô có cảm giác nó có liên quan gì đó tới Maria. Cô vội vàng xé bì thư:

Mẹ thương yêu của con,

Hôm nay con đã tới được Rio. Họ bảo với con rằng mẹ đã mất. Con không tin mẹ ạ.

Mẹ ơi, mẹ ở đâu? Mẹ đã đi đâu thế, khi chúng ta cuối cùng cũng được gặp nhau?

Ôi, mẹ ơi, con nhớ mẹ vô cùng... Mẹ cũng nhớ con, phải không mẹ?

Vậy hãy đến mang con đi cùng mẹ. Con đang ở tại địa chỉ ghi trong lá thư thứ tư.

Con chắc là mẹ sẽ tới vì con biết mẹ vẫn còn sống mà.

Mẹ phải tới đây.

Vì nếu mẹ không tới, con sẽ phải chấp nhận những điều người ta nói với con đều là sự thật. Con sẽ phải thừa nhận rằng con không bao giờ còn cơ hội được gặp mẹ trong thế giới này.

Nếu như thế con sẽ làm bất cứ điều gì giúp đưa con tới gặp mẹ.

Con.

Maria

“Ôi, Chúa ơi.” Diana thì thào. Không có lá thư nào trong phong bì thứ tư cả.

40. Chương 40

Diana gọi điện cho bà Zeynep Hanim để kể về bức thư của Maria. Sau đó cô vội đi tìm lá thư bị mất ở mọi góc ngách trong nhà. Nhưng dù đã kiếm tìm trong tủ, trong phòng mẹ, trong thư viện, lục lọi khắp mọi chốn có thể nhưng cô vẫn không thể thấy lá thư kia.

Tối tối thì chuông điện thoại kêu.

“Chào cháu Diana.” Tiếng bà Zeynep Hanim. “Cháu đã tìm ra lá thư chưa?”

“Chưa ạ. Cháu đã tìm khắp nơi rồi. Cháu sắp phát điên lên đây.”

“Đừng lo lắng quá. Khi Maria không nhận được hồi âm từ mẹ cháu, ta chắc nó sẽ cố liên lạc lại lần nữa.”

“Cháu đã hỏi mọi người ở đây, người ta đều nói rằng không có ai tới nhà hay khách sạn cả. Vậy nên cháu không biết ai có thể nói với Maria việc mẹ cháu mất. Cháu sợ là Maria sẽ làm điều gì đó dại dột.”

“Không, không đâu. Cháu đừng nghĩ như thế. Ít nhất là nó cũng sẽ gọi cho ta nếu nó không nhận được tin từ mẹ cháu. Cháu đừng lo... Ngày mai ta sẽ gửi chuyển phát nhanh cho cháu một món đồ. Cháu hãy mở ra, và nếu Maria tới thì hãy đưa nó cho con bé. Có thể thứ đó sẽ giúp an ủi Maria. Nhưng lúc này cháu hãy cứ tiếp tục tìm lá thư đi cháu yêu.”

“Có thể không có lá thư nào như thế cả.”

“Chẳng phải cháu nói là có bì thư thứ tư sao? Nếu có bì thư thì chắc phải có một lá thư.”

41. Chương 41

Suốt hai ngày Diana không ngừng tìm kiếm lá thư, nhưng vẫn chẳng có kết quả gì. Thậm chí cô còn tới mộ mẹ để hỏi xem lá thư có thể ở đâu, nhưng cô cũng không nhận được câu trả lời.

Lúc về tới nhà, cô đi tới thư viện. Sau khi tìm khắp các giá để đầy những cuốn sách dày, cuối cùng cô tìm thấy cuốn truyện Hoàng Tử Bé - cuốn truyện cô đã đọc suốt hồi còn bé. Nó bị kẹp giữa hai cuốn sách đồ sộ. Trong thư tạm biệt, Maria đã nói với cha rằng chị ấy đã đọc lại cuốn Hoàng Tử Bé sau nhiều năm. Chị ấy đã nhắc tới việc cuốn sách đã thay đổi hoàn toàn thế nào. Không biết chị ấy có đúng không?

Phủ bụi bìa sách, Diana ngồi trên sàn nhà, mở cuốn sách ra.

Một giờ sau, cô đọc xong cuốn sách. Dựa người vào tường, cô ngồi hồi tưởng xem cuốn sách đã khác trước như thế nào. Rồi cô lấy nhật ký của mình, viết.

Gửi chị Maria,

Em vừa đọc xong cuốn Hoàng Tử Bé, sau nhiều năm không đọc nó. Chị đã đúng. Cuốn sách đã thay đổi hoàn toàn!...

Em nghĩ em cũng bắt đầu hiểu ra thế nào là “có trách nhiệm với một bông hồng”.

Nhưng điều đó không có nghĩa là em sẽ có thể chịu trách nhiệm được. Và đó là điểm khác biệt giữa em và chị, Maria ạ. Chị đã cố gắng để có trách nhiệm với bông hồng của chị. Chị đã nhận ra điều đó từ trước em rất lâu. Vì bông hồng của chị bị mất tích nên chị đã làm tất cả những gì có thể đi tìm lại nó. Chị chăm sóc cho bông hồng của chị...

Chị biết em đang nghĩ gì không, Maria? Em ước gì cha chúng ta đã mang em đi và để chị ở lại với mẹ. Em ước mẹ đã dành cả cuộc đời mình cho chị chứ không phải cho em. Chị là người xứng đáng được sống với mẹ.

Em cũng vừa nhận ra rằng mẹ đã không phó thác chị cho em mà thật ra là giao phó em cho chị. Mẹ biết em cần chị.

Và giờ em cũng biết điều đó.

Đó là lý do tại sao chị phải đến đây, Maria ạ. Chị phải đến đây lần nữa để tin rằng chúng ta có thể gặp mẹ trong thế giới này. Chị phải cảm thấy rằng mẹ đang ở cùng Chúa và Chúa thì luôn ở cùng chúng ta.

Hãy nhớ lại hồi chị còn bé...

Hãy nhớ những lúc chị đã trả lời người khác thế nào khi người ta nói với chị rằng mẹ đã chết hay mẹ ở một nơi nào xa lắm, hay chị không bao giờ có thể gặp mẹ trong thế giới này. Chẳng phải chị đã tin rằng có câu trả lời khác hay sao?

Vậy điều gì đã khiến chị thay đổi suy nghĩ như thế? Hay chỉ vì chính chị cũng đã lớn lên giống như em?

Maria à, em sẽ không từ bỏ hy vọng rằng chị sẽ tới đây tìm em. Vì trái tim em đã mách bảo rằng:

“Chị đã tìm kiếm em từ rất lâu trước khi em bắt đầu tìm kiếm chị...”

Diana.

42. Chương 42

Dian vừa gấp cuốn nhật ký vào được mấy phút thì chuông cửa kêu. Cô chạy ra mở cửa.

Đó là Gabriel. Trong tay anh là một gói hàng lớn.

“Chào buổi sáng, Diana. Một món đồ chuyển phát nhanh cho cô từ Istanbul. Cô lại đánh cắp trái tim của ai ở đây thế?”

“Tôi cũng mong là đánh cắp được trái tim của ai đó.” Cô vừa nói vừa nghĩ tới Zeynep Hanim.

Gói đồ được buộc ngang, buộc dọc rất kỹ lưỡng như một xác ướp vậy. Cùng với nó, Gabriel còn đưa cho cô một phong thư.

Sau khi đã chào anh ta bằng một nụ cười ấm áp, Diana liền mở thư:

Diana yêu quý,

Trong gói đồ này cháu sẽ tìm thấy Socrates. Trên cành của nó có một chiếc mũ miện được kết bằng hoa hồng trắng, giống chiếc mũ Maria đã đội trong giấc mơ. Maria tin rằng nó có thể nghe thấy giọng mẹ cháu sau khi đã nghe giọng của Socrates. Ta hy vọng điều ước của nó sớm được thực hiện.

Nữa là, Hoa Hồng Vàng có điều muốn nhờ cháu...

Nó đã sưu tập được một câu chuyện của Nasreddin Hodja cho Maria. Nó muốn cháu đọc câu chuyện sau cho cô ấy khi hai cháu gặp nhau. Sau khi Maria nghe thấy những vần thơ của Socrates, nó sẽ cần một chiếc chìa khóa mà chỉ có thể tìm thấy trong câu chuyện này.

Chìa khóa kho báu.

Một ngày nọ Nasreddin Hodja đánh mất chiếc chìa khóa kho báu của mình. Mặc dù anh ta đã tìm kiếm khắp mặt phố phía trước nhà và khu xung quanh, kể cả dọc theo đường làng mà vẫn không thấy nó.

Cuối cùng anh gọi một người hàng xóm tới để giúp mình. Họ cùng tìm kiếm khắp làng nhưng vẫn không có kết quả. Cứ như thể mặt đất đã nuốt chửng nó rồi vậy. May thay, một lúc sau, có một người hàng xóm hỏi Hodja rằng:

“Hodja, anh có chắc mình làm mất chìa khóa ở bên ngoài không?”

“Ồ, không. Tôi làm mất nó trong nhà. Nhưng tìm bên ngoài này sẽ dễ hơn nên tôi mới tìm ngoài này.”

Hoa Hồng Vàng nói là Maria không nên đi tìm kiếm chìa khóa kho báu ở bên ngoài mà nên kiếm nó ở bên trong...

Có thể là trong ngăn kéo tủ đầu giường của cô ấy.

Hoa Hồng Vàng và ta đều muốn cảm ơn cháu vì sự giúp đỡ của cháu, cháu yêu.

Zeynep.

43. Chương 43

Sau khi đã mở được thùng hàng, Diana lấy đồ trong thùng ra. Tất cả bên trong là tấm vải màu bạc, phủ lên Socrates. Cô cẩn thận đặt bình hoa nặng lên bàn. Sau đó, như thể đang kéo vải phủ một bức tượng, cô kéo tấm vải ra khỏi cái cây.

Socrates!!

“Ôi, Chúa ơi!” Diana thì thào.

Cô khụy gối xuống.

“Ôi, Chúa ơi!”

Tất cả những việc cô có thể làm là nhìn chăm chăm vào Socrates không hề chớp mắt. Socrates là một khóm hồng với bốn bông hồng đen. Bốn bông hồng đen!...

Diana cứ mãi băn khoăn nhìn Socrates, quên cả khái niệm thời gian.

Bốn bông hồng đen!

Diana đứng dậy, chạy nhanh tới khung ảnh bạc mà mẹ đã làm để tặng cho cô món quà sinh nhật cuối cùng. Sau khi mân mê bốn bông hồng đen được trang trí trên đó - mỗi bông được đặt ở một góc ảnh, cô đọc những câu được khắc trên khung ảnh:

Chẳng phải như điều con nghĩ

Con không mất mẹ bao giờ

Trò chuyện với con tất cả

Từ sau kỷ vật mẹ trao...

Lúc mắt Diana lướt tới những từ ấy, cô như thể đang chu du về quá khứ vậy.

Cô nhớ lại vài điều Maria đã viết trong thư...

Điều mà Maria đã nói với người khác: “Không như các người nghĩ đâu”.

Rồi những điều mẹ đã nói với Maria trong giấc mơ: “Con không mất mẹ”; Điều mà Hồng Phấn đã nói với Maria: “Mẹ cô trò chuyện với cô qua mọi thứ...”

Diana nhớ lại những ngày mình ở trong vườn hồng, hình ảnh của Artemis và Miriam quện chặt lấy nhau trong cùng một chậu hoa hiển hiện trước mắt cô; những lời đối thoại của chúng như vang vọng trong tai cô.

Cô nhớ tới những điều mà Zeynep Hanim đã nói. Giống như những điều Maria đã viết trong thư, những lời của Zeynep Hanim cũng giống những lời của mẹ...

Diana nhớ lại giây phút cô đã thấy hình ảnh mẹ trong mắt của bà Zeynep Hanim.

Cứ như thế lúc này cô đang nhìn vào mắt bà ấy lần nữa vậy. Cứ như đôi mắt xanh sáng lấp lánh ấy không phải mắt bà Zeynep Hanim mà là mắt mẹ cô...

Diana nhớ lại những lần cô hỏi mẹ về chìa khóa kho báu và cách mẹ đã luôn trả lời cô rằng bà không có nó. Cô nhớ những câu chuyện mẹ đã kể cô nghe... Cô nhớ lại câu chuyện mà Hồng Vàng nhờ gửi tới Maria...

Rồi những bông hồng vàng cô Alves đã đặt trên mộ mẹ.

Mỗi dòng của khổ thơ được khắc trên khung ảnh lại nhắc Diana nghĩ tới một lá thư của Maria và mỗi giây trôi qua cô lại có cảm giác mình đang gần với lá thư bị thất lạc hơn.

Dòng đầu tiên: “Chẳng phải như điều con nghĩ” nhắc cô nghĩ tới lá thư đầu tiên của Maria, về việc chị ấy đã kháng cự người khác như thế nào...

Câu “Con không mất mẹ bao giờ” nhắc cô về lá thư thứ hai của Maria, khi mẹ xuất hiện trong giấc mơ của chị ấy và bảo với chị ấy là chị ấy không mất mẹ... Rồi câu thơ “Trò chuyện với con qua những...” khiến Diana nhớ tới bức thư thứ ba khi Hồng Phần nói với Maria rằng mẹ nói chuyện với chị ấy qua mọi thứ... Vậy manh mối để tìm ra lá thư thứ tư phải nằm ở dòng thơ cuối.

Diana đọc đi đọc lại câu thơ

Từ sau kỷ vật mẹ trao

Từ sau kỷ vật mẹ trao

Kỷ vật... Kỷ vật...

Từ sau...

Cô đột nhiên im lặng và đưa tay về phía khung ảnh - đồ lưu niệm quý giá của mẹ. Tháo khung ảnh xuống từ trên tường, cô lật nó lại để nhìn phía sau.

Cô đã không nhầm! Phía góc phải trên cùng có một ổ khóa nhỏ. Nhớ lại lời khuyên của Hồng Vàng trong lá thư của Zeynep Hanim, Diana liền đặt khung ảnh lên bàn rồi chạy về phòng mình. Cô mở ngăn kéo bàn đầu giường ra. Ngón tay cô len lỏi, lục tìm giữa đồng giấy tờ và bút viết. Bên dưới những đồ vật đó, cô cảm giác như có một chiếc chìa khóa nhỏ được đặt ở đấy ngăn kéo.

Nắm chắc chiếc chìa khóa trong tay, cô thầm cảm ơn Hồng Vàng...

Quay lại phòng khách, cô cầm chiếc mũ miện được kết bằng hoa hồng trắng, được treo trên những cành hồng Socrates lên và nhẹ nhàng đội lên đầu.

Rồi cô nâng khung ảnh bạc lên, chiếc chìa khóa quá nhỏ khiến cô làm rơi khi đang cố mở ổ khóa. Nhưng đến lần thứ hai thì cô đã mở được khung ảnh. Bên trong có một lá thư được viết bằng những chữ nhỏ xíu, đặt trên một mặt phẳng bằng bạc. Lúc lấy lá thư ra, tim cô đập nhanh khiến cô có thể nghe thấy từng nhịp đập trái tim mình.

Cô cầm tấm bảng bằng bạc sáng loáng như mặt gương giơ lên trước mắt mình. Có năm từ được viết ở trên cùng của tấm bảng: “Địa chỉ của Maria.”

Ngay bên dưới những chữ đó cô thấy hình ảnh phản chiếu gương mặt mình trên mặt phẳng sáng loáng.

Lúc cô chỉnh lại chiếc mũ miện đã bị trượt ra sau gáy, hai hàng nước mắt lăn dài xuống má. Không cần phải lau chúng, cô liền đọc những lời của mẹ.

Con gái yêu Diana của mẹ, hay như cha con vẫn gọi:

“Maria...”

Cha con đã luôn gọi thầm vào tai con cái tên đó. Nhưng sau khi cha mất, mẹ không muốn gọi con là Maria cho đến khi nào con đã sẵn sàng để hiểu được cái tên đó là tượng trưng cho phần nào trong con người con.

Điều mẹ muốn đó là con phải bị cưỡng ép rời khỏi nhà, vượt qua đại dương để ném trái nỗi sợ hãi mất đi người chị em song sinh của mình để không có điều gì có thể làm con quên được cái tên này.

Mẹ xin lỗi, con gái bé nhỏ của mẹ. Để ép con phải đi theo Maria, mẹ đã phải nói những điều mà hoàn toàn không phải sự thật. Thật không may là thời gian của mẹ sắp hết nên không cho phép mẹ lựa chọn cách nào khác. Mẹ muốn con sắp xếp chuyến đi tới vườn hồng càng nhanh càng tốt.

Qua chuyến đi này - nó có thể được xem như một sự chuẩn bị cho Những Cơn Mưa Tháng Mười, mẹ muốn con phải giết chết ‘cái tôi’ của con, cái đã khiến con không hạnh phúc và ngăn con thực hiện ước mơ của mình.

Từ những lá thư trong tay con, con chắc đã có một khởi đầu tốt đẹp với con đường hoa hồng. Con chắc đã nhận ra được sự khác biệt của vườn hồng con đã thấy.

Nếu như thế thì... Nếu vườn hồng đó đối với con thực sự khác với tất cả những vườn hồng khác, nếu Socrates thực sự khác biệt với những bông hồng khác, nếu “con người con” trong khu vườn đó khác với tất cả con người khác của con... và nếu sự khác biệt này thay vì cho con cái cảm giác mình ở vị thế cao, lại hạ thấp con và cho con cảm giác được ôm trọn thế giới, thì con yêu ạ, Zeynep và ta sẽ mời con tới Ephesus vào tháng Mười. Bởi vì chỉ qua những Cơn Mưa Tháng Mười, con mới thực sự biết Maria...

Biết đâu có thể mẹ sẽ bắt chấp mọi quy luật vật chất và ngồi trên một con ngựa có cánh để ôm con gái mẹ đến Ephesus, để mẹ có thể đứng cùng con trong Cơn Mưa Tháng Mười...

Nhưng ngay cả khi con không nhìn thấy mẹ ở đó thì con yêu, hãy lắng nghe những giọng nói ở Ephesus... Con sẽ nhanh chóng nhận ra rằng ở Ephesus, không chỉ có một giọng nói mà là hai. Giọng của Maria... Giọng của con...

Nếu một ngày nào đó giọng nói ấy bảo rằng: “Rút hết những đơn xin việc mảy mã nộp vào công ty luật đi, hãy mở một trang giấy trắng và bắt đầu viết cuốn sách đầu tiên trong cuộc đời đi”, thì lúc đó mẹ sẽ có một lời khuyên cho con, con yêu ạ. Trong cuốn sách của con, hãy kể cho chúng ta nghe câu chuyện cổ nhất trong những câu chuyện cổ:

Một hành trình bắt đầu và kết thúc cùng con...

Sống theo câu chuyện này có nghĩa là con đã viết lên nó và giờ tất cả những việc con cần làm là ghi lại xuống trang giấy mà thôi.

Có thể trong một trong những trang ấy, con sẽ muốn dùng câu nói về món quà Zeynep hứa cho con khi con nghe được hoa hồng. Nó là của Yunus Emre, một vị thánh của đạo Hồi:

“Có một cái Tôi bên trong tôi, sâu thẳm trong con người tôi.”

Mẹ yêu con, món quà vô giá của mẹ ạ... Và mẹ luôn ở bên con.

Mẹ của con.

44. Chương 44

Ngày 19 tháng Chín

Mẹ thương yêu của con,

Viễn cảnh được gấp lại mẹ sau nhiều tháng khiến lòng con ngập tràn niềm hạnh phúc khó tả. Chỉ còn đúng một tháng nữa thôi con sẽ tới Ephesus! Lúc đó con có thể đứng với mẹ của con trong Cơn Mưa Tháng Mười...

Bốn tháng vừa qua con đã viết cuốn tiểu thuyết đầu tiên của mình, mẹ à. Con ước gì con có thể đọc câu chuyện đó cho mẹ. Nhưng thật không may, nó vẫn chưa xong hẳn mẹ ạ. Tuy vậy con vẫn muốn mẹ có thể cảm nhận được nó.

Truyện của con là về một cây hoa hồng mẹ ạ. Hoa hồng Ephesus... Một cây hồng đã được tạo ra với hương thơm tuyệt diệu. Mùi hương ấy có tiếng nói của riêng mình. Tiếng nói của hạnh phúc. Nó kể về những giấc mơ. Kể về những thiên thần và về việc gặp Chúa trong thế giới này.

Nhưng khi cây hồng đó lớn lên, nó bắt đầu nghe thấy tiếng nói khác, một giọng nói mà nó nhầm là của mình, giọng nói suốt ngày chỉ biết tới “tôi”. Giọng nói ấy rất to. To đến nỗi cây hồng kia không thể nghe thấy giọng xưa của mình nữa.

Hoa hồng cần quan tâm tới hương thơm của mình để nghe thấy giọng nói cũ. Nhưng nó đã được trồng ở nơi mà người ta không yêu nó vì hương thơm của nó. Người ta chỉ quan tâm tới màu sắc, cành lá, cánh của nó... mà thôi.

Thế là với hy vọng giành được cảm tình của người ta, nó chau chuốt mình sao cho giống với cách người ta muốn. Người ta nói “mọc cao hơn”, thế là nó cũng mọc cao hơn. Người ta bảo “hãy làm cho cánh hoa bùng sáng lên” thế là nó cũng âm thầm, vội vã làm theo. Thế rồi qua thời gian hương thơm của nó cứ nhạt dần đi.

Đã gọt dũa được nó, người ta tưới lên nó biết bao câu khen ngợi như thể nó là một nữ thần vậy. Và chẳng bao lâu sau hoa hồng tin rằng mình là một nữ thần. Nó không nhận ra rằng điều duy nhất nó cần để cảm thấy đặc biệt là nhớ lại mình là một cây hoa hồng. Chẳng có gì vĩ đại cả. Chỉ là một cây hồng mà thôi...

Mỗi ngày trôi đi nó lại thấy mình càng trở nên buồn phiền hơn. Chỉ còn một niềm hạnh phúc trong cuộc đời nó đó là mẹ nó. Nhưng ngay lúc nó bắt đầu tìm ra mẹ, lúc nó cần bà nhất thì nó lại vĩnh viễn mất mẹ. Không thì cũng là nó nghĩ như vậy.

Mẹ ơi, thực ra thì câu chuyện này không phải về hoa hồng đâu. Nó là về một người mẹ. Nó kể về một người mẹ đã chứng tỏ được một điều rằng những bông hồng thực sự không bao giờ chết, rằng chúng vẫn tiếp tục tỏa hương ngay cả khi đã úa tàn... Nó là về một người mẹ đã phải lay chậu hoa để con có thể nhớ lại...

Điều này có thể được không mẹ? Nó có thể nhớ lại được điều nó đã quên lãng hay không, hay nó sẽ quên tất cả những điều mình đã được dạy? Nó có thể lấy lại được hương thơm của mình nữa không mẹ? Và hơn hết nó có thể nghe lại được giọng nói trước đây của mình nữa không?

Con vẫn hy vọng như thế...

Mẹ à, điều này có thể ít hay nhiều hơn câu chuyện trong cuốn tiểu thuyết của con. Con cũng không chắc là con có thể kể lại nó một cách chính xác không mà. Con cảm thấy câu chuyện cuộc đời thì dài mà người ta kể lại thường ngắn hơn. Con thậm chí còn không thể miêu tả được mùi vị của một quả oliu cho bà Zeynep Hanim, thế nên làm sao con có thể miêu tả được sự kì diệu của vườn hồng chứ?

Nhưng kể cả con có thất bại thì vẫn không sao cả. Cũng không sao nếu con không thể kể nó hay được, không sao nếu người khác không thích nó... Bởi vì đây là chuyện về mẹ. Con vui vì đã kể được câu chuyện ra như thế. Nhưng thực ra là không. Con đã không kể nó mà chính mẹ đã kể cho con nghe. Mẹ đã kể cho con vào đúng thời điểm mà con nghĩ mình không bao giờ có thể được nghe mẹ kể chuyện nữa.

Cảm ơn mẹ yêu của con...

Con cảm thấy mùi nước hoa của mẹ trong không khí. Mỗi lần hít thở nó, con lại thấy một mùi hương khác nhau.

Hương hoa hồng. Ở khắp mọi nơi.

Con của mẹ,

Diana.

45. Chương 45

Lúc đang chuẩn bị kết thúc cuốn tiểu thuyết của mình, tôi bắt gặp hình ảnh một chùm bóng bay xanh, khoảng năm hay sáu quả gì đó, bay ngang qua cửa sổ. Chúng đến từ đâu được nhỉ?

Tôi mở cửa sổ để xem có chuyện gì xảy ra. Có chuyện gì đó đang diễn ra dưới công viên. Khó khăn lắm tôi mới đọc được những chữ viết trên một tấm bảng tròn lớn bằng vải:

Sự thay đổi của biển Brazil.

Triển lãm nghệ thuật đường phố

Từ ngày 24 - 27 tháng Chín.

Sau khi đã cho thêm vào cuốn tiểu thuyết của mình phần tôi trông thấy một chùm bóng bay màu xanh, tôi liền ra khỏi nhà để đến buổi khai mạc triển lãm.

46. Chương 46

Khi tới triển lãm, tôi thấy có khoảng hai mươi bức tranh được treo liên tiếp nhau. Mắt tôi kiếm tìm Mathias, nhưng không thể thấy anh. Tôi quan sát những bức tranh, tìm kiếm bức anh đã vẽ khi anh còn ở đây. Ngay lúc đó tôi nhận ra ông già đã xem bói cho tôi đang vậy tôi.

“Cô may mắn thật đấy, quý cô ạ. Nhìn xem ai đang ở đây nào?”

Tôi mỉm cười.

“Chào ông, chúng ta thậm chí còn không biết sao anh ấy ở đây mà.”

“Hãy sống và quan sát.” Ông nói.

“Đúng rồi. Hãy sống và quan sát.” Tôi đáp lại. “À mà này, hôm qua tôi nói chuyện với cô Alves. Cô ấy bảo gửi lời chào ông. Nhưng cô ấy vẫn còn băn khoăn tại sao ông không nhận món quà của cô ấy.”

“Sao ta phải nhận quà của bà ấy? Ta là người có tự trọng mà và ta tôn trọng nghề của mình. Nếu ta không xem bói được cho cô bất cứ điều gì, ta sẽ không nhận quà cáp hay tiền bạc gì đâu.”

“Vâng, có thể ông không thực sự nói cho tôi biết về tương lai của tôi, nhưng ông đã khiến tôi phải đọc những lá thư kia. Sao ông không thể nhận món quà của cô Alves, coi như một kỷ vật dành cho sự giúp đỡ của ông cho cô ấy và mẹ tôi, một lòng cảm kích trước sự tử tế của ông?”

“Quà để đổi trả cho sự tử tế hả? Nghe có vẻ giống buôn bán hơn quý cô ạ. Tử tế là...”

Ông ta dừng lại, chỉ vào những người ăn xin khác.

“Cô có thấy những người ăn xin kia không? Họ đã từng là những người ăn xin may mắn nhất trong thành phố. Bụng họ no đầy từ sáng tới đêm. Cô có bao giờ mở to mắt hơn để nhìn xem họ ăn gì không? Tất cả chúng ta đều ăn trong những chiếc đĩa bạc. Mỗi sáng sẽ có đứa trẻ nào đó mang cho chúng ta đồ ăn ngon rồi đi. Chúng ta được ăn miễn phí rất lâu trước khi không thấy đồ ăn tới nữa. Tất cả chúng ta đều băn khoăn không biết ai đã gửi những đĩa thức ăn tới cho mình, nhưng đứa trẻ đó cũng rất kín tiếng, nó không nói. Những người kia, cho đến hôm nay họ vẫn không biết ai là người có trái tim nhân hậu, đã cho họ đồ ăn như thế. Nhưng tôi thì tôi biết vì đã sáu tháng rồi kể từ khi không còn thấy đồ ăn nữa. Giờ thì hãy nói tôi nghe xem, quý cô, ai là người đã gửi tới những thức ăn tuyệt vời đó?”

“Tôi không biết. Có thể là một tổ chức từ thiện nào đó chẳng hạn?”

Ông già mỉm cười:

“Cô thấy đấy, quý cô ạ. Tử tế là thậm chí ngay con gái mình cũng không biết về những việc tốt mình làm.”

Tôi không biết phải nói gì. Nhưng ngay lúc đó tôi lại cảm thấy mình thật đặc biệt vì được làm con gái mẹ.

“Tôi xin lỗi. Tôi đã không biết. Tôi sẽ bảo nhà bếp ngay khi về khách sạn. Tôi sẽ đảm bảo rằng thức ăn sẽ tới và...”

“Không cần đâu. Tôi chỉ muốn nói tại sao tôi lại không nhận món quà của quý bà Alves mà thôi. Giờ cô không phải khiến cái đầu xinh đẹp của mình phải bận tâm chuyện đó đâu, cứ đi xem tranh đi.”

“Cảm ơn ông” Tôi nói và vỗ nhẹ tay lên lưng ông.

Tạm biệt ông già, tôi đi thẳng tới chỗ đám đông đang đứng phía trước. Họ đang ngắm bức tranh Mathias vẽ khi anh ở đây. Khi tôi quan sát bức tranh kỹ hơn, tôi nhận ra rằng Mathias đã không quay lại vì tôi. Anh nói rằng anh sẽ mở triển lãm ở nơi nào anh vẽ được bức tranh đẹp nhất. Thực tế thì đây là bức vẽ đẹp nhất của anh. Cơn cuồng nộ của sóng đã lớn hơn và vẫn chỉ có một chú mòng biển phía trên góc bức tranh. Chẳng lẽ con chim này không thấy mệt vì phải bay một mình suốt sao?

Đột nhiên tôi nhận ra Mathias. Anh đang đứng giữa đám người, quay lưng về phía tôi. Gần anh là một người đàn ông cầm bảng giá trong tay. Lại gần hơn, tôi nghe lỏm được người đàn ông nói:

“Chúng tôi thích bức tranh này nhất, đặc biệt là vợ tôi, nếu anh có thể giảm giá một chút thì...”

“Đó cũng là bức tranh yêu thích của tôi.” Mathias đáp lời. “Tôi còn hạnh phúc hơn nhiều nếu được giảm giá nó và...”

Anh ngừng lời khi nhận ra tôi đang đứng ngay bên cạnh. Nhìn chăm chăm vào tôi, anh không nói một lời nào, ngay cả lời “xin chào”. Mắt anh dán vào trán tôi như thể anh đang nhìn thấy một thứ gì đó lạ lùng nhất thế giới vậy.

Khoảng mười lăm hay hai mươi giây gì đó trôi qua mới thấy anh quay lại phía vị khách rồi bảo:

“Nhưng, thật không may. Tôi không thể bán một bức tranh chưa hoàn thiện được.”

“Nếu nó chưa hoàn thiện, sao anh lại để nó trong bảng giá?”

“Tôi xin lỗi, thưa ông. Nhưng tôi chỉ vừa mới nhận ra điều đó thôi.” Anh chỉ ra biển. “Tôi đã vẽ biển cũng đúng vào giờ này, nhìn vào đúng điểm đó... Nhìn xem, ông không thấy là mặt nước có nhiều ánh sáng hơn sao? Có lẽ tôi đã bỏ lỡ không nhìn thấy mặt nước sáng như thế nào.”

Mắt Mathias tiếp tục liếc qua tôi khi anh xin lỗi người khách. Có vẻ điều này khiến ông khách khó chịu. Cầu nhàu gì đó với vợ, ông liền khoác tay vợ bước đi.

Mathias quay qua tôi.

“Anh không biết nói gì, Diana ạ. Anh thực sự...”

“Đừng nói gì cả.”

“Anh không hỏi em thế nào vì trông em có vẻ hoàn toàn ổn. Anh không thể không thắc mắc chuyện gì đã xảy ra từ khi anh...”

“Một câu chuyện dài. Thực ra là người ta có thể viết cả một cuốn tiểu thuyết về nó.”

“Anh rất muốn nghe nó.”

47. Chương 47

Sau đoạn bách bộ ngắn mà không câu hỏi nào của anh được trả lời, chúng tôi về tới nhà.

“Anh cứ ngồi chỗ nào anh thích nhé. Nhưng hứa với em là sẽ không đứng dậy khi em chưa xong. Em phải viết một lát.”

“Được rồi. Anh hứa.” Anh nói rồi ngồi xuống chiếc ghế bành bên cạnh cửa sổ, đặt bức tranh chưa hoàn thiện của mình trên đùi.

Tôi nhấn nút in vài trang đầu trong cuốn tiểu thuyết của mình. Lúc tôi mãi viết phần tiếp câu chuyện thì anh bận bịu với bức vẽ.

Ngay khi tôi viết xong phần tôi quay về nhà từ công viên thì Mathias cũng hạ cây bút xuống rồi bắt đầu nhìn tôi. Trông anh có vẻ hạnh phúc của một đứa trẻ. Hmm, tôi băn khoăn không biết có nên mời anh tới Ephesus hay không...

Nhưng sao tôi làm thế được chứ? Đặc biệt là tôi còn không biết chúng tôi sẽ làm gì ở Ephesus nữa. Bà Zeynep Hanim đã thể hiện rõ là một người rất kín tiếng, cũng như mẹ tôi và cô Alves, họ sẽ không tiết lộ bí mật đâu. Điều duy nhất tôi biết chắc là tôi tới đó để biết về Maria rõ hơn. Giờ thì làm sao tôi giải thích được điều đó cho Mathias chứ?

Liệu với một chút thông tin tôi biết về thành phố nhỏ nằm ở nửa kia của thế giới ấy có đủ hấp dẫn anh? Có gì dành cho Mathias ở Ephesus chứ? Những phần đổ nát của một thành phố cổ... Đền thờ Artemis... Nhà thờ Đức mẹ Maria... Tất cả những thứ đó có đủ để thuyết phục anh không?

Tất nhiên là tôi cũng sẽ tới đó rồi! Điều này sẽ đủ để thuyết phục anh.

“Tôi thấy cậu lại tự cao rồi đấy” Giọng Maria vang lên, chen ngang vào suy nghĩ của tôi.

Chuyện này bây giờ cũng là thường. Bất cứ khi nào cái tôi Artemis ở trong tôi lên tiếng là tôi lại nghe thấy tiếng Miriam phản đối. Đôi khi Diana cao giọng hơn, đôi khi là Maria... Có vẻ như cần một chút thời gian để hai bọn họ trở thành một bông hồng. Nhưng tôi thấy vui vì bây giờ ít nhất tôi cũng có thể phân biệt được giọng của chúng.

Vậy... Mathias sẽ đến Ephesus chứ?

Nếu anh ấy đi...

Có lẽ một chiều tháng Mười nào đó, chúng tôi sẽ ngồi cạnh nhau bên dòng suối Meles, ngắm mặt trời lặn xuống núi Bulbul phía trước mặt.

Lúc đó tôi sẽ kể cho Mathias nghe những chuyện đã xảy ra ở Ephesus khoảng hai nghìn năm trước. Những thứ tôi đã biết qua sách vở. Hoặc có thể là biết sau khi tự thân tôi nghe thấy những thanh âm vang lên từ thành cổ Ephesus.

Có lẽ tôi sẽ kể cho anh nghe về bản thân mỗi con người nữa.

“Tất cả chúng ta đều giống như thành phố Ephesus.” Tôi sẽ nói với anh như thế. “Là nhà của cả nữ thần Artemis và Mẹ Maria.”

Rồi để khiến anh thấy bối rối hơn, tôi sẽ kể cho anh nghe về Artemis và người em sinh đôi của bà ấy - Apollo nữa. Rồi tôi sẽ nhướng mày lên và bảo:

“Đừng để ý đến Apollo. Anh cũng kiếm tìm người anh em song sinh đang thất lạc của mình đi!”

Nếu vào tối tháng Mười ấy, mọi thứ theo đúng như tôi tưởng tượng thì tôi có thể tự mình kiểm chứng những lời của bà Zeynep Hanim:

“Giấc mơ phản ánh hiện thực.”

48. Chương 48

Lúc tôi bắt đầu viết chương cuối cuốn sách thì Mathias đưa bức tranh cho tôi. Bức tranh được hoàn thiện chỉ bằng một nét vẽ, tạo thêm một cánh chim thứ ba đang lấp lánh giữa hai cánh chim của chú mòng biển đơn độc, thể hiện có một con mòng biển khác phía sau nó.

Tôi không thể rời mắt được khỏi bức tranh, nhưng tôi vẫn tiếp tục viết. Chỉ vài câu nữa thôi rồi... Tôi sẽ lấy những trang đầu tiên từ máy in ra để đưa cho anh.

Tôi sẽ nhìn vào mắt anh, nghĩ về hai chai rượu ở chương đầu tiên... Tôi sẽ nghĩ về khởi đầu và kết thúc... Hai con sóng trong câu chuyện của Mathias... Artemis và Miriam... Hai con mòng biển trong bức tranh... Maria và tôi... Và quan trọng hơn hết thấy, tôi sẽ nghĩ về mẹ và tôi.

Trái tim tôi sẽ nói với tôi cùng một điều về những chuyện ấy. Mathias cũng thế. Anh ấy biết trái tim tôi nói gì, tôi sẽ đọc to những từ đầu tiên trong tiểu thuyết của mình cho anh nghe.

“Hai là Một”

49. Chương 49

Ephesus! Thành phố của sự đối ngẫu - Là nơi có cả đền thờ nữ thần Artemis lẫn toà thánh thờ Đức mẹ Maria. Nơi đây là hiện thân của cả cái tôi bản ngã lẫn chiều sâu tâm hồn. Đây cũng là hình ảnh thu nhỏ của những thứ cao khiết hư ảo lẫn những điều trần tục thấp hèn, là nơi kết hợp cả chế độ nô dịch lẫn sự tự do, phóng khoáng. Ephesus - Là sự hoà quyện của những điều đối lập. Bản thân thành phố ấy cũng có tâm hồn như mỗi con người chúng ta.

Một buổi chiều muộn tháng Mười, có hai người ngồi bên nhau cạnh con suối Meles gần thành phố cổ Ephesus. Mặt trời đang khuất dạng dần sau ngọn núi Bulbul, nhuộm hồng cả một góc trời. Với những ai am hiểu ngôn ngữ của bầu trời thì chắc hẳn sẽ sớm hân hoan đón chào cơn mưa.

“Thánh Paul đang giảng đạo cho mọi người về Mẹ Maria đấy”, cô gái trẻ nói. “Anh có nghe thấy đám đông phần nộ đang gào thét, phản đối và nguyên rủa ông ấy không? Hàng nghìn người nổi loạn chống lại tôn giáo mới - thứ tôn giáo ngăn cấm họ thờ nữ thần của mình. Hãy nghe tiếng những bước chân đang giậm trên nền đất và tiếng họ la hét kia, ‘Chúng tôi không muốn Maria! Chúng tôi tôn thờ nữ thần Artemis!’”

“Artemis ư?” Chàng trai trẻ hỏi lại. “Một nữ thần sao? Nữ thần Diana của La Mã?”

“Đừng quan tâm đến bà ấy làm gì,” cô gái trẻ đáp lời. “Bà ấy chẳng là gì ngoài một ảo tưởng đã được hình hài hoá và được người ta tôn thờ.”

“Em có vẻ biết nhiều về bà ấy nhỉ?”

“Em hiểu rõ bà ấy như chính bản thân mình ấy chứ.”

“Được rồi, vậy sao em không kể cho anh nghe về bà ấy nhỉ?”

“Bà ấy là nữ thần săn bắn,” cô gái bắt đầu kể. “Đó là một nữ thợ săn thực thụ - người dùng cung tên của mình để đem đến cho kẻ thù một cái chết đột ngột và ngọt ngào. Đó là một tâm hồn tự do bị cầm tù, một người phụ thuộc nhưng rất đỗi kiêu hãnh. Nhờ có cây oliu mà mẹ bà - bà Leto đã sinh ra bà cùng với...”

Sau khi đã hít một hơi sâu, cô gái nói thêm “người em song sinh của bà...”

Nắm tay Mathias, cô bảo:

“Em sẽ kể về người em sinh đôi của bà ấy - Apollo sau. Em sẽ kể cho anh nghe về đền thờ của ông ấy và những từ đầy ý nghĩa ‘Gnoti Seavton được khảm ở mặt trước của đền thờ. Em cũng sẽ kể cho anh nghe về nhà triết học vĩ đại Socrates - người đã không thể rời mắt khỏi hai từ kia vào một ngày ông đi ngang qua đền thờ Apollo và nhìn thấy nó. Gnoti Seavton - chỉ hai từ nhưng lại hé lộ được lý do tại sao cả vũ trụ được tạo thành và lý do tại sao chúng ta tồn tại. Nhưng trước tiên, em sẽ kể cho anh nghe về bông hồng sinh đôi của Artemis - bông hồng sinh đôi mà cả Artemis và Homer đều không biết.”

“Theo truyền thuyết” Diana tiếp tục. “Một ngày nọ Artemis được mẹ cho biết là cô có một người chị sinh đôi hoàn toàn khác với mình. Cô rời nhà để đi tìm người chị ấy. Vượt qua đại dương, tới một vườn hồng nơi cô được yêu cầu phải tự ban cho mình một cái chết đột ngột và ngọt ngào. Người ta nói rằng cô phải lắng nghe những bông hồng để tìm ra được người chị sinh đôi của mình.”

“Sau khi ở trong khu vườn một thời gian, Artemis quay về nhà và tìm thấy một chiếc chìa khóa có thể dẫn cô tìm được người chị sinh đôi của cô. Cô vô cùng vui mừng, nhưng niềm vui ấy lại nhanh chóng bị dập tắt. Cô không thể không hỏi bản thân mình rằng: “Nghệ thuật nghe hoa hồng có phải chỉ là một thần thoại hoang đường?” Nhưng rồi khi cô nhớ tới điều người làm vườn đã nói với cô vào ngày đầu tiên cô vào khu vườn thì trái tim cô đã thấy được an ủi. Người làm vườn đã nói ‘Một hình ảnh đã tạc vào trong trái tim con, có lẽ giờ nó chưa rõ ràng, nhưng một lúc nào đó khi thời điểm đến, nó sẽ lộ ra’.”

Chăm chú nhìn những đám mây của cơn mưa sắp tới phía chân trời, Diana nói thêm. “Có lẽ thời điểm đó là lúc này, Jon ạ. Nhìn kìa, Mưa Tháng Mười đang tới...”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bong-hong-mat-tich>